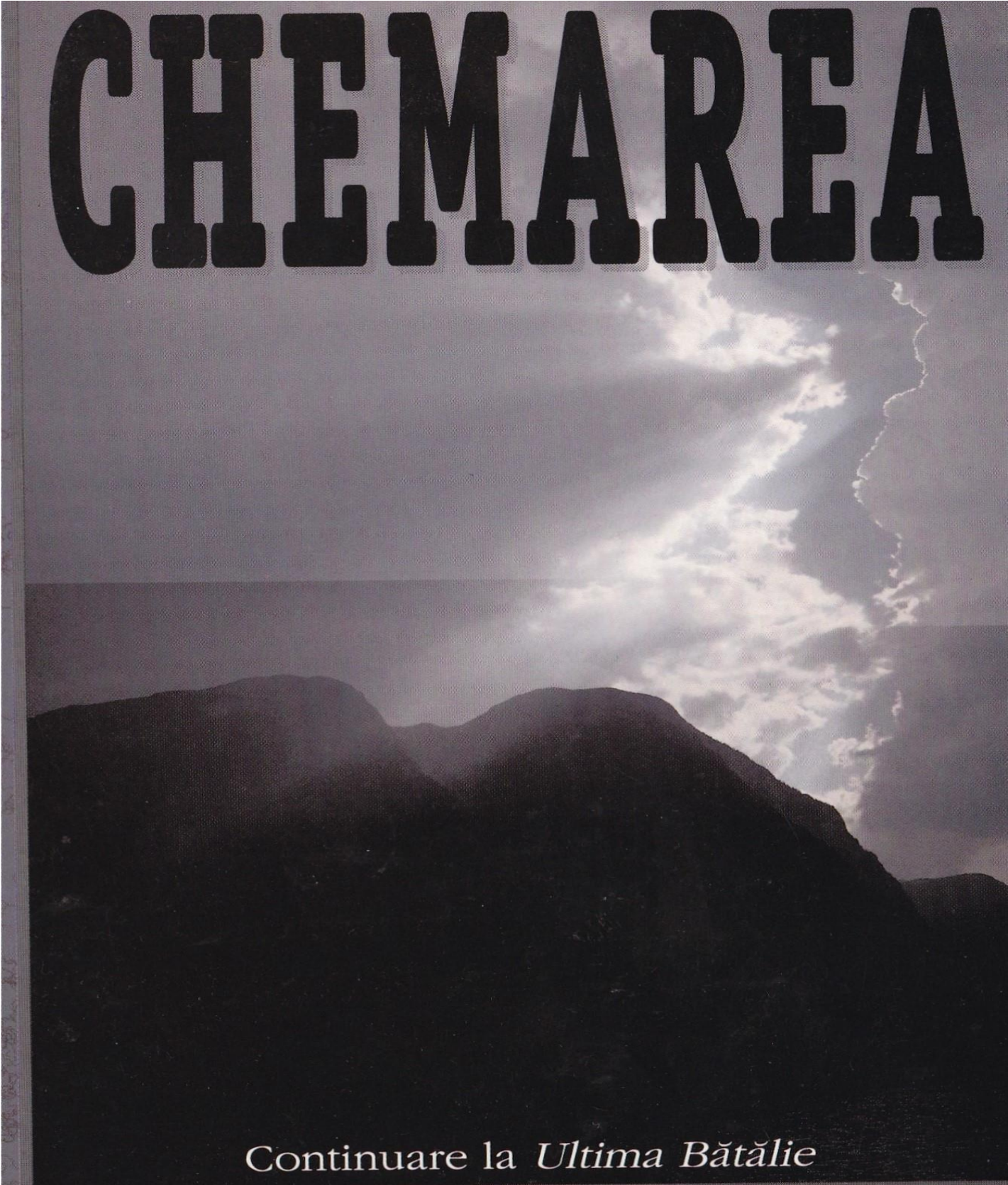

CHEMAREA

Continuare la *Ultima Bătălie*

RICK JOYNER

Chemarea continuă mesajul introdus în *Ultima Bătălie* care îi provoacă pe creștinii din întreaga lume să trăiască în adevărul cu care au fost împuterniciți. *Chemarea* este o chemare la viață; chemarea de a trăi în gloria fără precedent a Fiului lui Dumnezeu; o chemare la sacrificiu pentru a face toate lucrurile de dragul Evangheliei. Întinericul se va sfârși și Ziua Domnului nostru va veni în curând. Acum este timpul pentru a ne împotrivi întinericului din zilele noastre de dragul Luminii care este mai mare și sigur va veni, pentru că așa este scris:

„În zilele de pe urmă,” zice Dumnezeu, „voi turna din Duhul Meu peste orice faptură; feciorii voștri și fetele voastre vor prooroci, tinerii voștri vor avea vedenii, și bătrânii voștri vor visa visuri!

Da, chiar și peste robii Mei și peste roabele Mele voi turna, în zilele acelea, din Duhul Meu, și vor prooroci.” (Faptele Apostolilor 2:17-18)

„Zilele de pe urmă” sunt aici. Acestea sunt zile de visuri, viziuni și profeții pentru cei tineri și cei bătrâni, fiți și fiice – zile pe care marii sfinți din vechime doreau să le vadă și în care noi suntem privilegiați să trăim. Această carte ne cheamă să îmbrățișăm o oportunitate fără precedent și să trăim vrednici de... CHEMAREA noastră.

RICK JOYNER este fondatorul și directorul executiv al MorningStar Publications and Ministries în Charlotte, Carolina de Nord, SUA. El a scris mai multe cărți, incluzând: *Ultima Bătălie*, *The Profetic Ministry (Lucrarea Profetică)*, *There Were Two Trees in the Garden (Au fost doi pomi în grădină)* și *The Harvest (Secerișul)*. Rick este editor al *The Morning Star Journal (Jurnalul Morning Star)* și *The Prophetic Bulletin (Buletinul profetic)*, este un cunoscut vorbitor la conferințe și o voce profetică recunoscută pe plan internațional. Locuiește în Carolina de Nord împreună cu soția, Julie și cei 5 copii ai lor.

Originally published in English as *The Call* by Rick Joyner
MorningStar Publications
16000 Lancaster Highway
Charlotte, NC 28277
1-800-542-0278

Printed in the United States of America
Copyright © 1996 by Rick Joyner

Dacă nu există alte precizări, citatele biblice sunt luate din
Sfânta Scriptură, traducerea D. Cornilescu

Drepturile de autor pentru ediția în limba română:
© 2004 Editura BETANIA,
410318 Oradea, Str. Doina nr. 19
Tel. (0259) 262150, fax (0259) 427418
E-mail: ccb@rdsor.ro, website: www.betania.ro

Traducerea și editarea: *Adi Strete*
Consilier editorial: *Ileana Popa*
Tehnoredactarea și coperta: *Timotei Bulzan*

Toate drepturile rezervate

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
JOYNER, RICK

Chemarea / Rick Joyner. - Oradea :
Betania, 2004
ISBN 973-99272-8-9

821.111(73)=135.1

Romanian Edition.

Printed in Romania by *Tipografia LES s.r.l.*
440097 Satu Mare, Str. Arenei nr. 16
Tel. (0261) 768352

Această carte este dedicată echipei
și staff-ului de lucrare al Morning
Publications and Ministries.

Devotamentul vostru pentru exce-
lență, integritatea și sacrificiului
pentru Evanghelie este o inspirație
măreață pentru mine care dă roade
ce nu vor pieri niciodată.

CUPRINS

INTRODUCERE	•	7
CAPITOLUL I	•	27
gloria		
CAPITOLUL II	•	35
doi martori		
CAPITOLUL III	•	59
calea vieții		
CAPITOLUL IV	•	69
adevăr și viață		
CAPITOLUL V	•	83
ușa		
CAPITOLUL VI	•	91
închisoarea		
CAPITOLUL VII	•	103
tânărul apostol		
CAPITOLUL VIII	•	113
lumina		

CAPITOLUL IX	•	123
libertatea		
CAPITOLUL X	•	137
oștirea		
CAPITOLUL XI	•	153
orașul		
CAPITOLUL XII	•	167
cuvintele vieții		
CAPITOLUL XIII	•	183
mana		
CAPITOLUL XIV	•	195
chemarea		
CAPITOLUL XV	•	201
închinarea în duh		
CAPITOLUL XVI	•	209
păcatul		

introdúcere

Aceasta este cea de-a doua carte din seria *Ultima bătălie*. Deși *Chemarea* începe de unde se sfârșește *Ultima bătălie*, o puteți citi și-i puteți înțelege mesajul și fără să fi citit prima carte. Dacă nu ați citit încă *Ultima bătălie*, probabil veți întâmpina o oarecare dificultate în înțelegerea unei părți a conținutului cărții de față. Cele două cărți formează, am putea spune, o epopee spirituală, în care pe temeliile puse în prima carte se clădește cea de-a doua.

După cum am spus și în introducerea la *Ultima bătălie*, aceste cărți sunt rezultatul unei serii de experiențe profetice. Mulți dintre cei cărora le-am împărtășit aceste experiențe mi-au spus că ele ar putea ajunge la mai mulți oameni și că ar putea fi

înțelese de către aceștia dacă le-aș pune sub o formă alegorică. Se poate să fie așa, însă scopul meu nu este ca aceste cărți să fie citite de cât mai mulți oameni, ci acela de a rămâne credincios mesajelor ce mi-au fost încredințate, transmițându-le mai departe cât mai exact posibil. Să susțin că acestea sunt rezultatul propriei mele creativități, ar fi atât necinstit, cât și un afront adus Duhului Adevărului.

Având în vedere că *Ultima bătălie* a fost bine primită de către multe mișcări și confesiuni creștine și că s-a bucurat de o apreciere favorabilă din partea evanghelicilor conservatori, vreau să explic mai în detaliu ce vreau să spun prin „experiențe profetice”, să arăt cum am primit eu aceste experiențe și să spun câte ceva despre temelia biblică a acestor experiențe care au loc în timpurile noastre.

Experiențele profetice, așa cum sunt ele percepute prin prisma Bibliei, sunt foarte diverse în ce privește natura lor, așa cum au fost de altfel și acelea pe care le-am avut eu și pe care le prezint în aceste două cărți. Unele iau forma visurilor, altele a vedeniilor, iar altele a ceea ce Biblia numește „răpiri sufletești”. Visurile, vedeniile și răpirile sufletești au toate precedente biblice și sunt căi prin care Domnul vorbește poporului Său. În zilele noastre, un număr tot mai mare de creștini au asemenea experiențe, fapt considerat de către unii a fi o împlinire a profeției lui Petru făcută în ziua Cincizecimii, când a rostit în auzul celor prezenți cuvintele profetului Ioel:

„În zilele de pe urmă,” zice Dumnezeu, „voi turna din Duhul Meu peste orice făptură; feciorii voștri și fetele voastre vor prooroci, tinerii voștri vor avea vedenii, și bătrânii voștri vor visa visuri. Da, chiar și peste robii Mei și peste roabele Mele voi turna, în zilele acelea, din Duhul Meu, și vor prooroci.” (Faptele Apostolilor 2:17-18)

Potrivit acestor versete, în zilele de pe urmă vor fi multe revelații profetice pe care oamenii le vor primi prin vedenii, vise și profeții. Dată fiind amploarea pe care o cunoaște în aceste vremuri experimentarea de către creștini a revelației divine, este de înțeles de ce este văzut acest fapt ca un semn că într-adevăr trăim în „zilele de pe urmă”.

Deosebind adevărul de minciună

Isus ne-a avertizat că în zilele de pe urmă vor fi mulți „**prooroci mincinoși**” (Matei 24:24). Aceasta este de așteptat, pentru că, după cum tot Domnul spunea, ori de câte ori El seamănă grâu pe un ogor, vrăjmașul vine și, pe același câmp, seamănă neghină (Matei 13:24-30). Neghina este o plantă care se aseamănă cu grâul, care poate chiar să aibă același gust pe care-l are acesta, dar este otrăvitoare. Imediat ce Dumnezeu face un anumit lucru, Satan încearcă și el să falsifice lucrul respectiv, creând prin aceasta confuzie, astfel ca, dacă este posibil, să-i înșele chiar și pe cei aleși. Totuși, dacă Dumnezeu nu i-ar per-

CHEMAREA

---

mite, Satan nu ar putea face absolut nimic. În mod evident, Domnul vrea ca noi să învățăm să distingem adevărul de minciună și să lăsăm ca adevărul acesta să dea pe față minciuna, în scopul curățirii de tot ce e neadevăr.

Faptul că și proorocii mincinoși sunt tot mai mulți nu ar trebui să ne surprindă, ci din contră, ar trebui să ne încurajeze să căutăm adevărul cu o tot mai mare hotărâre. Dacă nu vrem să fim înșelați de minciună, soluția nu este să respingem toate profețiile, ci să cunoaștem adevărul. Cei care în vremurile care vin nu vor putea deosebi profețiile adevărate de cele mincinoase vor fi înșelați din ce în ce mai mult. Dacă Dumnezeu sădește ceva, este pentru că noi avem nevoie de acel lucru. Dacă avem un câmp și nu plantăm nimic pe el, nu vom strânge de pe el decât buruieni. Cei care nu primesc ceea ce Dumnezeu face astăzi în lume vor sfârși prin a culege buruieni.

Chiar de la început, Dumnezeu a hotărât că îi va da omului libertatea să aleagă între adevăr și minciună, între bine și rău. Astfel, El a pus în același loc, în Grădina Eden, pomul cunoștinței binelui și răului și pomul vieții. Nu a pus acolo pomul cunoștinței pentru a ne face să cădem cumva în capcană, ci pentru ca noi să ne putem dovedi ascultarea și dragostea pentru El. Și aceasta pentru că nu poate exista o ascultare adevărată care să vină din inimă, dacă nu există libertatea de a opta pentru ascultare sau neascultare.

În același fel, învățătura adevărată și învățătorii adevărați vor fi mereu umbriți de învățătura minci-

noasă și de învățătorii mincinoși; după cum profeția adevărată și profeții adevărați vor fi mereu umbriți de minciună. Domnul îl lasă pe vrăjmaș să semene neghină la un loc cu grâul pentru a ne încerca inimile. Cei care iubesc adevărul îl vor putea distinge de minciună, iar cei care au inima curată vor putea distinge ceea ce este curat.

Din faptul că Domnul ne avertizează că în vremurile din urmă vor fi proroci mincinoși, putem deduce că vor fi și proroci adevărați; altfel, ne-ar fi spus că în acele vremuri toți prorocii vor fi mincinoși. Sunt totuși unii care cred că în vremea aceea toți prorocii vor fi mincinoși, dar credința aceasta a lor vine în contradicție evidentă cu profeția lui Ioel, care spune că la sfârșitul vremurilor Dumnezeu va turna din Duhul Său peste orice făptură, și fiii, fiicele, bătrânii și tinerii vor avea vedenii, visuri și vor prooroci (Ioel 2:28-29).

Este periculos să fim deschiși la revelații profetice cum sunt visurile, vedeniile și profețiile. Și mai periculos însă este să nu fim deschiși la toate acestea. Revelațiile nu ne-au fost și nu ne sunt date pentru plăcerea noastră, ci pentru că avem nevoie de ele în vremurile în care trăim. După cum și Isus spunea:

„Adevărat, adevărat vă spun că cine nu intră pe ușă în staulul oilor, ci sare pe altă parte, este un hoț și un tâlhar.

Dar cine intră pe ușă, este păstorul oilor.

Portarul îi deschide, și oile aud glasul lui, el își cheamă oile pe nume și le scoate afară din staul.

După ce și-a scos toate oile, merge înaintea lor; și oile merg după el, pentru că îi cunosc glasul.

Nu merg deloc după un străin, ci fug de el, pentru că nu cunosc glasul străinilor.”

(Ioan 10:1-5)

Cei care sunt ai Domnului Îi cunosc vocea. Ei nu pot fi înșelați de străini, deoarece cunosc vocea Domnului atât de bine, încât o pot deosebi dintre multe alte voci. Din cele mai vechi timpuri, unul dintre modurile prin care Domnul a vorbit poporului Său a fost vocea profetică. Pentru că știm că Dumnezeu nu Se schimbă și pentru că Scripturile sunt atât de clare în ceea ce privește vedeniile, visurile și profețiile pe care El le dă poporului Său, este imperativ să deosebim revelația Lui de cea a vrăjmașului, și apoi să interpretăm corect mesajele pe care El ni le trimite. După ce le-am interpretat în acest fel, trebuie să avem înțelepciunea să le și folosim corect.

Scopul profeției

Profeția este dată pentru încurajare, dar și pentru zidire. A zidi înseamnă „a construi”. Mare parte din viața mea și lucrarea pe care o fac a fost construită pe cuvinte profetice care s-au împlinit. Aproape fiecare aspect major al lucrării în care sunt implicat, inclusiv locurile unde merg să slujesc sau să vorbesc, este prezis profetic. Nu fac nimic și nu merg nicăieri să slujesc dacă Domnul nu-mi vorbește mai întâi. La fel a făcut și Isus. El nu a răspuns nevoilor umane, ci

a făcut doar ceea ce L-a văzut pe Tatăl făcând. Nu avem timp să mergem în anumite locuri sau să începem anumite lucruri pe care Dumnezeu nu ne cheamă să le facem. Sunt convins că decizia noastră de a nu face nimic până când Domnul nu ne vorbește ne va face roditori în ceea ce privește timpul și resursele ce ne-au fost încredințate.

Cunosc persoane care au întemeiat biserici și misiuni creștine de succes pe baza unor cuvinte profetice. Cunosc însă și alte persoane care au eșuat pentru că nu au știut cum să interpreteze profețiile. Cauza multora dintre aceste eșecuri este că, deși cei în cauză au primit revelații autentice din partea Domnului, le-au interpretat sau aplicat greșit. Pentru unii, lucrul acesta poate părea prea complicat, dar acesta este procesul stabilit clar de Scripturi, și vom plăti un preț foarte mare dacă nu ne vom apropia de aceste revelații profetice cu înțelepciunea biblică.

După cum spune Isus în Matei 22:29: **„Vă rătăciți, pentru că nu cunoașteți nici Scripturile, nici puterea lui Dumnezeu”**. Mulți se rătăcesc astăzi pentru că, deși cunosc Scripturile, nu cunosc puterea lui Dumnezeu. Iar cei care-I cunosc puterea deseori greșesc pentru că nu cunosc Scripturile așa cum ar trebui să le cunoască. Dacă vrem să nu facem greșeli, trebuie să cunoaștem atât Scripturile, *cât și* puterea lui Dumnezeu. Profetiile nu trebuie să înlocuiască Biblia, și nici Biblia să înlocuiască profetia.

Am petrecut multe ore cu lideri evanghelici conservatori ai unor importante misiuni creștine cărora Dumnezeu a început să le vorbească prin visuri, vedenii și profeții. În multe cazuri, El făcea aceasta chiar contrazicându-le teologia. Lucrul acesta a devenit atât de răspândit, încât am început să mă întreb dacă există lideri evanghelici conservatori cărora Dumnezeu nu le vorbește în acest fel. La misiunea Morning Star suntem căutați aproape tot timpul de persoane care ne cer să-i ajutăm să înțeleagă ce li se întâmplă. Ceea ce se pare că ei nu înțeleg aici este că și profeții au nevoie de ajutor la fel de mult ca evanghelicii conservatori care au nevoie de ajutorul celor care au o anumită experiență în ce privește darurile profetice. Pentru ca Biserica să ajungă la nivelul de maturitate la care este chemată, trebuie să existe o unire între cei care cunosc Scripturile și cei care cunosc puterea lui Dumnezeu, și aceasta se întâmplă acum într-un ritm foarte alert.

Am cercetat Biblia pentru a vedea dacă învățăturile pe care le-am primit în experiențele mele profetice sunt conform cu aceasta, și am convingerea că sunt. Trebuie să admit că unele dintre aceste experiențe m-au făcut să văd anumite pasaje din Biblie dintr-un unghi din care nu le mai văzusem înainte. Cu toate acestea, sunt convins că acest fapt este în concordanță cu scopul unor asemenea revelații profetice. *Profeția nu trebuie folosită pentru fundamentarea unei doctrine.* Pentru aceasta ni s-a dat Biblia și sunt sigur că doctrina acesteia este completă și nu trebuie

INTRODUCERE

---

să i se mai adauge nimic. Cu toate acestea, Biblia conține multe exemple de experiențe profetice date oamenilor cu scopul de a le explica Scripturile.

Un exemplu remarcabil din Noul Testament în acest sens este răpirea sufletească în care a căzut Petru, și care a avut ca rezultat intrarea acestuia în casa lui Corneliu și deschiderea porții credinței pentru Neamuri. Experiența aceasta și roadele care le-a adus au arătat Bisericii că voia Domnului era ca Evanghelia să ajungă și la Neamuri. Aceasta nu a însemnat întemeierea unei doctrine noi, ci punerea în lumină a ceea ce spunea Scriptura și a ceea ce le spusese ucenicilor Însuși Domnul când era cu ei, lucru pe care aparent ei îl uitaseră.

Multe din experiențele prezentate în aceste două cărți au făcut același lucru pentru mine. Ele mi-au amintit constant de propriile mele învățături, ca și de cele auzite de la alții, dar care în cel mai bun caz nu au cunoscut decât o aplicare superficială în viața mea. În felul acesta, aceste experiențe profetice au fost pentru mine o provocare constantă, aducând vieții și învățăturilor mele corecții importante, și uneori chiar judecată. Întrucât eu am fost cel care a avut aceste experiențe, le-am privit și le-am interpretat în raport cu propria mea persoană, și nu susțin că aceleași corecții care au fost necesare în cazul meu sunt necesare în cazul tuturor celor care vor ajunge să le cunoască în urma lecturii acestor două cărți. Cu toate acestea, cred că multe dintre acestea, dacă nu

chiar majoritatea, se pot aplica Bisericii din vremurile noastre.

Există în lucrarea aceasta un număr de teme care se repetă. Nu există doar afirmații care se repetă, ci și unele teme care sunt reluate din diferite perspective sau exprimate într-un alt mod. Recunosc că explicația pentru aceasta rezidă în capacitatea mea nu întotdeauna deplină de a înțelege aceste lucruri, așa cum s-a întâmplat și în cazul lui Petru, căruia Domnul a trebuit să-i repete de mai multe ori până a înțeles. Recunosc de asemenea că din punct de vedere al stilului literar astfel de repetiții nu sunt benefice, însă scopul meu aici nu este stilul literar. De fiecare dată când se repetă un anumit lucru, crește probabilitatea ca acel lucru să fie reținut mai bine. Prin urmare, am repetat anumite lucruri, așa cum mi-au fost ele repetate și mie.

Experiențele profetice

Anticipez că natura câtorva dintre aceste revelații le va pune unele probleme teologice unora dintre cei care le vor citi. O astfel de problemă va fi cu siguranță modul în care relatez despre întâlnirile și discuțiile pe care le-am avut cu multe dintre personajele Vechiului și Noului Testament, precum și cu mari oameni din istoria bisericii, care acum sunt plecați dintre noi. Chiar și cu persoane remarcabile din istoria Bisericii, care acum nu mai sunt în viață. Experiențe de acest fel însă au precedente biblice,

INTRODUCERE

---

precum acela în care Domnul a vorbit cu Moise și Ilie. Este adevărat, Ilie a fost ridicat la cer fără să moară, dar Moise a murit. Mai avem de asemenea și un alt exemplul, în Apocalipsa 22:8, când apostolul Ioan s-a aruncat la picioarele îngerului ca să i se închine. Îngerul l-a muștră pe Ioan, spunându-i că și el era un slujitor al fraților lui (Apocalipsa 22:9). Mulți au înțeles aceasta ca însemnând că îngerul era unul dintre sfinții care au plecat de pe pământ pentru a fi cu Domnul.

Îi înțeleg pe cei pentru care aceasta este o problemă, însă există o explicație. Între experiențele profetice și facerea în mod practic a unui anumit lucru există o diferență. De exemplu, când Ezechiel a fost răpit în Duhul și dus la Ierusalim, este clar că el nu a fost dus la Ierusalimul geografic, cu toate că ceea ce a văzut i s-a părut foarte real. Mare parte din ceea ce a experimentat el nu a existat în realitate, dar el a putut vedea toate acele lucruri pentru a duce un mesaj celor aflați în exil.

În același fel, cu toate că unele dintre experiențele, pe care le-am avut, și unii dintre oamenii, pe care i-am cunoscut pe parcursul lor, mi se par a avea o dimensiune extrem de reală, am serioase îndoieli că am stat de vorbă chiar cu oameni din cer. Credința mea este că aceste experiențe profetice mi-au fost date pentru a duce un mesaj oamenilor. Nu știu dacă locurile, pe care le-am văzut în cer, au fost reale sau că le-am văzut așa cum le-am văzut pentru a duce un mesaj oamenilor. Sunt deschis totuși

ideii că cele văzute au fost locuri reale și oameni reali. Nu văd nici un conflict între această poziție a mea și Scriptură, în sensul în care aceasta să nege o asemenea posibilitate, cu toate că unii s-ar putea să obiecteze. Întocmai cum Abel continuă să vorbească, cu toate că este mort, cu siguranță și viețile celorlalte personaje biblice sunt pentru noi mesaje, iar aceste experiențe m-au ajutat să înțeleg acest lucru mai bine decât oricând înainte de a le avea.

Unul din motivele, care mă fac să cred că acestea au fost experiențe profetice și că nu am vorbit cu ființe reale, este durata mai scurtă sau mai lungă a acestor experiențe. Spre exemplu, mulți oameni au vise care li se par atât de reale încât, când se trezesc, pentru un scurt timp cred că visul nu a fost vis, ci chiar realitate. Cu toate acestea, chiar și visul care poate părea cel mai real se destramă, și în numai câteva ore este uitat. Nu la fel stau lucrurile cu experiențele reale. În ce mă privește, am avut întâlniri reale cu Domnul și cu îngeri, întâlniri care mi se par la fel de reale acum, ca și când le-am experimentat pentru prima oară, cu mulți ani în urmă. Am avut și multe vise și vedenii în care L-am văzut pe Domnul sau am văzut îngeri, dar acestea au dispărut repede. Cu excepția doar a câtorva experiențe, pe care le-am avut și care sunt prezentate în aceste cărți, toate aceste episoade profetice s-au estompat ca revelații mai degrabă decât să dureze ca întâlniri reale.

Acesta a fost motivul pentru care am încercat să pun aceste experiențe pe hârtie imediat ce le-am

avut. Nu totdeauna însă am putut face aceasta. Uneori, după ce reușeam să ajung într-un loc unde puteam să mă așez și să scriu, nu mi le mai aminteam sau mi le aminteam doar vag. Am simțit nu o dată cum Duhul Sfânt mă ajuta să-mi amintesc aceste lucruri, dar cu cât timpul scurs între momentul în care le avusesem și cel în care le puteam așterne pe hârtie era mai mare, cu atât eram mai îngrijorat că forma sub care le redam nu era întocmai cu cea în care le primisem.

În astfel de cazuri eram conștient că doctrinele sau prejudecățile mele s-ar putea strecura în ceea ce scriam și, cu toate că am încercat să nu las să se întâmple acest lucru, recunosc că este posibil ca așa ceva să se fi totuși produs în anumite locuri. Pentru acest motiv, rugăciunea mea neîntreruptă a fost ca Duhul Sfânt să mă călăuzească atât pe mine în a scrie cartea, cât și pe cei care o vor citi. El ne-a fost dat pentru a ne conduce la adevăr și la Hristos, ținându-ne tare de ceea ce este și lăsând la o parte tot ceea ce nu este.

Infailibilitatea Scripturii

Cu toate că în urma experiențelor profetice pe care le-am avut am încercat să redau în scris cât mai exact cuvintele pe care mi le-a spus Domnul, nu cred nici un moment că acestea au greutatea pe care o au cuvintele Scripturii. Cu toate acestea însă, profeția este foarte importantă pentru Biserică, altfel nu am

fi îndemnați de Scriptură cu următoarele cuvinte: „Urmăriți dragostea. Umblați și după darurile duhovnicești, dar mai ales să *proorociți*” (1 Corinteni 14:1). Ni se mai spune de asemenea: „Cine proorocește, vorbește oamenilor, spre zidire, sfătuire și mângâiere. Cine vorbește în altă limbă, se zidește pe sine însuși; dar cine proorocește zidește sufletește Biserica” (1 Corinteni 14:3-4). Niciodată nu ni se spune că scopul cu care sunt date profețiile este acela de învățare a doctrinei; pentru aceasta avem Scriptura. Și niciodată nu ni se spune că profețiile nu pot fi greșite, motiv pentru care trebuie să le judecăm. Cu toate acestea însă, profețiile zidesc. Tot ce vine de la Duhul Sfânt este sfânt, prin urmare și profețiile, care sunt un dar de la Duhul Sfânt, sunt sfinte. Dar pentru că vin prin oameni, nu trebuie să fie considerate infailibile.

Scripturile, așa cum au fost scrise în forma originală, sunt infailibile. Ele sunt stânca adevărului și revelația pură a lui Dumnezeu și a căilor Sale pe care ne putem zidi viețile, cu certitudinea că Scriptura va rămâne aceeași pentru totdeauna. Eu văd profeția ca pe mana pe care a dat-o Domnul în pustie poporului Său. Ea este de la Domnul și ne ajută în umblarea noastră de zi cu zi, dar dacă încercăm să o ținem mai mult decât este stabilit, se strică.

Scripturile ne-au fost date o dată pentru totdeauna să ne zidim viața având drept temelie adevărul lor, în vreme ce profețiile ne sunt date pentru zidire sufletească și încurajare, ținându-ne zi de zi în

INTRODUCERE

---

voia Domnului. Calitatea oricărei relații este determinată de comunicare, și orice relație care nu are o comunicare continuă este o relație fără viitor. Profetia ne ajută să ne păstrăm proaspătă relația de zi cu zi pe care o avem cu Domnul, acesta fiind motivul pentru care cred eu că Scriptura ne încurajează să căutăm „**mai ales**” acest dar.

Mulți ani am fost în căutarea darului profetiei. Am făcut aceasta pentru a da ascultare Scripturii, care ne îndeamnă să căutăm acest dar, dar și pentru că îmi doresc acest dar. Îmi doresc să am experiențe profetice, cu toate că aproape toate pe care le-am avut au avut ceva de corectat în ce mă privește. Chiar și așa însă, m-am rugat de mult mai multe ori pentru înțelepciune și pentru aceasta ca dar decât am făcut-o pentru oricare alt dar. Cred că acesta este și motivul pentru care, aproape întotdeauna, Domnul îmi apare în aceste experiențe sub forma personificată a Înțelepciunii. Cred de asemenea că doar o persoană cu adevărat înțeleaptă nu respinge muștrările, pentru că „**îndemnul și muștrarea sunt calea vieții**” (Proverbe 6:23). Prin fiecare din aceste experiențe a trebuit să primesc, numai spre binele meu, și o corecție serioasă și foarte necesară.

În această carte sunt și câteva corecții foarte importante aduse Bisericii în general. Excepție făcând bisericile de care răspund personal, încerc să nu văd problemele pe care le are trupul lui Hristos. Biserica este mireasa Domnului și, din acest motiv, sunt foarte atent când se pune problema de a căuta să îndrept un lucru

sau altul în ce o privește. După cum le spunea Pavel corintenilor, noi, ca lideri creștini, avem sfere de autoritate și în interiorul acestora trebuie să rămânem.

Nu am nici un drept să corectez copiii nimănui, dar, ca și prieten, pot discuta despre aceasta cu părinții lor, după cum și ei se pot simți absolut liberi să-mi spună dacă văd anumite lucruri care necesită corectare la copiii mei. Prin experiențele relatate în această carte, Dumnezeu mi-a arătat că Biserica zilelor noastre se îndreaptă către o catastrofă îngrozitoare dacă nu aplicăm câteva corecții majore și foarte importante cursului acesteia. În ce mă privește, aceste probleme sunt și ale mele, și dacă mă întrebați cum le-am putea rezolva, tot ce vă pot spune acum este că și eu mă străduiesc să le rezolv. Caut mai multă revelație, o mai bună înțelegere pentru o interpretare corectă, și înțelepciunea de a aplica corect toate acestea.

Vă rog să nu pierdeți din vedere faptul că, chiar dacă experiențele profetice, pe care le-am avut când am primit aceste mesaje, au fost foarte reale la momentul când s-au petrecut, adesea, doar după câteva ore, mi s-au părut foarte nereale. Și aceasta a fost uneori o problemă în momentele în care încercam să le relatez cât mai exact. Am făcut tot ce a depins de mine pentru a le reda cu cea mai mare exactitate, dar nu susțin nici un moment că toate cuvintele din această carte sunt exact acelea care mi-au fost spuse, sau că tot ce am scris despre aceste experiențe este exact așa cum s-a întâmplat. S-ar

INTRODUCERE

---

putea și să fi uitat anumite detalii sau cuvintele, prin care prezintă anumite lucruri, să nu fie tocmai cele mai potrivite. Important este însă că mesajul este adevărat, că este de la Domnul și că vremea este aproape.

Rick Joyner
Noiembrie, 1998

CAPITOLUL I

gloria

Stăteam și mă uitam la ușa pe care urma să intru. Era simplă și deloc atrăgătoare. M-am întors să mai văd încă o dată Marea Sală de Judecată și m-am simțit copleșit de gloria și mărimea ei. Nu voiam să plec din acel loc, chiar dacă răul din inima mea era dat pe față continuu. Cu toate că era dureroasă, experiența prin care treceam era în același timp și atât de eliberatoare încât nu doream să se mai termine. Pot spune chiar că îmi doream nespus să mi se dovedească și mai mult vinovăția.

– *Și ți se va dovedi și mai mult vinovăția, spuse Înțelepciunea, care-mi cunoștea gândurile. Ceea ce ai descoperit aici vei duce cu tine mai departe. Nu era nevoie însă să vii aici pentru a fi schimbat. Puterea crucii este suficientă pentru a te schimba. Ceea ce ai experimentat aici poți experimenta în fiecare zi. Duhul Sfânt a fost dat pentru a dovedi că ești păcătos, pentru a te conduce la adevăr*

și pentru a mărturisi despre Mine. El este cu tine mereu. Trebuie să ajungi să-L cunoști mai bine.

Mulți cred în Duhul Sfânt, dar puțini îi fac loc în inimile lor. O dată însă cu apropierea sfârșitului vremurilor, situația aceasta se va schimba. Duhul Sfânt este gata să înceapă să se miște peste fața pământului așa cum a făcut-o la început. El va lua haosul și confuzia care sunt răspândite pe întreg pământul și va aduce chiar în mijlocul acestora noua și glorioasă creație. Nu mai este mult până când El va începe să facă minuni în continuu, și întreaga creație va fi cuprinsă de teamă amestecată cu venerație în fața lucrărilor Sale.

El va face toate acestea prin poporul Meu. Când Duhul Sfânt va lucra, fiii și fiicele lui Dumnezeu vor profeti. De la tânăr la bătrân, toți vor visa visuri și vor avea vedenii. Vor face în Numele Meu lucrările pe care le-am făcut Eu, ba chiar lucrări și mai mari decât cele făcute de Mine, pentru ca Eu să fiu glorificat pe pământ. Întreaga creație geme și suferă pentru ceea ce urmează să facă Duhul Sfânt.

Ceea ce vei afla după ușa aceea te va ajuta să fii pregătit pentru ceea ce urmează. Eu sunt Mântuitorul, dar sunt și Judecătorul. Nu peste multă vreme, lumea întreagă Mă va cunoaște ca și Dreptul Judecător. Mai întâi însă trebuie să vin cu judecată la cei din casa Mea. Poporul Meu va intra în curând în părtășie cu Duhul Sfânt. Apoi vor cunoaște puterea Lui de a da pe față păcatul. Vor ști atunci și că El îi va conduce în permanență la adevărul care îi va face liberi. Acesta este adevărul care mărturisește despre Mine. Când poporul Meu mă va cunoaște ca „EU SUNT”, atunci îi voi trimite să mărturisească despre Mine.

Eu sunt Judecătorul, dar e mai bine pentru tine să te judeci singur, pentru a nu fi nevoie să te judec Eu. Cu toate acestea însă, Eu tot Îmi voi judeca poporul. Mai întâi îl voi judeca pe el, apoi voi judeca întreg pământul.

Gloria Înțelepciunii pune în umbră tot ce mă înconjura. Niciodată nu mai văzusem o asemenea splendoare, nici chiar aici. Și aceasta era tot mai mare, pe măsură ce El vorbea despre judecățile Lui. Am înțeles atunci că gloria care putea fi văzută cunoscându-L pe El ca Judecător era mai mare decât oricare alta pe care o văzusem până atunci. Am început să mă simt atât de mărunț și fără importanță în prezența Sa, încât îmi era tot mai greu să mă concentrez la ceea ce-mi spunea. Tocmai când credeam că voi fi copleșit de gloria Sa, El și-a întins mâna și m-a atins blând pe frunte, dar totuși cu hotărâre. Imediat am început să gândesc clar și să mă concentrez mult mai bine.

– Ai început să privești la tine însuși. Aceasta conduce întotdeauna la confuzie, și-ți va fi tot mai greu să Mă auzi. De fiecare dată când te ating, mintea îți devine mai clară. De fiecare dată când Îmi simți prezența, să știi că am venit să te ating pentru ca tu să Mă vezi și să mă auzi. Trebuie să înveți să rămâi în prezența Mea fără să devii conștient de tine și preocupat de tine însuși. Pentru că astfel de stări și atitudini te fac să te întorci de la adevărul care e în Mine spre amăgirea care este proprie naturii tale corupte de păcat.

Mulți oameni cad când Duhul Meu îi atinge. Vremea căderii însă s-a sfârșit. Trebuie să înveți să rămâi în

picioare când Duhul Meu începe să se miște. Dacă nu poți rămâne în picioare când Duhul Meu se mișcă, El nu te va putea folosi. Este de înțeles ca necredincioșii să cadă în fața Mea, dar poporul Meu trebuie să stea în picioare pentru a-l putea folosi.

Mândria falsei umilințe

Era mânie în vocea Domnului când a rostit aceste cuvinte. Am simțit că era aceeași mânie pe care probabil o avusese și față de ucenicii Săi în vremea cât s-a aflat cu ei. Am înțeles imediat că mânia Lui se manifesta de obicei când ucenicii începeau să-și vadă lipsurile, eșecurile.

– Doamne, îmi pare rău — am spus — dar prezența Ta e atât de copleșitoare. Cum să nu mă simt mic, când sunt atât de aproape de Tine?

– Așa este, ești mic, dar trebuie să înveți să rămâi în prezența Mea fără să mai privești la tine însuși. Nu mă vei putea auzi și nu vei putea vorbi în Numele Meu dacă continui să privești la tine. Niciodată nu vei fi destul de bun. Niciodată nu vei fi vrednic de ceea ce te chem să faci, dar nu calificarea sau vrednicia ta Mă determină să aleg să te folosesc. Nu te mai uita la eșecurile tale, ci uită-te la victoriile mele. Nu te mai uita la nevrednicia ta, ci uită-te la dreptatea Mea. Te folosesc în lucrul Meu pentru ceea ce sunt Eu, nu pentru ceea ce ești tu.

Ai simțit mânia Mea în momentul în care ai început să te uiți la tine însuși. E aceeași mânie pe care am simțit-o față de Moise când a început să spună că se simțea

inadecvat pentru lucrarea la care îl chemasem. Aceasta arată că te uiți mai mult la tine decât la Mine, acesta fiind principalul motiv pentru care nu pot folosi decât foarte puțini oameni pentru ceea ce doresc să fac. Această falsă umilință este de fapt o formă a mândriei, și ea a dus la căderea omului. Adam și Eva au început să se simtă inadecvați și să-și dorească să fie mai mult decât I-am făcut Eu să fie. Au decis că vor deveni ceea ce își spuneau ei că trebuie să ajungă. La fel ca în cazul lor, nu tu trebuie să decizi așa ceva, ci Eu.

Cu toate că nu făcusem niciodată vreo legătură între falsa umilință și căderea omului din Grădina Eden, înțelegeam acum că această falsă umilință era un obstacol serios care pe mulți îi împiedică să devină folositori pentru Domnul. Acum, în prezența Sa, propria-mi falsă umilință era descoperită și arăta chiar mai rău decât o văzusem vreodată la altcineva. Forma aceasta de mândrie era respingătoare, și înțelegeam acum de ce Îl aprinsese de mânie pe Domnul.

În prezența Sa, tot ceea ce suntem este descoperit imediat, și acolo, cu toată judecata care tocmai mi se făcuse, încă mai aveam defecte care mă împiedicau să-L cunosc mai bine și să-L servesc cum eram chemat s-o fac. Cu toate că poate părea șocant, nu voiam să mă mai bazez pe mine nici o clipă, așa că m-am întors să-L privesc, dorindu-mi să văd din gloria Lui cât de mult puteam, în timp ce El era alături de mine. Genunchii începeau să-mi tremure, dar eram hotărât să rămân în picioare cât de mult puteam.

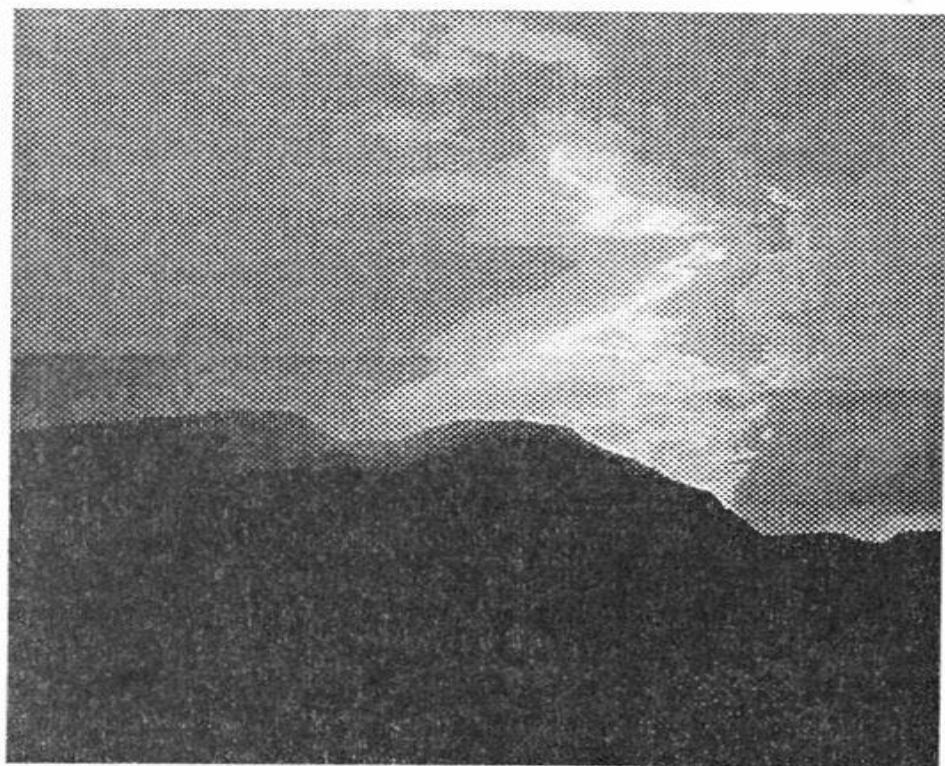
La scurt timp după aceea, m-am trezit. Timp de mai multe zile după aceea, m-am simțit străbătut de o energie care făcea ca totul în jur să pară glorios. Îmi plăcea tot ceea ce vedeam. O banală clanță de ușă mi se părea o minune. Casele vechi și mașinile mi se păreau atât de frumoase, încât îmi părea rău că nu sunt un artist, să pot immortaliza pentru totdeauna frumusețea și splendoarea lor. Toți copacii și toate animalele mi se păreau că-mi sunt prieteni foarte dragi. Fiecare persoană pe care o vedeam era ca un izvor parcă nesecat de revelații și înțelesuri, și am fost atunci atât de recunoscător pentru că exista veșnicia, când aveam să-i cunosc pe toți cu mult mai bine. Nu puteam privi nici un lucru fără să-i văd grandoarea, și aproape că nu puteam crede că am trăit atâția ani și am pierdut atât de mult.

Eram plin și străbătut de toate aceste sentimente, emoții și revelații minunate, și nu știam ce să fac cu ele. Știam că dacă nu începeam să le folosesc pentru un lucru bun, încet se vor stinge, și așa s-a și întâmplat, în doar câteva zile. Era ca și cum înțelesul vieții se îndepărta ușor de mine, și am înțeles atunci că trebuia să mi-l apropiu din nou. Ceea ce experimentasem fusese mult mai minunat decât starea care mi-ar fi produs-o cel mai puternic drog. Devenisem dependent. Văzusem gloria Lui, și acum trebuia să văd mai mult din aceasta. Îmi doream să rămân în prezența Lui și să las viața Lui să curgă prin mine pentru a-i atinge pe alții. Trebuia să rămân în Duhul Sfânt și să-L las să mă folosească. *Aceasta era chemarea mea.*

CAPITOLUL II

doi
martori

De mai multe zile zăceam într-o depresie adâncă. Totul părea întunecat. Mă iritau până și vocile oamenilor, și mă înfuriam ori de câte ori eram întrerupt din ceea ce voiam să fac. Gândeam ce era mai rău despre oricine și mă luptam să-mi stăpânesc gândurile negre pe care le aveam cu privire la oamenii din jurul meu. Mă simțeam așa de parcă aș fi alunecat în iad și mă scufundam cu fiecare zi tot mai adânc. În cele din urmă am strigat către Domnul și aproape imediat m-am găsit stând în fața ușii, cu 'Înțelepciunea' stând alături de mine.

– Doamne, îmi pare rău. Se pare că am ieșit din prezența Ta și am alunecat în iad.

– *Întreaga lume se află încă sub puterea celui rău, a răspuns El, și tu umbli pe buza iadului în fiecare zi. Chiar prin mijlocul acestuia trece însă cărarea vieții. De fiecare*

parte a cărării sunt șanțuri adânci, așa că trebuie să fii atent să nu să te abați de la calea îngustă.

– Am căzut într-unul din șanțuri și nu mai pot ieși din el.

– *Nimeni nu poate ieși de unul singur din aceste șanțuri. Dacă vei continua să mergi pe drumul tău, vei cădea în continuare în ele, și prin forțe proprii nu vei putea ieși din ele. Numai Eu te pot scoate afară. O dată ce ai căzut, nu încerca să găsești o modalitate de a ieși, pentru că nu vei reuși altceva decât să te scufunzi și mai mult în mocirlă. Strigă după ajutor. Eu sunt Păstorul tău, și te ajut întotdeauna când mă chemi.*

– Doamne, nu încerc să rezolv situația de unul singur, dar aș vrea să înțeleg cum de am căzut atât de adânc și atât de repede. Care e cauza pentru care m-am abătut de la cărarea vieții și am căzut într-un șanț ca acesta? Tu ești Înțelepciune, și știu că este înțelept să cer.

– *Este înțelept să știi când să ceri înțelegere și când să ceri ajutor. Iată de ce este înțelept să ceri. Numai când te afli în prezența Mea poți înțelege. Când ești deprimat, înțelegerea pe care o ai este întotdeauna greșită și nu vezi clar adevărul. În depresie ajungi ca urmare a înșelării cauzate de faptul că vezi lumea din perspectiva ta. După cum la Adevăr ajungi văzând lumea din perspectiva Mea, de unde stau Eu, la dreapta Tatălui. Ca și serafimii din Isaia 6, cei care rămân în prezența Mea vor spune: „Tot pământul este plin de mărirea Lui.”*

Îmi amintesc cum, de curând întors la credință, citeam acest text și mă gândeam că acei serafimi

spuneau ceva neadevărat. Nu cunoșteau realitatea. Nu înțelegeam cum puteau spune: *Tot pământul este plin de mărirea Lui*, când întreg acest pământ era sfâșiat de războaie, boli, nedreptate, trădare și răutate. Într-o zi însă Domnul mi-a vorbit și mi-a spus:

– *Motivul pentru care serafimii aceștia spun că tot pământul este plin de mărirea Mea, este pentru că stau în prezența Mea. Când te afli în prezența Mea, nu vezi nimic altceva decât mărire și glorie.*

– Doamne, îmi amintesc că mi-ai spus aceasta, dar de multe ori nu am trăit potrivit cu ce mi-ai spus. Mulți ani din viață nu am văzut lucrurile decât din partea întunecată. Cred că mi-am petrecut o mare parte din viață zăcând într-unul din acele șanțuri de lângă cărarea vieții, în loc să merg pe aceasta.

– *Așa e, răspunse Domnul. Din când în când te ridicai și mai făceai câțiva pași, dar alunecai iar în șanț. Chiar și așa însă, ai făcut progrese, dar acum a venit vremea să rămâi pe cale. Nu mai e timp de stat prin șanțuri.*

Bunătatea și îndurarea Domnului păreau să mă copleșescă, în timp ce El continuă:

– *Din ce cauză ai alunecat ultima dată în șanț?, mă întrebă El.*

M-am gândit la întrebarea Lui, și atunci am înțeles că devenisem mult mai preocupat să mențin un anumit sentiment, decât să încerc să cunosc Sursa lui.

– Mi-am întors privirea de la Tine, am recunoscut eu.

– *Știu că pare prea simplu, dar aceasta e tot ce-ai făcut. Pentru a te abate de la calea vieții, tot ce trebuie să faci este*

CHEMAREA

---

să nu mai privești la Mine. Dacă rămâi în Mine, nu vezi altceva decât glorie. Aceasta nu înseamnă că nu vei mai vedea conflictele, confuzia, întunericul și înșelarea care sunt acum în lume, dar de fiecare dată când le vei vedea, vei vedea și soluția Mea pentru ele. Când ești în Mine, vezi cum adevărul triumfă asupra minciunii, și vezi și felul în care va veni împărăția Mea.

– Doamne, când mă aflu aici, tot ceea ce văd îmi pare mult mai real decât orice de pe pământ, iar când mă aflu pe pământ, tot ceea ce este aici mi se pare un vis atât de departe de realitate. Știu însă că aceasta este adevărata realitate, și că pământul va trece. Știu și că, dacă locul acesta ar fi pentru mine mai real, pe pământ, aș putea umbla mai mult în înțelepciunea Ta și aș rămâne pe calea vieții. Ai spus că este întotdeauna înțelept să ceri. Ți cer să faci locul acesta mai real pentru mine când sunt pe pământ. Pentru că atunci voi putea umbla mult mai bine pe calea Ta. Ți mai cer și să mă ajuți să duc această realitate la alții. Întunericul se lasă tot mai greu peste pământ, și sunt puțini cei care au viziuni. Ți cer să ne dai mai mult din puterea Ta, să ne arăți mai mult din gloria Ta și să ne descoperi judecată adevărată care vine din prezența Ta.

– Când începi să trăiești prin ceea ce vezi cu ochii inimii, umbli cu Mine și-Mi vezi gloria. Ochii inimii tale sunt ferestre înspre împărăția aceasta a Duhului. Tot prin ochii aceștia poți să te apropii oricând de Tronul Meu de Har. Dacă vii la Mine, îți voi fi mai real. Și îți voi da și mai multă putere.

În timp ce vorbea, nu am putut face să nu mă întorc și să privesc mulțimea de împărați, prinți, prieteni și slujitori ai Domnului, care stăteau cu toții în Sala de Judecată. Minunăția și gloria a tot ce se petrecea acolo erau atât de mari încât îmi doream să rămân acolo veșnic. Și aceasta nu era decât începutul raiului. Dar, dintre toate aceste minunății, adevărata minunăție era prezența Domnului. Aici, la începutul raiului, El era Înțelepciune și era Judecător, care este același lucru.

– Doamne, am spus, aici ești Înțelepciune și Judecător, dar cum ești cunoscut în celelalte locuri din cer?

– *EU SUNT Înțelepciune și EU SUNT Judecător în orice loc din cer, dar EU SUNT și mult mai mult de-atât. Pentru că ai întrebat, îți voi arăta cine sunt Eu. Până acum M-ai cunoscut ca Înțelepciune și Judecător. La timpul potrivit, mă vei mai cunoaște și ca altceva, dar până atunci mai ai de aflat unele lucruri despre judecățile Mele.*

Primul martor

– Judecățile lui Dumnezeu sunt primul pas în împărăția cerească, zise cineva a cărui voce nu o mai auzisem până atunci. Când va veni Ziua Judecății, toți îl vor cunoaște pe Rege, și judecățile Lui vor fi înțelese. Atunci pământul va fi eliberat. Ai cerut ca judecățile Lui să vină asupra vieții tale; acum cere ca acestea să vină și asupra lumii.

M-am întors să văd cine vorbise. Avea o statură mare și strălucea cu putere, dar era puțin mai mic decât ceilalți pe care îi întâlnisem în Sala de Judecată. Mi s-a părut că era un înger, dar apoi l-am auzit spunând:

– Eu sunt Lot. Tu ai fost ales să trăiești în vremuri grele, la fel cum am fost ales și eu. Avraam a mijlocit pentru Sodoma, și la fel trebuie să faci și tu. În vremuri când păcatul este la el acasă pe pământ, sunt totuși bărbați și femei cu credință mare care se ridică și vorbesc. Ca Avraam, și tu trebuie să-ți folosești credința pentru a mijloci pentru cei răi, și de asemenea să mărturisești și judecata lui Dumnezeu care va veni peste pământ. Domnul nu mai poate răbda răutatea tot mai mare a oamenilor. Eu am tăcut și mulți au pierit. Tu să nu fii ca mine—să nu taci.

– Spune-mi mai multe. Cum îi pot avertiza?, l-am întrebat.

– Am crezut că voi fi pentru ei o avertizare prin faptul că eram altfel decât ei. Dar doar a fi altfel nu este suficient! Puterea Duhului Sfânt de a-i dovedi pe oameni păcătoși se manifestă prin cuvântul rostit. Ceea ce Domnul a făcut Sodomei este un exemplu pentru ca alții să nu fie nimiciți în același fel. Îi poți avertiza pe cei care se îndreaptă spre pierzare spunându-le istoria mea. Sunt acum multe cetăți al căror rău Domnul nu-l va mai răbda multă vreme. Dacă cei care-L cunosc pe Domnul nu se ridică, nu peste mult timp pe pământ vor fi multe Sodome.

Ziua Judecății este aproape. Când va veni aceasta, întreaga creație va cunoaște înțelepciunea jude-

cătilor Lui, dar nu trebuie să aștepti până atunci. Trebuie să cauți judecățile Lui în fiecare zi, și să le faci cunoscute pe pământ. Dacă poporul Lui va umbla în judecățile Lui, mulți dintre locuitorii pământului vor cunoaște aceste judecăți înainte de marea Zi a Judecății. Și astfel mult mai mulți vor fi mântuiți. El vrea ca nimeni să nu piară și ca nici unul din poporul Său să nu sufere vreo pierdere în aceea zi.

Oamenii de pe pământ sunt orbi. Ei nu văd dacă încerci să fii doar un martor. Mesajul judecății trebuie transmis prin cuvinte. Duhul Sfânt unge cuvintele, dar cuvintele acestea trebuie rostite pentru ca El să le poată unge. Dreptatea și judecata sunt temelia scaunului Său de domnie. Poporul Său știe câte ceva despre dreptatea Sa, dar puțini sunt cei care-I cunosc judecata. Scaunul Său de domnie este în casa Sa, și de aceea judecata trebuie să înceapă cu cei din această casă.

Trebuie să trăiești după adevărul care ți s-a spus și pe care l-ai văzut aici, și trebuie să-i înveți și pe alții acest adevăr. Judecățile Lui sunt aproape. Dacă poporul Său va umbla în judecata Sa înainte de Ziua Judecății, ziua aceea va fi una glorioasă pentru ei. Dar dacă nu vor umbla astfel, atunci și ei vor cunoaște necazul și suferința pe care lumea le va cunoaște. Judecățile Lui nu ar fi drepte dacă nu ar fi aceleași pentru toți. Prin tine și prin alții ca tine El cere cu stăruință poporului Său să se judece singur, dacă nu vrea să fie judecat. La fel trebuie să ceri și tu tuturor oamenilor.

Lot mi-a spus apoi să mă uit la ușa în fața căreia stăteam. Aceasta mi se părea în continuare întu-

necată și neprimitoare, asemenea doctrinelor judecății lui Dumnezeu. Gloria Domnului care ne înconjură o făcea să pară parcă și mai sumbră. Acum însă știam cât de glorioasă era judecata Sa. Și mai știam și că aproape orice ușă prin care El ne cere să intrăm, la început pare neprimitoare, dar apoi devine glorioasă. Ba chiar se pare că, cu cât ușa are un aspect mai sumbru, cu atât gloria care ne e descoperită de cealaltă parte a ei e mai mare. Pe aceste uși nu poți intra decât dacă ai credință, însă odată ajuns dincolo ești condus spre o glorie tot mai mare.

Mai departe șirul gândurilor mi-l continuă Lot. După cum aflasem deja, în locul în care mă aflam gândurile unuia erau transmise tuturor.

– Intrând pe ușa aceea, vei cunoaște și mai mult din gloria Sa. Gloria Sa nu se limitează doar la strălucirea pe care o vezi în jurul Său sau peste tot în acest loc, și nici la ceea ce simți când te afli în prezența Lui. Gloria Lui se descoperă și prin judecățile Lui. Acesta nu este singurul mod prin care este ea descoperită, însă este modul pentru a cărui înțelegere ai fost chemat aici. Intrând pe ușa aceasta, vei cunoaște un alt mod prin care se descoperă gloria Lui. Poporul Lui este transformat când vede gloria Lui, și gloria aceasta vrea El să le-o arate. Când ei vor vedea gloria Lui, se vor bucura de tot ce face El, chiar și de judecățile Lui.

Al doilea martor

Am auzit apoi o a doua voce:

– Și eu adevăresc ce ai auzit. Judecata lui Dumnezeu stă să vină peste pământ. Dar până atunci încă mila mai triumfă asupra judecății. Domnul întotdeauna revarsă milă înaintea judecății. Dacă îi vei avertiza pe oameni că judecățile Sale sunt aproape, mila Sa îi va mântui pe mulți.

Nu l-am recunoscut pe cel care vorbea. Era un om de o statură nobilă și impunătoare, și a cărui strălucire îmi spunea că era de rang înalt.

– Eu sunt Iona, spuse el. Dacă înțelegi judecățile Domnului, atunci vei înțelege și căile Lui. Totuși, chiar dacă ajungi să le înțelegi, aceasta nu înseamnă că ești de acord cu ele. Înțelegerea este necesară, dar nu este de ajuns. Domnul vrea și să fii de acord cu El.

Ai cerut adesea ca prezența Domnului să fie cu tine. Aceasta este înțelepciune. Eu am fost profet și l-am cunoscut. Cu toate acestea însă am încercat să fug departe de fața Lui. A fost o mare nesăbuintă din partea mea, dar nu atât de mare precum crezi. La urmă am ajuns să cunosc pasiunea arzătoare care vine odată cu prezența Sa. Am ajuns să înțeleg responsabilitatea pe care o am odată ce m-am apropiat de El. În prezența Sa, paiele, fânul și trestia ard ca și cum nici n-ar fi fost. Când te apropii de El și în inimă ai un păcat ascuns, îți pierzi liniștea minții, așa cum și-au pierdut-o mulți de-a lungul veacurilor pentru că s-au apropiat în felul acesta de El. Cât despre

mine, nu am încercat să fug de voia Domnului, pe cât am încercat să fug de prezența Lui.

Când ceri realitatea prezenței Lui, ceri de fapt ca realitatea pe care ai văzut-o aici să fie cu tine. Casa ta adevărată este cerul, și e de înțeles că tânjești să ajungi acolo. Dumnezeu însă este un Dumnezeu sfânt și, dacă vrei să umbli aproape de El, și tu trebuie să fii sfânt. Cu cât te apropii mai mult de El, cu atât păcatul ascuns poate fi mai fatal.

– Înțeleg ce spui, am zis eu. De aceea am și cerut judecățile Domnului asupra vieții mele.

– Acum trebuie să te întreb, continuă Iona, vrei să-L cauți, vrei să vii la El?

– Bineînțeles, am răspuns eu. Îmi doresc prezența Lui mai mult decât orice altceva. Nu există nimic mai măreț decât să fii în prezența Sa. Știu că multe dintre motivele pentru care vreau să fiu cu El au în spate natura mea egoistă, dar atunci când sunt cu El devin liber de orice fel de egoism. Îmi doresc să fiu cu El. Și voi veni la El.

– Chiar vei veni?, continuă Iona. Până acum ai fost mai nesăbuit chiar și decât am fost eu. Poți veni cu îndrăzneală la Tronul Harului Său oricând și pentru orice nevoie, dar rareori faci acest lucru. Nu este suficient doar să tânjești după prezența Sa. Trebuie să vii la El. Dacă te apropii de El, și El se apropie de tine. De ce nu o faci? Ești întotdeauna atât de aproape de El cât vrei să fii.

Mulți vin să cunoască căile Sale și să le urmeze, dar ei nu vin la El. În vremurile care vor veni curând,

aceștia se vor depărta de căile Lui pentru că nu vor fi venit la El. Ai râs de nebunia mea, care a fost mare, însă a ta e și mai mare decât a fost a mea. Eu însă nu râd de nebunia ta — eu plâng pentru tine. Și Mântuitorul tău plânge pentru tine; și mijlocește necurmat pentru tine. Când El plânge, tot cerul plânge. Eu plâng pentru că văd cât de nebuni sunt cei din poporul Lui. Te cunosc pentru că ești exact ca mine, și, ca mine, Biserica întreagă fuge la Tars, dorind mai degrabă să facă negoț cu lumea decât să stea în fața tronului Său glorios. În timpul acesta însă, sabia judecății lui Dumnezeu atârnă deasupra pământului. Plâng pentru Biserică pentru că te cunosc atât de bine.

– Sunt vinovat!, am recunoscut eu. Ce putem face?

– Asupra pământului stau să se abată furtuni puternice — continuă Iona — eu dormeam când furtuna s-a abătut asupra corabiei în care mă aflam în timp ce fugeam de fața Domnului. Biserica doarme de asemenea. Eu eram profetul lui Dumnezeu, dar a trebuit să fiu trezit de păgâni. La fel e și cu Biserica. În vremurile acestea, păgânii au mai mult discernământ decât Biserica. Ei văd când Biserica o ia pe un drum greșit și o scutură, încercând să o trezească pentru a striga către Dumnezeu.

În curând, conducătorii lumii vă vor arunca peste bord, așa cum au făcut cu mine corăbierii aceia. Nu vă vor lăsa să mai mergeți pe drumul pe care mergeți acum. Acesta este harul lui Dumnezeu pentru voi. Vă va disciplina apoi folosindu-se de o

fiară mare care se va ridica din mare. Fiara aceea vă va înghiți pentru o vreme, după care vă va vărsa pe pământ. Atunci veți propovădui mesajul Lui.

– Nu există o altă cale în afară de asta?, l-am întrebat.

– Ba da, există — a răspuns Iona — De fapt calea aceasta a fost și continuă să fie folosită. Unii se află deja în pânțele fiarei. Unii sunt pe punctul de a fi aruncați peste bord, în vreme ce alții încă dorm, dar aproape toți au fost pe corabia care se îndreaptă în direcție greșită, căutând să facă negoț cu lumea. Dacă însă vă veți judeca singuri, nu veți mai fi judecați de El. Dacă vă veți trezi, vă veți pocăi și veți merge acolo unde vă trimite El, nu va mai fi nevoie să fiți înghițiți de fiară.

– Fiara despre care vorbești este cea din Apocalipsa 13?, am întrebat eu.

– Da, aceea este. După cum scrie în capitolul acela, fiara despre care vorbim va fi trimisă să facă război cu sfinții și să biruiască. Aceasta li se va întâmpla tuturor celor care nu se vor pocăi. Să știi însă că cei care vor fi biruiți de această primă fiară vor fi vărsați afară din ea înainte să vină cea de-a doua fiară, cea care se va ridica din pământ. Pentru Biserică însă va fi mult mai ușor dacă se va pocăi. Este mult mai bine să nu fii înghițit de fiară.

La fel cum istoria lui Lot este un avertisment pentru cei care se dedau la perversiuni, istoria mea este un avertisment pentru profetul Domnului, care este Biserica. Biserica nu mai caută fața Domnului,

nu mai vrea să stea în prezența Lui. Aleargă după tot felul de programe, în loc să caute prezența Domnului. Puteți numi activitățile și programele pe care le faceți „lucrarea Domnului”, ele tot îndepărtare de prezența Domnului sunt. Cum am mai spus, Biserica aleargă la Tars pentru a face negoț cu lumea și pentru a căuta comorile mării, în vreme ce comorile nespuse de mari — comorile cerului — prea puțini le caută.

Păcatul de a face negoț cu lumea a încolăcit Biserica, așa cum am fost și eu încolăcit în pântecul peștelui de buruienile printre care am ajuns. Buruienile, care sunt îngrijorările lumii, au crescut și au năpădit Biserica, înfășurând-o. Trei zile mi-au trebuit pentru a mă întoarce la Domnul, într-atât am fost de încolăcit. Creștinilor le trebuie însă mult mai mult. Minteă le este atât de prinsă de lucrurile lumești și au căzut atât de jos încât mulți nu mai au nici o speranță că vor mai fi vreodată liberi. Trebuie să vă întoarceți la Domnul în loc să fugiți de El. El poate dezlega *orice legătură* și vă poate scoate din cea mai adâncă groapă. Nu mai fugiți de El! Fugiți către El!

Apoi Lot a adăugat:

– Adu-ți aminte cum S-a îndurat Domnul de Ninive. El s-a îndurat pentru că Iona a vestit cuvântul Său. El nu a început să trăiască printre locuitorii aceluia oraș, încercând să fie un martor: el a vestit Cuvântul lui Dumnezeu. Puterea stă în Cuvânt. Nu există întuneric, oricât de adânc, pe care Cuvântul Său să nu-l poată străpunge. Mulți se vor pocăi și vor

fi mântuiți dacă vei merge la aceia la care te trimite Domnul pentru a-i avertiza.

Apoi Iona continuă:

– Când ai căzut din harul Domnului și ești prins de păcat, este greu să vii la El. În astfel de momente trebuie să alergi la Domnul, nu să fugi de El. Când vei intra pe ușa aceea, vei vedea cum va fi în vremea când puterea și gloria Domnului vor umple pământul așa cum nu au mai făcut-o de la începutul veacurilor. Tot cerul așteaptă lucrurile pe care le vei vedea tu. Va fi de asemenea și o vreme a celui mai adânc întuneric. Fără harul Lui nu vei putea suporta nici gloria și nici întunericul. Dacă nu vii la El zi de zi, nu vei putea umbla în căile Sale. Nu e suficient doar să-I cauți prezența, trebuie să rămâi continuu în prezența Sa.

Cei care încearcă să-L urmeze căutându-L doar o dată pe săptămână la serviciul divin al vreunei biserici, însă în restul săptămânii aleargă după lucrurile lumești, vor cădea curând. După cum vor cădea și cei care-I cheamă numele, crezând că El este slujitorul lor. El este Domnul tuturor, și toți vor cunoaște acest lucru curând! Și cei care trebuie să știe primii sunt cei din poporul Lui, pentru că judecata va începe cu casa Lui.

Este o impertinență să-L chemi pe Domnul doar când ai nevoie de ceva. Trebuie să-L cauți pentru a-L întreba ce vrea El, nu pentru a-I spune ce vrei tu. Mulți dintre aceia care au o oarecare credință au și multă impertinență; linia dintre cele două este foar-

te subțire. Când judecata lui Dumnezeu va veni asupra casei Lui, poporul Lui va vedea care este diferența dintre credință și impertinență. Cei care încearcă să facă lucrarea Lui fără El vor cădea. Mulți au credință în Domnul, dar nu-L cunosc decât de la distanță. Aceștia fac lucrări mari în numele Lui, dar Domnul nu-i cunoaște. Cei care L-au cunoscut pe Domnul numai de la distanță vor plânge amar.

Dumnezeu nu există doar de dragul casei Sale — aceasta există pentru El. În îndurarea Sa, El așteaptă la ușa propriei Sale case, și bate, cheamă, dar puțini sunt cei care-I deschid. Cei care aud vocea Domnului și-I deschid vor șede cu El la masa Lui. Tot ei vor șede cu El și pe scaunul Său de domnie și vor vedea lumea așa cum o vede El. Trufia nu poate sta cu El la masă și nici cu El pe scaunul Lui de domnie. Trufia și mândria au dus la izgonirea omului din Grădina Edenului, și tot ele au adus întunericul și răul pe pământ.

Când Satan a văzut gloria lui Dumnezeu, trufia a pus stăpânire pe el. El locuia în prezența Domnului, dar a plecat de la El. Acesta este cel mai mare pericol pentru cei care-I văd gloria și stau în prezența Sa. Să nu devii trufaș pentru că ai văzut un lucru sau altul. Și să nu devii mândru pentru că ai darul vedeniilor, pentru că mândria duce întotdeauna la cădere.

Judecată îndurătoare

Iona vorbea și cuvintele lui erau ca niște lovituri de ciocan. M-am îngrozit de păcatul meu. Îmi era rușine pentru că gândisem despre Iona așa cum o făcusem, dar îmi era și mai rușine pentru că îmi bătusese joc de Iona pentru că a făcut un lucru pe care și eu îl făcusem. Cu toate că încercam din răsuputeri să rămân în picioare, genunchii nu mă mai țineau, și am căzut cu fața la pământ. Cuvintele lui erau ca niște lovituri de bici, dar în același timp durerea provocată de ele era binevenită. Știam că trebuie să le ascult, dar nu voiam ca Iona să se oprească până când tot ce era rău în mine nu era dat pe față. Puterea de descoperire pe care o aveau cuvintele lui era mare, dar era mai mult de-atât. Era în ele o putere care desființa orice scuză. Treceau de orice barieră și se îndreptau direct spre inima mea. Și, așa cum stăteam acolo întins la pământ, am început să mă simt de parcă eram supus unei intervenții chirurgicale.

Atunci Lot spuse:

– Mulți credincioși au făcut din căderea la pământ în prezența Domnului o practică frivolă și lipsită de orice sens, însă Biserica va cădea în curând din cauza aceleiași puteri care te-a făcut și pe tine să cazi — aceea de a-i da pe față vinovăția. Tu nu ai mai putut sta în picioare și ai căzut; o astfel de cădere are ca rezultat ridicarea și rămânerea în picioare pentru adevăr.

Continuam să stau nemișcat. Nu voiam să fac nimic până când nu înțelegeam deplin ceea ce-mi

spusese Iona. Și nu voiam ca puterea aceea care-mi descoperea vinovăția să se îndepărteze de la mine înainte de a-și termina lucrarea. Cei prezenți au părut să înțeleagă aceasta, pentru că s-a așternut o scurtă tăcere, după care Lot continuă.

– Iona a fost cel mai mare predicator din istoria omenirii. Fără să facă minuni sau semne, la predica lui s-a pocăit unul dintre cele mai păcătoase orașe care au existat vreodată. Dacă Iona ar fi predicat în Sodoma, orașul acela ar fi fost și astăzi. Puterea de a predica a lui Iona este un semn. Când peștele l-a vârsat pe pământ, el s-a trezit și avea această putere. Aceasta este puterea de predicare care va fi dată Bisericii în zilele de pe urmă. Este puterea de a-i dovedi vinovați pe oameni, putere pe care Domnul așteaptă s-o poată da Bisericii. Când aceasta va fi vârsată de fiara care o va fi înghițit, chiar și cei mai răi îi vor asculta cuvintele. Acesta este semnul lui Iona care va fi dat Bisericii. Cuvintele celor care vor cunoaște învierea din adâncuri vor avea putere.

Eram uluit. Eram însă și hotărât să alerg la Domnul și să nu mă mai îndepărtez de El, așa că m-am întors să privesc direct la Înțelepciune.

– Doamne, și eu pot fi doborât de ceea ce va veni! Sunt vinovat de toate aceste lucruri. Am văzut atât de mult din gloria Ta, și totuși continui să cad în capcanele și diversiunile care nu mă lasă să mă apropiu de Tine. Te rog, ajută-mă. Am nevoie disperată de înțelepciunea Ta, dar am nevoie și de îndurarea Ta. Te rog, revarsă-Ți îndurarea și ajută-ne

înainte de a trimite judecata pe care o merităm. Revarsă peste noi îndurarea crucii.

Înțelepciunea îmi răspunse:

– *Ți se va da îndurare pentru că ai cerut-o. Ți voi da mai mult timp. Îndurarea Mea pentru tine înseamnă timp. Folosește acest timp cu înțelepciune, pentru că în curând nu-l vei mai avea. Se apropie clipa când nu voi mai putea amâna judecata Mea. Fiecare zi cu care Îmi amân judecata este o dovadă a milei Mele. Înțelege aceasta și folosește timpul cu înțelepciune.*

Mi-ar place ca întotdeauna să arăt milă și să nu vin cu judecată, dar sfârșitul este aproape. Întunericul e tot mai adânc și vremea necazului celui mare e aproape. Dacă nu folosești timpul pe care ți-l dau, necazul care vine te va doborî. Dacă însă folosești cu înțelepciune timpul acesta, vei ieși biruitor și victoria va fi de partea ta. Există o trăsătură care le este comună tuturor învingătorilor, din orice vreme—ei nu-și irosesc timpul!

În îndurarea Mea, îți dau acest avertisment. Spune poporului Meu că îndurarea Mea nu va ține la nesfârșit și că o voi retrage de la ei. Tot în îndurarea Mea însă, voi veni cu disciplină asupra lor. Avertizează-i să nu-și împietrească inimile, ci să se pocăiască și să vină la Mine.

Da, este adevărat că și tu poți cădea. Dragostea ta se va răci și te vei lepăda de Mine, dacă nu te vei lepăda de tine și dacă nu-ți vei lua crucea în fiecare zi. Cei care vor căuta să-și scape viața o vor pierde, dar cei care își vor pierde viața pentru Mine vor găsi adevărata viață. Ceea ce voi da poporului Meu va fi o viață chiar mai îmbelșugată decât au cerut, chiar și când au făcut-o în trufia lor.

După ce-i voi judeca pe cei din casa Mea, voi trimite judecățile Mele peste întreg pământul. În judecata Mea dreaptă, voi face diferență între poporul Meu și cei care nu Mă cunosc. Acum întreaga lume se află sub puterea celui rău. El îi răsplătește pe păcătoși și se împotrivesc celor neprihăniți. Când va veni Ziua Judecății, întreaga lume va vedea că Eu îi răsplătesc pe neprihăniți și mă împotrivesc celor mândri.

Neprihănirea și dreptatea sunt temelia scaunului Meu de domnie. Pentru că sunt drept îi pedepsesc mai aspru pe cei care cunosc adevărul dar nu trăiesc după acesta. Te-am adus aici să vezi judecățile Mele. Aici ai primit înțelegere, dar aceasta nu va fi decât înspre o și mai mare osândă a ta dacă nu vei umbla în adevărurile pe care le-ai aflat aici. Celui care i se dă mult, i se va cere mult. Aici ai cunoscut îndurarea judecăților Mele. Dacă vei mai lăsa ca păcatul să te cuprindă, vei cunoaște severitatea judecății Mele. Mulți din poporul Meu continuă să iubească păcatul. Cei care iubesc păcatul, propriul lor confort și prosperitatea lor mai mult decât mă iubesc pe Mine, vor cunoaște curând severitatea Mea. Aceștia nu vor putea sta în picioare în vremurile care vor veni.

Celor mândri le voi arăta severitatea Mea, dar celor smeriți le voi arăta milă. Mare rău a făcut poporului Meu prosperitatea, și nu greutățile. Dacă poporul Meu M-ar căuta în vremuri de prosperitate, le-aș putea da mai mult din adevărata comoară a Împărăției Mele. Îi doresc să fie bogat în orice faptă bună. Și vreau ca generozitatea să crească încât să dea peste margini. În vremurile ce vin, și chiar și în vremuri tulburi, poporul Meu va prospera și va

aduna bogății pământești, dar bogățiile acestea vor fi de la Mine și nu de la prințul rău al acestui veac. Dacă nu le pot încredința bogății pământești, cum le voi încredința puterile veacului ce va veni? Trebuie să mă căutați la fel de mult în vremuri de bunăstare, cât o faceți în vremuri de sărăcie. Tot ceea ce vă încredințez este al Meu. Numai acelora le încredințez mai mult care sunt și mai ascultători.

Află că și prințul întunericului dă prosperitate. El continuă să facă poporului Meu aceeași ofertă pe care Mi-a făcut-o și Mie. El va da împărăția acestei lumi celor care se vor pleca în fața lui, i se vor închina și-l vor sluji trăind cum vrea el. Există o prosperitate a lumii și o alta a împărăției Mele. Judecățile Mele vor ajuta pe poporul Meu să cunoască diferența. Bogățiile celor care au prosperat slujindu-i prințului acestui veac păcătos și făcând lucrările lui, vor fi o piatră de moară care le va atârna de gât când va veni potopul. Cu toții vor fi judecați de adevăr. Cei care prosperă prin Mine nu renunță la adevăr pentru a prospera.

Judecata Mea începe cu casa Mea, pentru a vă învăța să umblați în ascultare. Plata păcatului este moartea, însă plata pentru neprihănire este pacea, bucuria, gloria și cinstea. Toți își vor primi răsplata cuvenită. Aceasta este judecata, și este corect ca ea să înceapă cu poporul Meu.

Apoi Lot și Iona au început să vorbească între ei.

– Privește acum la bunătatea și la asprimea lui Dumnezeu. Dacă vrei să-L cunoști mai bine, le vei cunoaște mai bine și pe acestea două.

Dovedirea că eram vinovat curgea peste mine ca o cascadă, dar pentru mine aceasta era o cascadă de apă vie. Curăța și împrăpăta, dar în același timp îmi

DOI MARTORI

---

era greu să stau sub ea. Știam însă că disciplinarea aceea avea să mă ferească de ceea ce aveam să întâlnesc după ce voi fi intrat pe ușa din fața mea. Îmi doream cu disperare toată disciplinarea pe care o puteam căpăta înainte de a intra pe ușă. Știam că aveam nevoie să fiu disciplinat de El, și aveam dreptate.

CAPITOLUL III

calea vieții

Cugetam la cele spuse de Lot și Iona, când Domnul a început să-mi vorbească.

– Ai cerut să cunoști realitatea despre acest loc, cu toate că trăiești încă pe pământ. Realitatea pe care ai cerut de fapt să o cunoști este aceasta—să vezi lucrurile așa cum le văd Eu. Nu locul acesta este realitatea. Realitate este oriunde sunt prezent Eu. Prezența Mea dă realitate oricărui loc și face orice lucru la care te uiți să pară viu, pentru că Eu sunt Viața. Tatăl Meu m-a făcut Viața întregii creații, atât în ceruri cât și pe pământ. Întreaga creație există prin Mine și pentru Mine; fără Mine nu există viață și nici adevăr.

Eu sunt Viața a tot ceea ce este creat. Eu sunt Viața chiar și a dușmanilor Mei. EU SUNT. Tot ceea ce există, există prin Mine. EU SUNT Alfa și Omega; EU SUNT Începutul și tot EU SUNT Sfârșitul tuturor lucrurilor. Fără Mine nu există adevăr și nici realitate. Ceea ce cauți tu de fapt nu este realitatea acestui loc, ci realitatea prezenței

CHEMAREA

Mele. Tu cauți să Mă cunoști pe Mine, și cunoașterea aceasta este dătătoare de viață. Poți cunoaște această realitate pe pământ la fel de bine cum o cunoști aici, însă trebuie nu doar să Mă cauți, ci și să privești la Mine.

Eu sunt puterea lui Dumnezeu. Eu sunt descoperirea gloriei Sale. Eu sunt viață, și tot Eu sunt dragoste. Eu sunt și o persoană. Îmi iubesc poporul și vreau să fiu cu el. Tatăl Mă iubeste și te iubeste și pe tine. Te iubeste atât de mult încât M-a dat pe Mine pentru mântuirea ta. Și Eu și Tatăl meu vrem să fim aproape de tine. Noi îi iubim pe oameni și vrem să locuim veșnic cu ei. Înțelepciune înseamnă a mă cunoaște pe Mine, a-L cunoaște pe Tatăl și a cunoaște dragostea Noastră. Lumina, dragostea și puterea pe care sunt gata să le descopăr pe pământ, vor veni prin cei care Îmi vor fi cunoscut dragostea.

Tatăl Meu mi-a dat toată puterea. Pot porunci cerurilor și acestea mi se supun, dar nu pot porunci dragostei. Dragostea la poruncă nu e dragoste deloc. Va veni o vreme când voi cere ascultare din partea popoarelor, dar atunci vremea când vei fi putut să-mi dovedești dragostea va fi trecut. Celor care vin la Mine nu trebuie să le cer ascultare, pentru că ei Mă ascultă fiindcă Mă iubesc și iubesc adevărul. Aceștia sunt cei care sunt vrednici să domnească cu Mine în împărăția Mea, cei care Mă iubesc și-Mi slujesc în ciuda persecuțiilor la care sunt supuși și a respingerii. Tu trebuie să vii la Mine. Cei în care Tatăl Meu și cu Mine ajungem să locuim nu vin la Noi pentru că le poruncim și nici măcar pentru că-Mi cunosc puterea—vin pentru că Mă iubesc și-L iubesc pe Tatăl.

Cei care vin la adevăr o fac pentru că Ne iubesc și doresc să fie cu Noi. Veacul acesta este numit și veacul dragostei adevărate, din cauza întunericii care domnește peste el. Dragostea adevărată strălucește cel mai puternic, în comparație cu cel mai mare întuneric, atunci când totul în jur zace sub puterea întunericii. Mă iubești mai mult când Mă simți în inima ta și când ascuți de Mine, chiar dacă ochii tăi nu Mă pot vedea cum mă văd acum. Dragostea și închinarea vor atinge cele mai înalte culmi în marele întuneric ce va veni peste pământ. Atunci întreaga creație va ști că dragostea ta pentru Mine este adevărată și vor cunoaște motivul pentru care dorim să locuim împreună cu oamenii.

Cei care vin la Mine acum, luptând cu toate forțele lumii care se răzvrătesc împotriva Mea, o fac pentru că au în ei adevărata dragoste a lui Dumnezeu. Ei își doresc atât de mult să fie cu Mine, încât chiar și atunci când totul pare ireal, când Eu le par a fi un vis îndepărtat, ei sunt gata să riște totul în speranța că visul nu este vis ci pură realitate. Așa ceva numesc Eu dragoste. Aceasta este dragostea de adevăr. Aceasta este credința care-I face plăcere Tatălui Meu. Orice făptură își va pleca genunchiul când Îmi va vedea puterea și gloria, dar cei care își pleacă genunchiul acum, când mă văd neclar și doar prin ochii credinței, sunt cei ascultători care mă iubesc în Duh și în adevăr. Acestora le voi da în curând puterea și gloria veacului ce va veni, care e mai puternică decât orice întuneric.

Pe pământ e tot mai mult întuneric, cu fiecare zi ce trece, și de aceea am hotărât să arăt mai mult din gloria Mea. Vei avea nevoie de aceasta pentru ceea ce urmează.

CHEMAREA

Adu-ți aminte însă că cei care-Mi slujesc, chiar și atunci când nu-Mi văd gloria, sunt cei credincioși și ascultători, și lor le voi da puterea Mea. Ascultarea din teamă de Dumnezeu este începutul înțelepciunii, dar plinătatea înțelepciunii este să ascuți de Dumnezeu din dragoste pentru El. Pentru că atunci vei putea vedea puterea și gloria.

Tu nu te afli aici din cauza credințioșiei tale. Chiar și umilința care te-a făcut să te rogi pentru judecățile Mele a fost un dar. Te afli aici pentru că ești un mesager. Pentru că te-am chemat cu acest scop, ți-am dat înțelepciune să ceri să-Mi cunoști judecățile. Este înțelept din partea ta să fii credincios față de ceea ce vezi tu aici, dar cea mai mare înțelepciune o dovedești când vii la Mine în fiecare zi. Cu cât mai des vii la Mine, cu atât voi fi mai real pentru tine. Îți pot fi la fel de real pe pământ cât îți sunt acum aici, și atunci când cunoști realitatea prezenței Mele umbli în adevăr.

EU SUNT

Acum Mă vezi ca Domn al Judecății. Trebuie să Mă vezi însă și ca Domn al Sabatului. EU SUNT și unul și altul. Trebuie să Mă vezi ca Domn al Oștirilor și să-Mi vezi oștirile, dar trebuie să Mă vezi și ca Prinț al Păcii. EU SUNT Leul din Iuda, dar tot EU SUNT și Mielul. Să-Mi cunoști înțelepciunea înseamnă și să-Mi cunoști vremea. Nu umbli în înțelepciune dacă spui despre Mine că vin ca Leu, când Eu de fapt vin ca Miel. Trebuie să Mă urmezi în bătălii ca Domn al Oștirilor, dar trebuie și să știi să stai la masă cu Mine ca Domn al Sabatului. Pentru a face

aceasta, trebuie să-Mi cunoști vremurile, și pe acestea nu le poți cunoaște decât dacă stai aproape de Mine.

Peste cei care cheamă numele Meu dar nu Mă caută, judecata va veni pentru că nu lucrează potrivit voii Mele. Adesea ei se află în locuri greșite, fac lucruri greșite și chiar predică mesaje greșite. Ei încearcă să culeagă, când este vremea semănatului, și să semene, când este vremea culesului. Din această cauză ei nu sunt roditori.

Numele Meu nu este EU AM FOST, nici EU VOI FI, ci EU SUNT. Dacă vrei să Mă cunoști cu adevărat, trebuie să Mă cunoști așa cum sunt în prezent. Nu Mă poți cunoaște ca și EU SUNT decât dacă vii la Mine în fiecare zi și dacă rămâi în prezența Mea.

Aici ai putut cunoaște puțin din judecățile Mele. În zilele care vor veni Mă vei cunoaște și altfel. Nu Mă vei cunoaște însă deplin ca EU SUNT decât când vei intra în viața veșnică. Aici, unde te afli acum, aspectele diferite ale naturii Mele se potrivesc perfect unul cu celălalt și toate în imaginea de ansamblu, dar când te afli pe pământ, sub timp, îți este greu să le vezi astfel. Această Mare Sală reflectă o parte din Mine pe care lumea o va cunoaște în curând. Aceasta va fi o parte importantă a mesajului tău, dar acesta nu se va limita niciodată doar la atât. Într-o cetate voi trimite judecata Mea, în vreme ce în alta Îmi voi trimite îndurarea. Într-un popor voi trimite foamete, dar altuia îi voi da belșug. Pentru a înțelege ce fac Eu, nu judeca după aparențe, ci după realitatea prezenței Mele.

În vremurile care vin acum peste pământ, dacă dragostea ta față de Mine nu va crește, atunci sigur se va răci. EU SUNT viața. Dacă nu rămâi în prezența Mea, vei

CHEMAREA

---

pierde viața care este în tine. EU SUNT lumina. Dacă nu rămâi în prezența Mea, inima ți se va întuneca.

Toate aceste lucruri le cunoști la nivelul minții și ai învățat și pe alții despre ele. Acum însă trebuie să le pui în inima ta și să trăiești după ele. Căci din inimă curg izvoarele vieții, nu din minte. Înțelepciune Mea nu se află numai în mintea ta, sau numai în inima ta. Ea se află în unirea desăvârșită dintre minte și inimă. Pentru că omul a fost făcut după chipul Meu, între mintea și inima lui nu poate exista o astfel de unire dacă Eu lipsesc din viața lui. Când mintea și inima ta vor fi unite, Îți voi putea da autoritatea Mea. Atunci orice vei cere voi face, pentru că vei fi unit cu Mine.

Din cauza vremurilor grele în care ai fost chemat să trăiești, ți-am arătat Scaunul Meu de Judecată înaintea de timpul hotărât pentru judecata ta. Acum rugăciunea ta a primit răspuns. Ceea ce n-ai înțeles este că în tot acest timp cât așteptai să-ți răspund la rugăciune, Eu făceam tocmai acest lucru în fiecare zi, prin tot ceea ce am lăsat să se întâmple în viața ta.

E mai bine să-Mi cunoști căile și judecățile prin experiențele vieții, decât să le cunoști în felul acesta. Ți-am dat această experiență pentru că ești un mesager și timpul este scurt. Tu cunoșteai deja ceea ce ai învățat aici, însă nu trăiai potrivit cu ce cunoșteai. În îndurarea Mea te-am trecut prin această experiență, dar tu trebuie să alegi să trăiești în lumina acesteia.

Voi folosi mulți mesageri pentru a-Mi învăța poporul să trăiască în judecată dreaptă, astfel ca atunci când judecățile Mele vor veni pe pământ ei să nu piară. Trebuie

să vă deschideți urechea la ce spun mesagerii Mei și să faceți fără amânare ce vă spun ei, pentru că prin ei vorbesc Eu și pentru că timpul este scurt. Dacă doar îi veți auzi și nu veți și asculta de ei, singurul rezultat va fi o judecare și mai aspră a voastră. Aceasta este o judecată dreaptă. Celui care i se dă mult, i se va cere mult.

Acestea sunt vremurile când cunoștința crește. Și vremurile când și cunoașterea căilor Mele de către poporul Meu crește. Generației tale i s-a dat mai multă înțelegere decât oricărei alte generații, dar puțini sunt cei care trăiesc în lumina a ceea ce înțeleg. A venit vremea când nu-i voi mai tolera pe cei care spun că cred în Mine, dar nu ascultă de Mine. Pe cei călduți îi voi scoate din poporul Meu. Cei care nu ascultă de Mine, nici nu cred cu adevărat în Mine, prin felul cum trăiesc ei, îmi învață poporul că neascultarea este permisă.

După cum scrie Solomon: „Pentru că nu se aduce repede la îndeplinire hotărârea dată împotriva faptelor rele, de aceea este plină inima fiilor oamenilor de dorința să facă rău.” Aceasta s-a întâmplat cu mulți din poporul Meu, și dragostea lor față de Mine s-a răcit. În harul Meu, judecățile Mele vor veni mai repede, pentru că vreau ca inimile celor din poporul Meu să nu mai fie pline de dorința de a face răul. Vor cunoaște nu peste mult timp că plata păcatului este moartea. Nu mai pot continua să Mă cheme să-i izbăvesc din necaz, și în același timp să iubească păcatul. Îți mai dau puțin timp să te judeci singur, ca să nu te judec Eu, dar să știi că timpul este scurt.

Pentru că ai fost aici, de la tine se va cere mai mult. Îți voi da însă și har mai mult pentru a trăi în lumina ade-

CHEMAREA

---

vărului pe care îl cunoști dar trebuie să vii la Tronul Meu de Har în fiecare zi pentru a-l primi. Îți mai spun încă o dată, a venit vremea când nici un locuitor al pământului nu va putea sta în adevăr dacă nu va veni la Tronul Meu de Har în fiecare zi. Cu ceea ce urmează să-ți spun, tu și cei care sunt cu tine nu doar veți trăi, ci veți și rămâne în picioare și veți birui. Și când poporul Meu va birui în vremea întunericului care va veni, întreaga creație va ști că lumina este mai tare decât întunericul.

Viața și moartea au fost sădite pe pământ, și acum urmează să fie culese. Eu am venit să dau viață. Cel rău vine să dea moarte. În vremurile care vin, atât viața cât și moartea vor putea fi văzute în plinătatea lor. De aceea voi da celor ce ascultă de Mine o viață din belșug, așa cum nu s-a mai văzut niciodată pe pământ. Va fi o deosebire între poporul Meu și cei care slujesc răului. Alege viața ca să trăiești! Alege viața ascultând de Mine! Dacă Mă alegi pe Mine și dacă lumina care este în tine este adevărata Mea lumină, atunci aceasta va fi mai strălucitoare cu fiecare zi ce va trece. Și astfel vei ști că umbli în lumina Mea. Sămânța sădită într-un pământ bun crește și aduce roadă. Tu vei fi cunoscut după roadele tale.

CAPITOLUL IV

adevăr și viață

În timp ce Domnul vorbea, gloria Lui părea să crească. A ajuns atât de mare, încât la un moment dat am crezut că voi fi mistuit de ea. Gloria Lui ardea, dar nu ca un foc; ardea dinspre înăuntru înspre în afară. Nu-mi explic cum, dar am știut atunci că voi fi mistuit ori de gloria Lui, ori de răul în fața căruia aveam să mă găsesc după ce voi fi intrat pe ușă. Cuvintele Lui mă pătrundeau și mă dominau, dar înțelegeam că lucrul cel mai important în acele momente era să privesc gloria Lui, așa că am hotărât să fac exact acest lucru cât mai mult timp puteam.

Priveam la El și mi se părea mai strălucitor decât soarele. Din cauza strălucirii, nu-l puteam vedea toate trăsăturile, dar, continuând să privesc, ochii mi s-au obișnuit întru câtva cu strălucirea. Ochii Lui erau ca para focului, dar nu erau roșii; erau albaștri, de un albastru cum e acela al flăcării ajunse la inten-

sitate maximă. Erau înfricoșători, dar purtau în același timp în ei atracția unei minuni nesfârșite.

Părul îi era negru și strălucea de ceea ce la început am crezut că erau stele, dar apoi am văzut că strălucirea îi provenea de la uleiul cu care era uns. Am înțeles că uleiul acela era uleiul unității, pe care-l văzusem în vedenia dinainte. Uleiul acesta strălucește asemeni pietrelor prețioase dar este mult mai frumos și mai valoros decât orice comoară pământească. În timp ce Îi priveam fața, am simțit cum uleiul începe să mă acopere și, cu cât mă acoperea mai mult, cu atât focul gloriei Lui devenea mai ușor de suportat. Uleiul părea să-mi dea pace și odihnă, și nu curgea numai când priveam la fața Lui. Când nu mai priveam la față Lui, se oprea.

Am simțit că trebuie să-I privesc picioarele. Și acestea erau ca niște flăcări de foc, dar nuanța acestora era mai degrabă cea a aramei sau a aurului. Erau frumoase și înfricoșătoare, ca și cum dintr-o clipă în alta urmau să facă niște pași care aveau să stârnească groază. Așa cum priveam la picioarele Lui, am simțit în mine ceva ca un cutremur, și am știut atunci că, dacă ar fi început să pășească, tot ceea ce s-ar putea zgudui s-ar zgudui. N-am mai putut rămâne o clipă în picioare, și m-am prăbușit cu fața la pământ.

Când mi-am ridicat privirea, în față aveam ușa. Acum era și mai puțin atractivă decât înainte. Dintr-o dată m-am simțit cuprins de disperarea de a intra pe ea înainte de a decide să nu o fac. Era chemarea mea

să intru pe ușă și a nu o face, ar fi însemnat neascultare. În prezența Lui, chiar și *gândul* de a nu asculta părea a fi dovada unui egoism funciar, mai respingător decât gândul întoarcerii la bătălia de pe tărâmul pământesc.

Așa cum stam și priveam la ușă, am auzit o altă voce și cineva pe care nu-l cunoșteam a început să vorbească. M-am întors să văd cine vorbea. Era unul dintre cei mai naturali și atractivi oameni pe care-i văzusem până în acel moment, măreț și puternic.

– Eu sunt Abel — spuse el — autoritatea pe care Domnul o va da în curând poporului Său este ungera pentru adevărata unitate. Când pe pământ nu eram decât eu și fratele meu, nu am putut trăi în pace unul cu celălalt. Din vremea mea până în zilele voastre, omenirea umblă într-un întuneric tot mai mare. Pe pământ numărul omorurilor va crește ca niciodată înainte. Cele două războaie mondiale ale voastre nu au fost decât durerile nașterii care duc la ceea ce urmează să se întâmple. Nu uita însă că dragostea este mai puternică decât moartea. Dragostea pe care Tatăl o va da în curând celor care-L slujesc va birui moartea.

– Te rog, spune-mi tot ceea ce ți s-a spus să-mi spui — am răspuns eu — știind că mai avea multe să-mi spună.

– Sângele meu încă vorbește. Sângele fiecărui martir încă vorbește. Mesajul tău va dăinui dacă te vei încrede mai mult în viața pe care o ai în Dumnezeu, decât în viața pe care o ai pe pământ. Nu

te teme de moarte, și o vei birui. Cei care nu se tem de moarte vor avea cel mai puternic mesaj în vremurile care se apropie, când moartea va fi lăsată liberă pe pământ.

M-am gândit la toate războaiele, foametea și epidemiile devastatoare pe care pământ le-a cunoscut numai în secolul meu.

– Oare poate fi moartea și mai liberă decât e acum?, am întrebat eu.

Abel însă continuă fără să-mi răspundă și eu am luat cuvintele lui drept răspuns.

– Jertfa de sânge a fost adusă deja pentru voi. Încrede-te în puterea crucii, pentru că este mai mare decât viața. Nu mori, când te încrezi în cruce. Cei de pe pământ au putere să-ți ia viața pământească, dar nu-ți pot lua adevărata viață dacă ai îmbrățișat crucea.

Poporul lui Dumnezeu care locuiește acum pe pământ va ajunge să trăiască într-o strânsă unitate. Aceasta se va întâmpla atunci când judecățile Lui vor coborî pe pământ. Cei care sunt în unitate, nu numai că vor trece cu bine prin judecățile Sale, dar vor și prospera datorită lor. Prin aceasta El se va folosi de poporul Său pentru a avertiza pământul. După ce-l va fi avertizat, se va folosi de poporul Său ca de un semn. Pe fondul discordiei și al conflictelor care se vor amplifica în întuneric, unitatea poporului Său va fi un semn pe care întreg pământul îl va vedea. Ucenicii Lui vor fi cunoscuți după dragostea lor, iar dragostea nu se teme. Doar dragostea adevărată poate aduce unitate adevărată. Cei care iubesc nu vor cădea niciodată. Dragostea adevărată nu se răcește niciodată, ci ea crește.

Dragostea dă viață

Apare un alt bărbat, care arată exact ca Abel, și se așază lângă acesta.

– Eu sunt Adam — spuse el — mi s-a dat autoritate peste pământul, dar eu am cedat-o celui rău prin faptul că am ascultat de el. El acum domnește în locul meu și în locul tău. Pământul i-a fost dat omului, dar cel rău i l-a luat. Autoritatea pe care am pierdut-o a fost reinstaurată de cruce. Isus Hristos este „ultimul Adam”, și în curând Își va relua autoritatea și va domni. El va domni prin om, pentru că acestuia i-a dat pământul. Cei care trăiesc în zilele tale vor pregăti pământul pentru ca El să domnească peste acesta.

– Mai spune-mi, te rog, l-am rugat, puțin surprins să-l văd pe Adam, dar dorindu-mi să aud ce avea să-mi spună, cum să ne pregătim pentru El?

– Iubiți-vă, spuse el. „Iubiți-vă unii pe alții. Iubiți pământul, și iubiți viața. Prin păcatul meu moartea a coborât pe pământ, și acum curge asemeni râurilor. Prin dragostea voastră, pe pământ vor curge râuri de viață. Când domnește răul, moartea e mai tare decât viața, și o învinge. Când domnește neprihănirea, viața învinge, pentru că este mai tare decât moartea. În curând, viața Fiului lui Dumnezeu va înghiți moartea, care a intrat în creație prin neascultarea mea. Ceea ce trebuie să iubești nu e doar trăirea, ci și viața. Moartea este vrăjmașul tău. Ești chemat să fii mesager al vieții.

Când poporul lui Dumnezeu va începe să iubească, El îl va folosi pentru a-Și trimite judecățile. Judecățile Lui sunt de dorit. Întreaga lume geme și se chinuie așteptându-I judecățile, și când acestea vor veni, lumea va afla ce e neprihănirea. Ceea ce urmează să facă va face prin poporul Său, care în zilele de pe urmă va sta în picioare cum a stat Ilie. Cuvintele lor vor închide cerurile sau vor aduce ploaia; vor profeti cutremure și foamete, și acestea se vor întâmpla întocmai, și tot ei vor fi cei care vor pune capăt foametei și cutremurelor.

Când vor da drumul oștirilor din ceruri, acestea vor mărșălui pe pământ. Când le vor opri, va fi pace. Ei vor hotărî unde-Și va arăta El mila și unde-Și va arăta mânia. Vor avea această autoritate pentru că vor iubi, iar cei care iubesc sunt una cu El. Ceea ce vei vedea după ușa aceea te va pregăti pentru ceea ce Domnul are să facă prin poporul Lui.

Știu ce înseamnă să ai autoritate. Știu și ce înseamnă să ai responsabilitatea autorității. Mi s-a dat o mare autoritate peste pământ, și de aceea sunt responsabil pentru ceea ce s-a întâmplat pe acesta. Harul lui Dumnezeu însă a început să mă acopere, și marea Lui răscumpărare va face să dispară în curând greșeala mea. Pacea va fi luată de pe pământ, dar tu ești chemat să o reinstaurezi. În cer domnește pacea, și tu ești chemat să aduci cerul pe pământ. Cei care rămân în prezența Lui vor cunoaște pacea și o vor instaura.

Tot pământul se va clătina și va tremura. Vremuri de necaz mai grele decât au fost vreodată vor veni

peste pământ, asemenea valurilor învolburate ale mării. Aceia însă care-L cunosc pe El nu vor avea de ce să se îngrijoreze. Vor sta în fața furiei mării și vor spune: „Taci și liniștește-te!”, iar marea îi va asculta. Chiar și cel mai neînsemnat dintre acești micuți ai Domnului va fi ca o fortăreață a păcii care va sta tare prin tot ceea ce va veni. Gloria Lui va fi descoperită mai întâi poporului Său, iar apoi se va descoperi prin acesta. Întreaga creație Îl va recunoaște în poporul Său și I se vor supune la fel cum I se supun Lui.

Aceasta este autoritatea pe care am avut-o și care va fi dată din nou omenirii. M-am folosit de această autoritate pentru a transforma Raiul într-o sălbăticie. Dar Domnul își va folosi autoritatea pentru a transforma sălbăticia din nou în Rai. Aceasta este autoritatea pe care El a dat-o oamenilor Săi. Eu nu am folosit-o pe a mea cu înțelepciune și din această cauză a venit moartea. Când autoritatea Sa este folosită în neprihănire, aceasta va da viață. Ai grijă cum îți folosești autoritatea. Odată cu autoritatea vine și responsabilitatea. S-ar putea ca și tu s-o folosești greșit, dar lucrul acesta nu se va întâmpla dacă iubești. După cum întreg cerul știe: „Dragostea nu va pieri niciodată.”

– Cum rămâne cu cutremurele, foametea, chiar și războaiele despre care spuneai că vor fi pe pământ? Nu vor aduce acestea moarte? am întrebat eu.

– Moartea care va veni asupra lumii este îngăduită pentru a pregăti drumul pentru viață. Tot ce este semănat trebuie secerat. Aceasta în cazul în care

cei ce au semănat răul vin la cruce în Duh și-n adevăr. Oștirea crucii va fi eliberată, și aceasta va mărșălui în puterea crucii, ducând la fiecare om această ofertă de îndurare. Cei care refuză îndurarea lui Dumnezeu, refuză de fapt viața.

– Aceasta este o mare responsabilitate! am spus eu. Cum ne putem da seama când ei au refuzat îndurarea Sa?

– Nesupunerea a adus moartea, iar supunerea va aduce viață. Când umblam cu Dumnezeu, M-a învățat căile Sale. Și în timp ce umblam cu El, am început să-L cunosc. Trebuie să umbli cu Dumnezeu și să-I înveți căile. Autoritatea ta este autoritatea Sa, și trebuie să fii una cu El pentru a o folosi. Armele oștirii Sale nu sunt trupești — ele sunt spirituale și sunt mult mai puternice decât orice altă armă pământească. Cele mai puternice arme ale tale sunt adevărul și dragostea. Chiar și judecata finală a nimicirii este dragostea lui Dumnezeu acordată în îndurare.

Când adevărul spus în dragoste este respins, moartea învinge viața. Vei înțelege acest lucru umblând cu El. Vei înțelege Duhul care ți-a fost dat pentru a aduce viață, nu moarte. Va veni vremea când va trebui să lași în voia oamenilor să secere ce au semănat, dar trebuie să faci toate lucrurile în ascultare. Isus a venit pe pământ să aducă viață. Dorește ca nici unul să nu piară și aceasta trebuie să-ți dorești și tu. Pentru acest motiv trebuie să-ți iubești chiar și dușmanii pentru a-ți încredința autoritatea pe care El vrea s-o dea oamenilor Săi.

Este timp la dispoziție pentru împlinirea a ceea ce a fost scris. Oamenii Săi s-au rugat pentru mai mult timp, și El le-a dat timp. Totuși, puțini l-au folosit cu înțelepciune. Mai ai puțin timp, dar cât de curând va veni clipa pe care n-o vei mai putea amâna. Se apropie vremea când însuși timpul va părea să se accelereze. La fel cum este scris, când El va veni, va veni repede. Dar tu nu trebuie să te temi de aceste vremuri. Dacă te temi de El, nu trebuie să te temi de nimic altceva ce va veni pe pământ.

Tot ceea ce urmează să se întâmple va fi în așa fel, încât înțelepciunea Sa va putea domni pe pământ așa cum domnește și în ceruri. Tot răul semănat de omenire urmează să fie secerat. Chiar și binele pe care l-a semănat El va fi secerat. Bunătatea este mai bună decât răul. Iubirea este mai puternică decât moartea. El a venit pe pământ pentru a distruge faptele celui rău, și El va termina ceea ce a început.

Putere și iubire

În timp ce Adam vorbea, am fost atras de harul și demnitatea lui. Am început să mă întreb dacă, după izgonirea sa din grădina Edenului, și-a putut trăi restul vieții fără să mai păcătuiască, deoarece părea atât de desăvârșit. Cunoscându-mi gândurile, a schimbat repede subiectul pentru a răspunde acestora.

– Am trăit mult pe pământ fiindcă păcatul nu a avut rădăcini adânci în mine. Chiar dacă am păcătu- it, eu am fost creat pentru a umbla cu Dumnezeu, și

încă aveam dorința să fiu cu El. Nu am cunoscut păcatul în aceeași măsură în care l-au cunoscut generațiile următoare. Pe măsură ce acesta creștea, viața începea să se scurteze, dar în fiecare generație cei care umblă cu Dumnezeu au viață din Dumnezeu. Moise a fost atât de aproape de Dumnezeu în umblarea sa, încât ar fi trăit multă vreme dacă nu l-ar fi răpit Domnul. Și Enoh a fost foarte aproape de Dumnezeu, încât acesta l-a răpit și pe el. De aceea Isus a spus: „Eu sunt învierea și viața Cine crede în Mine, chiar dacă ar muri, va trăi. Și oricine trăiește, și crede în Mine, nu va muri niciodată.

Tu nu vezi în mine doar lipsa păcatului, ci și prezența vieții pe care am avut-o pe pământ. Ceea ce am fost odată pe pământ, va rămâne o parte din ce vom fi mereu. Pot să-i privesc pe toți cei prezenți aici care fac parte din marele nor de martori și cunosc multe despre viața lor pe pământ.

– Deci și tu faci parte din marele nor de martori.

– Da. Istoria mea este o parte a nemuritoarei Evanghelii. Eu și soția mea am fost primii care am gustat păcatul, și tot noi am fost cei dintâi care i-am urmărit pe copiii noștri culegând consecințele nesupunerii. Am privit cum moartea se răspândea prin fiecare generație, dar am văzut atât crucea, cât și victoria asupra păcatului.

Satan s-a lăudat că crucea pe care Isus s-a jertfit a putut să răscumpere omenirea, însă nu a putut s-o schimbe. În vremea celui mai mare întuneric și a mării nenorociri care va veni, oamenii Săi vor fi o mărturie

pentru toate timpurile că El nu doar a răscumpărat oamenii din păcat, ci a și înlăturat păcatul de la ei. Prin aceștia El va îndepărta păcatul de pe întreg pământul. Își va arăta acum în fața întregii națiuni puterea noii Sale creații. El nu a venit doar pentru a ierta păcatele, ci și pentru a salva omenirea de la păcat, și El va veni după un popor fără prihană în fața lumii. Aceasta se va întâmpla în vremurile cele mai grele care vor urma.

Am fost creat la fel ca toți oamenii pentru a-L iubi pe Domnul și pentru a iubi pământul. Am disprețuit priveliștea râurilor lumii devenind canale de epurare. Am disprețuit și mai mult priveliștea a ceea ce s-a întâmplat cu mintea umană. Filozofiele minții umane, care au ajuns să ocupe nivelele gândirii, sunt la fel de vrednice de disprețuit pe cât sunt mizeriile care umplu râurile. Dar râurile minții umane vor fi odată pure ca la început, asemeni râurilor pământului. Prin aceasta, pentru toate vremurile ce vor veni, se va dovedi că binele este mai tare decât răul.

Domnul nu S-a jertfit pe cruce doar pentru a răscumpăra, ci și pentru a restaura. A umblat pe pământ ca și om pentru a arăta omenirii cum să trăiască. Acum El Se va arăta prin aleșii Lui pentru a le arăta scopul cu care au fost creați. Această demonstrație nu va veni doar prin putere, ci și prin dragoste. Îți va da putere pentru că El este atotputernic, și puterea este una din revelațiile Sale. El își folosește puterea din dragoste, așa că și tu trebuie să ți-o folosești tot din dragoste. Chiar și judecățile Sale

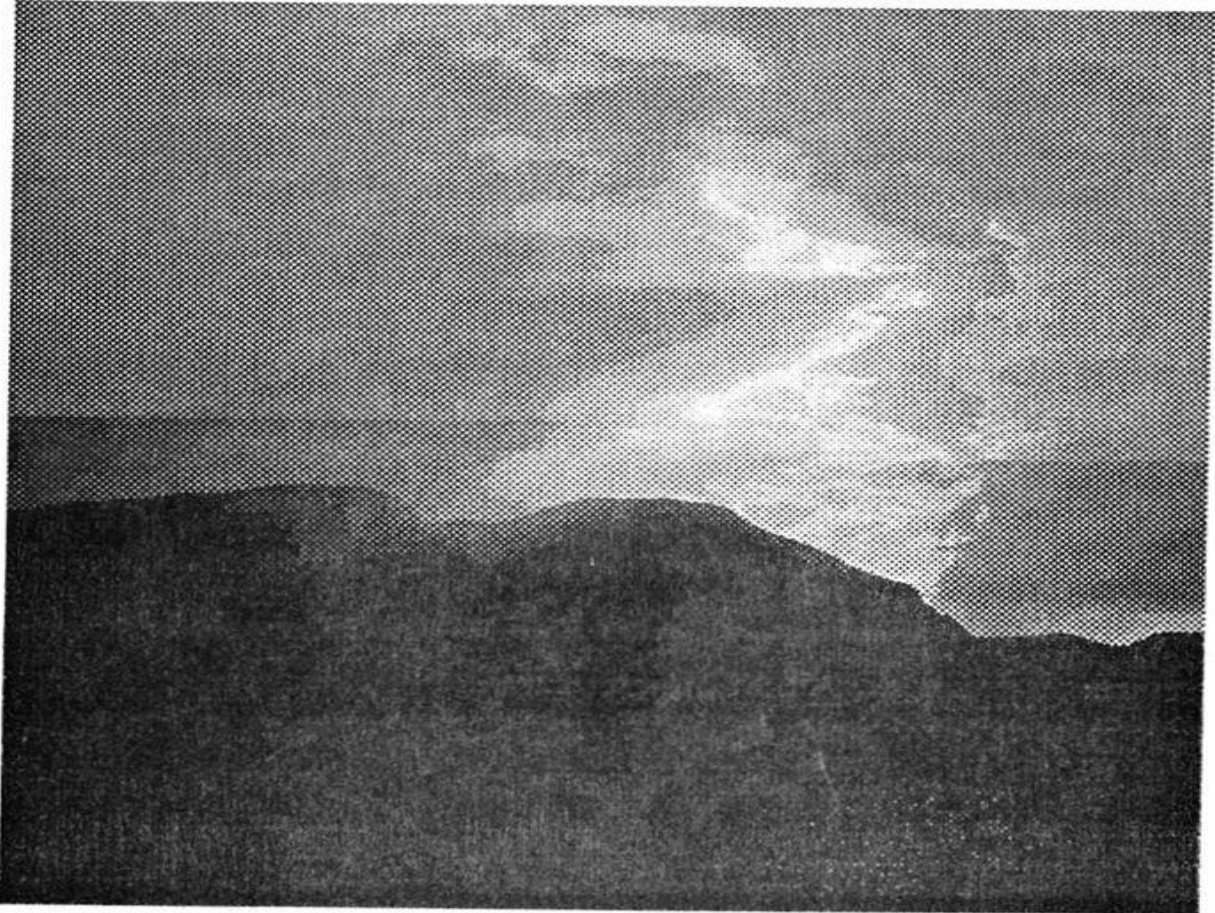
vin din dragoste. Când judeci, trebuie să o faci din dragoste, chiar dacă judecata Sa finală asupra pământului va fi de fapt ultima îndurare a Sa.

M-am uitat către Adam, Abel, Lot și Iona în timp ce stăteau împreună. Știam că va dura o veșnicie pentru a înțelege adâncimile revelației marii Evanghelii a lui Dumnezeu, pe care o reprezintă fiecare din viețile lor. Nesupunerea lui Adam a pregătit calea pentru supunerea lui Abel, al cărui sânge încă vorbește ca un vestitor al mântuirii. Neprihănitul Lot nu a putut salva o cetate, în timp ce unul nevrednic ca Iona a putut. Asemenea celor patru Evanghelii, se părea că nu există sfârșit la cunoașterea pe care o puteai dobândi de la ei. Și aceasta era, de asemenea, chemarea mea.

CAPITOLUL V

USA

Am încercat cu disperare să absorb fiecare cuvânt pe care mi l-au adresat acești oameni. Niciodată nu mi-a mai vorbit Înțelepciunea atât de mult, și cu toate acestea am simțit că fiecare propoziție era crucială, și nu vroiam să uit nimic. M-am gândit ce grozav ar fi fost să am cuvintele Sale gravate în piatră asemeni lui Moise, și să le transmit oamenilor Săi, păstrându-le intacte. Cunoscându-mi gândurile, Înțelepciunea mi-a răspuns din nou.

– *Aceasta este deosebirea dintre Vechiul și Noul Legământ. Vei scrie cuvintele Mele într-o carte și acestea îi vor inspira pe oamenii Mei. Totuși, adevărata putere a cuvintelor Mele poate fi văzută doar dacă aceste cuvinte sunt întipărite în inimile oamenilor Mei. Epistolele vii sunt mai puternice și decât cuvintele scrise într-o scrisoare sau în piatră. Pentru că tu nu scrii Biblia, cuvintele pe care le vei scrie te vor cuprinde și pe tine în ele. Cărțile tale vor fi așa*

cum vreau Eu să fie, pentru că te-am pregătit pe tine pentru această sarcină. Ele nu vor fi perfecte, deoarece perfecțiunea va veni pe pământ o dată cu Mine. Oamenii vor trebui să caute perfecțiunea în Mine. Totuși, oamenii Mei sunt cartea pe care o scriu, și înțeleptul Mă poate vedea în oamenii Mei și în lucrările acestora.

Tatăl Meu m-a trimis în lume pentru că iubeste lumea, iar Eu îmi trimit oamenii în lume deoarece iubesc lumea. Aș fi putut judeca lumea după învierea Mea, dar cursul vieții pe pământ a fost permis pentru dovedirea celor neprihăniți, și pentru ca puterea jertfei Mele pe cruce să fie văzută în omenire. Am făcut aceasta din dragoste. Tu ești martorul dragostei Mele. Aceasta este porunca Mea pentru Tine: Iubește-Mă și iubeste-ți aproapele! Doar atunci mărturia ta va fi una din dragoste. Chiar și atunci când îți voi cere să vorbești despre judecățile Mele, aceasta să fie în dragoste.

Viața fiecărei persoane este în cartea Mea, iar viața lor reprezintă o carte care va fi citită de întreaga creație pentru eternitate. Istoria lumii este biblioteca Înțelepciunii lui Dumnezeu. Răscumpărarea Mea este demonstrarea dragostei Noastre, iar crucea este cea mai mare dragoste pe care întreaga creație o va putea cunoaște vreodată. Chiar și îngerii care sunt în fața Tatălui Meu iubesc această istorie a răscumpărării atât de mult încât și ei doresc să locuiască împreună cu oamenii. S-au minunat când am făcut omul după chipul Nostru. S-au mirat când omul a ales răul, chiar în mijlocul grădinii Eden, pe care Noi am făcut-o pentru el. Acum, datorită răscumpărării, imaginea deformată a lui Dumnezeu este restaurată și revelată în omenire chiar mai glorioasă. Gloria este încă în acele vase de lut care o fac și mai ușor de văzut de cei care văd.

Aceasta este noua creație care e mai mare decât prima. Prin noua Mea creație, noi facem un nou Rai care este mai mareț decât primul. Fiecare bărbat, femeie și copil care acceptă răscumpărarea Mea este o carte pe care o scriu, și care va fi citită veșnic. Prin noua creație, și Noi vom restaura prima creație, și acesta va fi din nou un Rai. Voi restaura toate lucrurile, și tot răul va fi învins de bine.

Biserica Mea este cartea pe care o scriu, și pe care întreaga lume o va citi. Până acum lumea a vrut să citească cartea în care cel rău a scris despre Biserica Mea, dar curând îmi voi trimite cartea.

Îmi voi trimite cei din urmă apostoli. Voi avea mulți ca Pavel, Ioan, Petru și alții. Pentru a-i pregăti, voi trimite mulți asemeni lui Ioan Botezătorul care-i vor învăța dedicarea pentru Mine, și va așeza temelia căinței în viața lor. Și acești apostoli vor fi ca Ioan Botezătorul. La fel cum cea mai mare bucurie din viața lui Ioan era să audă vocea Mirelui, aceștia vor avea doar o dedicare — să-Mi vadă mireasa gata pentru Mine. Pentru aceasta, îi voi folosi pentru a construi șosele prin sălbăticie și râuri prin deșerturi. Ei vor doborî locurile înalte și le vor înălța pe cele joase. Când vei trece de ușa aceea, te vei întâlni cu aceștia.

Îmi voi trimite cei din urmă profeți. Ei Mă vor iubi și vor umbla alături de Mine, la fel cum a umblat Enoh. Îmi vor demonstra puterea și vor dovedi lumii că Eu sunt adevăratul Dumnezeu. Fiecare va fi o fântână unde doar apa vieții va curge. Câteodată, apa acestor fântâni va fi fierbinte pentru a curăța; uneori va fi rece pentru a împăspăta. Le voi da fulgerul într-o mână și tunetul în cealaltă mână. Se vor înălța ca vulturii deasupra pământului, dar vor coborî

peste oamenii Mei ca porumbeii, pentru că vor cinsti familia Mea. Vor intra în orașe ca niște vijelii și cutremure, dar vor aduce lumină celor supuși și umili. Când vei trece de ușa aceea, te vei întâlni și cu aceștia.

Îmi voi trimite cei din urmă evangheliști. Le voi da o cupă de bucurie care nu se va goli niciodată. Ei vor vindeca bolnavii și vor scoate draci; ei Mă vor iubi și vor iubi neprihănirea; își vor purta crucea în fiecare zi, și nu vor trăi pentru ei, ci pentru Mine. Prin aceștia, lumea va ști că Eu trăiesc și Mie mi s-a dat toată autoritatea și puterea. Aceștia sunt cei neînfrigați, care vor ataca porțile dușmanului și vor invada locurile întunecoase ale pământului, conducând pe mulți spre mântuirea Mea. Și aceștia vor fi de cealaltă parte a ușii, și te vei întâlni cu ei.

Îmi voi trimite cei din urmă păstori care vor avea inima Mea pentru oi. Aceștia vor hrăni turma pentru că Mă iubesc. Fiecărui îi va păsa de cei mai mici ca și cum ar fi ai lui, și își va da chiar viața lui pentru turma Mea. Aceasta este dragostea care va atinge inimile oamenilor — când oamenii Mei își vor da viața unii pentru alții. Atunci lumea Mă va cunoaște. Am acordat aceste opțiuni pentru a servi oamenilor Mei. Aceștia sunt cei credincioși cărora le voi încredința să-Mi păzească casa. Și pe aceștia îi vei întâlni de cealaltă parte a ușii.

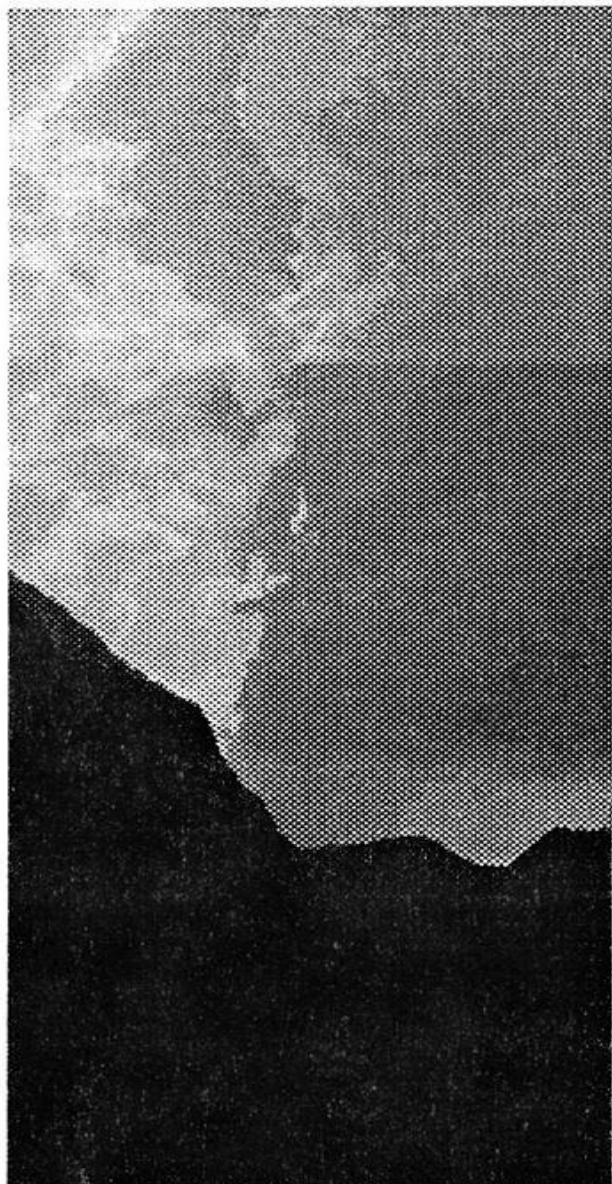
Îmi voi trimite pe pământ cei din urmă învățători. Ei Mă vor cunoaște și-i vor învăța pe oamenii Mei să Mă cunoască pe Mine. Ei vor cunoaște adevărul. Ei nu se vor retrage dinaintea întunericului, ci îl vor demasca și-l vor alunga. Ei vor curăți fântânile săpate de Tatăl lor, și vor da apa curată a vieții. De asemenea, vor duce mai departe

comorile Egiptului și le vor folosi pentru a-Mi construi o locuință. Și pe aceștia îi vei întâlni, doar dincolo de ușa aceea.

În timp ce Domnul vorbea, mă uitam către ușă. Acum, pentru prima oară, îmi doream cu adevărat să trec dincolo de ea. Fiecare cuvânt pe care-L rostea făcea să crească așteptarea din inima mea, și de abia așteptam să-i întâlnesc pe acești slujitori din zilele de pe urmă.

– În inima ta ai știut de mulți ani că ei vor veni. Te-am adus aici pentru a-ți arăta cum să-i recunoști și să-i ajuți în căile lor, a adăugat Domnul.

Am trecut dincolo de ușă.

CAPITOLUL VI

închisoarea

Deodată, m-am găsit stând într-o curte mare a unei închisori. Avea niște ziduri uriașe cum n-am mai văzut niciodată. Se întindeau pe cât de mult puteau cuprinde ochii mei, de sute de metri înălțime, și foarte groase. Iar în fața acestor ziduri erau alte garduri și sârmă ghimpată. La o distanță de câteva sute de metri de-a lungul zidului erau foișoare. Puteam vedea străjeri în fiecare din acestea, dar erau prea departe de mine pentru a putea desluși altceva din ele.

Închisoarea era cenușie, întunecată și posomorâtă, ceea ce părea să reflecte perfect grămada de oameni care se aflau în curtea închisorii. În toată curtea, oamenii erau așezați în grupuri după diferite caracteristici. Bătrânii de culoare formau un grup, iar tinerii de culoare un alt grup. Bătrânii albi și tinerii albi formau alte grupuri, iar femeile stăteau și

ele separat. La fel se întâmpla cu fiecare rasă. Cei ce aveau orice caracteristici care ieșeau în evidență erau în alt grup, excepție făcând copiii mai mici.

Între aceste grupuri păreau să se învârtă mulți oameni. În timp ce-i priveam, îmi puteam da seama că încercau să afle adevărata lor identitate, căutând un grup după caracteristicile lor. Totuși, se vedea clar că aceste grupuri nu acceptau așa de ușor prezența unei noi persoane.

Uitându-mă mai îndeaproape la aceste persoane, puteam vedea rănille adânci de pe corpul lor, și cicatricile rămase de la niște răni mai vechi. În afară de copii, toți păreau să fie aproape orbi și vedeau doar atât cât să poată rămâne în grupul de care aparțineau. Chiar și în afara grupurilor, aceștia căutau oameni care aveau caracteristicile lor. Când găseau și cea mai mică deosebire la ei, îi atacau. Toți păreau să fie flămânzi, însetați și bolnavi.

M-am apropiat de un om mai în vârstă și l-am întrebat de ce se aflau toți în închisoare. S-a uitat la mine surprins, afirmând cu insistență că ei nu se aflau într-o închisoare, și întrebându-mă cum de mi venise să pun o întrebare atât de stupidă. Am arătat către gard și către străjeri, iar el a replicat:

– Ce garduri? Ce străjeri?

S-a uitat la mine ca și când l-aș fi insultat teribil, și știam că dacă l-aș mai fi întrebat ceva, m-ar fi atacat și pe mine.

Am pus aceeași întrebare unei tinere și am primit același răspuns. Atunci mi-am dat seama că erau atât

de orbi, încât nu vedeau gardul și nici străjerii. Acești oameni nu vroiau să știe că se aflau în închisoare.

Străjerii

În cele din urmă m-am gândit să-l întreb pe unul dintre străjeri de ce se aflau acei oameni în închisoare. Mergând spre garduri, am văzut niște găuri care făceau să pară cățărutul mai ușor. Când am ajuns la perete, am văzut că el era atât de neuniform construit încât era foarte ușor de cățarat. Oricine putea scăpa de acolo, dar nici măcar unul nu încerca să scape, deoarece nu-și dădeau seama că erau captivi.

Când am ajuns în vârful peretelui, puteam zări la mare distanță, și vedeam razele soarelui strălucind dincolo de acești pereți. Soarele nu putea pătrunde în curtea închisorii din cauza înălțimii pereților, și a norului care era chiar deasupra acesteia. Am văzut flăcări îndepărtate, ce veneau dinspre una din marginile închisorii unde se aflau copiii. Fumul acestor flăcări forma un nor gros, transformând ceea ce părea să fi fost umbra pereților într-o negură mohorâtă și sufocantă. Mă întrebam ce putea să ardă.

Am mers pe vârful peretelui, până când am ajuns la un foișor. Am fost foarte surprins să-l găsesc pe străjer îmbrăcat într-un costum frumos cu gulă ce indica rangul său de lucrător sau pastor. Acesta nu a fost șocat când m-a văzut, și cred că își închipuia despre mine că sunt doar un alt străjer.

– Domnule, spune-mi te rog, de ce se află acești oameni în închisoare?

Această întrebare l-a șocat, și am urmărit cum teama și neîncrederea îl învăluiau.

– Ce închisoare?, întrebă el. Ce tot spui acolo?

– Mă refer la acei oameni din curtea închisorii, i-am răspuns eu cu îndrăzneală, apoi am continuat: Cu siguranță sunteți un temnicer al acestei închisori pentru că vă aflați în acest foșor, dar de ce sunteți îmbrăcat așa?

– Eu nu sunt temnicer! Eu sunt lucrător în lucrarea Evangheliei. Și nici nu sunt paznicul lor — eu sunt liderul lor spiritual. Acesta nu este foșor — este casa Domnului. Fiule, dacă tu crezi că întrebările acestea sunt distractive, află că pe mine nu mă fac să râd!

Își luă arma și părea gata să tragă în mine.

– Îmi cer scuze pentru deranj, am răspuns eu, simțind că e foarte posibil să-și folosească arma.

Apoi am plecat, așteptând să aud împușcături în orice moment. Acest bărbat era atât de nesigur încât îl credeam în stare să tragă înainte de a gândi, dacă se simțea amenințat. Puteam să-mi dau seama că era foarte sincer. Nici măcar nu știa că era un străjer.

Profesoara

Am continuat să merg pe vârful peretelui, până când m-am simțit în siguranță, și mi-am întors privirea spre lucrătorul acela. Părea foarte agitat și umbla dintr-o parte într-alta în foșorul său. Mă

întrebam de ce întrebările pe care i le-am pus l-au tulburat atât de mult. Era clar că acestea nu l-au ajutat să vadă ceva mai diferit decât înainte, ci mai degrabă l-au făcut mai nesigur și mai înspăimântat.

În timp ce umblam am simțit o dorință puternică de a afla ce se petrecea, și mă gândeam cum să formulez întrebările pentru a nu-l insulta și pe următorul străjer cu care aveam de gând să vorbesc. Apropiindu-mă de următorul foișor, am fost din nou surprins de înfățișarea străjerului. Acesta nu era un alt lucrător, ci o domnișoară de vreo 25 de ani.

– Domnișoară, mi-ați putea răspunde la niște întrebări? am început eu discuția.

– Desigur. Cu ce anume vă pot ajuta?, continuă ea cu un aer de superioritate. Sunteți cumva părințele unuia dintre acești copii?

– Nu. Eu sunt scriitor, am răspuns, știind cam ce trebuia să conțină răspunsul meu. Și așa cum m-am așteptat, acesta i-a atras atenția.

Nedorind să fac din nou aceeași greșeală pe care am făcut-o cu acel lucrător, spunându-i că stă într-un „foișor”, am întreat-o pe domnișoara aceasta de ce se afla în acel loc. Răspunsul ei a venit imediat, și se mira cum de nu știam.

– Sunt profesoară, așa că nu credeți că e ceva normal să mă aflu într-o școală?

– Așadar, aceasta este *școala* dumneavoastră, am zis eu, arătând către foișor.

– Exact. Mă aflu aici deja de trei ani, și s-ar putea să rămân tot restul vieții. Îmi place foarte mult ceea ce fac.

Ultima remarcă a fost atât de mecanică, încât știam că aș putea afla ceva dacă insistam.

– Ce anume predați? Se pare că este foarte interesant, din moment ce vă gândiți că veți petrece restul vieții făcând acest lucru.

– Predau știința generală și studiile sociale. Este datoria mea să formez în mințile lor tinere o filozofie și o părere generală despre lume. Ceea ce-i voi învăța îi va conduce pe tot parcursul vieții lor. Dar dumneavoastră ce scrieți?, întrebă ea.

– Cărți, i-am răspuns, și am continuat anticipându-i următoarea întrebare. Scriu cărți despre conducere.

Știam că dacă aș fi spus „cărți creștine despre conducere”, conversația noastră s-ar fi încheiat. Dar după acest răspuns părea să o intereseze și mai mult ceea ce-i spuneam.

– Conducerea este un subiect important, afirmă ea, cu același aer de superioritate. Schimbările se produc atât de repede încât e necesar să avem uneltele de conducere necesare pentru a îndruma aceste schimbări în direcția corectă.

– Unde duce această direcție?, am întrebat-o.

– Spre prosperitatea ce vine doar din pace și siguranță, mi-a răspuns oarecum surprinsă că am întrebat așa ceva.

– Nu vreau să vă jignesc, am răspuns eu, dar sunt interesat să aflu părerea dumneavoastră. Prin ce modalitate credeți că s-ar putea dobândi această pace și siguranță?

– Prin educație. Toți trăim pe acest pământ asemeni unei nave în spațiu, și trebuie să înaintăm. Prin

educație, ajutăm la eliberarea maselor de acea mentalitate preistorică și tribală, pentru a înțelege că toți suntem la fel, iar dacă fiecare își va face partea sa în societate, vom prospera împreună.

– Pare foarte interesant, dar nu toți suntem la fel. Este foarte interesant cum oamenii de jos sunt tot mai împărțiți și separați ca niciodată. V-ați gândit că poate e vremea să schimbați puțin filozofia?

S-a uitat la mine cu uimire și în același timp cu neliniște, dar mai mult ca sigur nu pentru că ar fi crezut la un moment dat că ceea ce spuneam eu era adevărat.

– Domnule, sunteți cumva orb? a fost răspunsul ei.

– Nu, eu văd foarte bine, i-am replicat. Tocmai vin din mijlocul acelor oameni, și în viața mea nu am mai văzut o asemenea divizare și dușmănie între diferitele grupuri de oameni. Mi se pare că între aceste grupuri conflictul este tot mai mare.

Aș putea spune că afirmațiile mele erau ca niște palme peste obraz pentru tânăra domnișoară. Parcă nu-i venea să creadă că cineva ar fi putut spune asemenea lucruri, cu atât mai puțin să creadă că ar putea fi posibil să fie adevărate. Urmărind-o, puteam afirma că era atât de oarbă, încât abia reușea să mă vadă. Se afla într-un turn atât de înalt, încât nu era posibil să-i vadă pe cei de jos. Ea nu știa deloc ce se întâmplă, dar se gândea că într-adevăr poate vedea totul.

– Noi schimbăm lumea, spuse ea cu dispreț. Noi schimbăm oamenii. Dar dacă mai sunt oameni care se poartă ca niște animale precum ați descris, îi vom

schimba și pe aceștia. Și vom reuși. Omenirea va reuși.

– Aceasta este o responsabilitate destul de mare pentru o persoană atât de tânără, am afirmat eu.

Această afirmație a enervat-o și mai tare, însă înainte de a-mi răspunde, au apărut două femei, care se îndreptau spre ușa foisorului. Una dintre ele era de culoare, și părea a avea în jurul vârstei de cincizeci de ani, iar cealaltă era o femeie albă bine îmbrăcată, ce părea a fi cam de treizeci de ani. Aceste două femei discutau în timp ce veneau spre noi, și păreau sigure pe ele și pline de demnitate. Aș spune că ele vedeau, și de aceea au ajuns până pe vârful zidului.

Spre surprinderea mea, tânăra profesoară a pus mâna pe armă și a pășit în afara foisorului pentru a le ieși în cale, în mod evident nedorind ca ele să se apropie prea mult. Le-a salutat cu o voioșie superficială, dorind parcă să le impresioneze. M-a surprins din nou faptul că cele două femei s-au rușinat și au arătat un respect excesiv în fața celei mai tinere.

– Am venit pentru a întreba ceea ce noi nu am înțeles din cele ce au fost învățați copiii noștri, declară femeia de culoare, prinzând ceva curaj.

– O, sunt sigur că multe din ceea ce învață copiii voștri nu prea înțelegeți, a replicat profesoara cu același aer de superioritate.

Femeile aveau privirile îndreptate spre arma profesoarei, pe care o ținea în mână în așa fel încât ele să fie conștiente că ar putea s-o folosească. Eu

ÎNCHISOAREA

---

stăteam alături, uimit de întreaga scenă. Profesoara s-a întors, uitându-se către mine cu nervozitate. Probabil se temea că voi spune ceva femeilor. Femeile s-au uitat în sus să vadă cu cine vorbea ea, și atunci mi-am dat seama că nu mă puteau vedea. Teama lor le-a orbit.

Am strigat către ele, implorându-le să aibă curaj și să creadă ceea ce simțeau în inima lor. S-au întors în direcția mea de parcă ar fi auzit vreun zgomot. Își pierdeau chiar și abilitatea de a auzi. Văzând aceasta, tânăra profesoară a zâmbit. Apoi și-a ațintit arma către mine, și a suflat într-un fluier. M-am simțit ca și când eram recunoscut a fi cel mai periculos om în viață.

Știam că nu trebuia să mai rămân până când apărea aceea persoană pe care a chemat-o cu fluierul. Mi-am dat seama că trebuia să merg doar câțiva pași în spate și eram în siguranță, pentru că tânăra profesoară era și ea oarbă. Aveam dreptate. Am plecat în timp ce ea striga și sufla din fluier, iar în final în culmea enervării, începuse să tragă în cele două femei.

În timp ce stăteam în vârful zidului între cele două foișoare mirându-mă de toate acestea, am simțit prezența Întelepciunii.

– Trebuie să te întorci în curtea închisorii. Eu voi fi cu tine. Să nu uiți că poți vedea și poți scăpa de orice capcană sau armă. Doar adu-ți aminte că teama te poate orbi. Umblând în credința că Eu sunt cu tine, vei găsi întotdeauna calea pe care trebuie să mergi. Dar trebuie să ai grijă să le arăți viziunea ta numai celor pe care ți-i voi

CHEMAREA

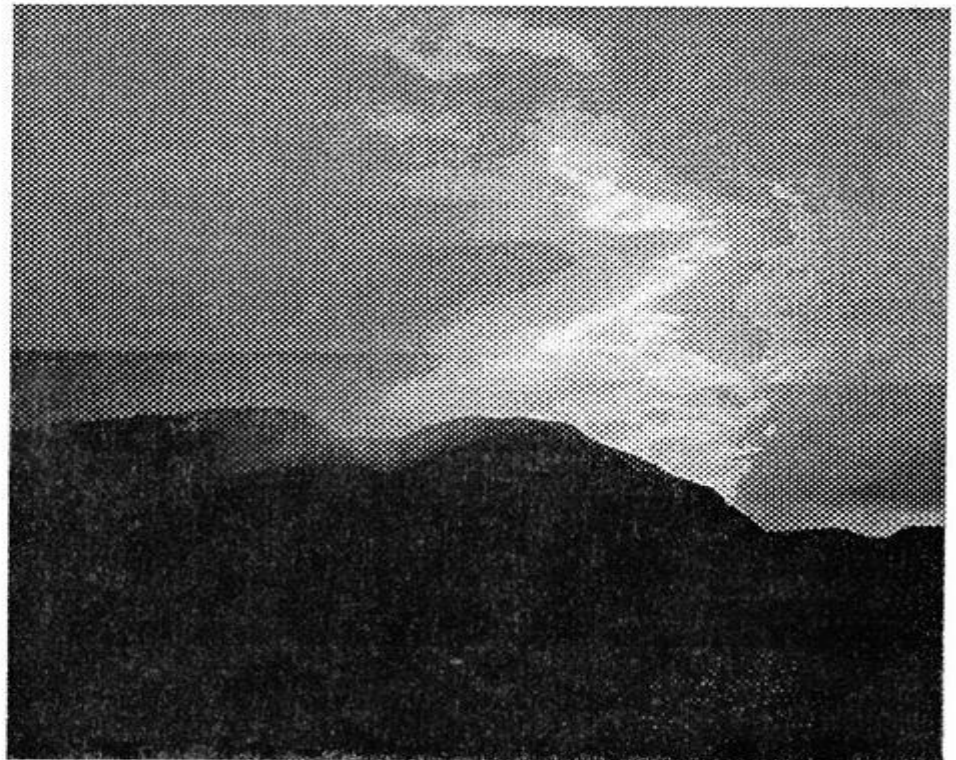
---

arăta. Știu că dorești să-Mi pui multe întrebări, dar vor avea un răspuns mai bun prin experiențele pe care le vei avea acolo.

CAPITOLUL VII

tânărul
apostol

Am coborât zidul, și am început să umblu prin curtea închisorii. Trecând pe lângă prizonieri, aceștia păreau total indiferenți față de mine sau de agitația de pe zid. Dar imediat mi-am amintit că ei nu puteau vedea prea departe. Un tânăr de culoare mi-a ieșit în cale și se uita la mine cu o privire strălucitoare și curioasă.

– Cine ești? am întrebat amândoi în același timp.

Stând pe loc și uitându-ne unul la altul, tânărul începuse să vorbească:

– Mă numesc Ștefan. Pot vedea. Ce altceva dorești să afli despre mine în afară de ceea ce știi deja?

– Ce altceva aș mai putea ști despre tine? am întrebat eu.

– Cel care m-a ajutat să văd mi-a spus că într-o zi vor veni alții, care nu vor fi prizonieri. Aceștia vor vedea, și ne vor spune cine suntem noi și cum putem scăpa din această închisoare.

Am început să protestez spunând că nu știam cine era el, când mi-am adus aminte de ceea ce Înțelepciunea îmi spusese despre cei pe care-i voi întâlni după ce urma să trec de următoarea ușă.

– Te cunosc, și știu câte ceva despre tine, dar recunosc că aceasta este cea mai ciudată închisoare pe care am văzut-o vreodată.

– Aceasta este singura închisoare!, a declarat el.

– De unde știi lucrul acesta dacă toată viața ai fost închis aici?, l-am întrebat imediat.

– Cel care m-a ajutat să văd mi-a spus că este singura închisoare. Mi-a mai spus că orice suflet întemnițat era ținut captiv aici. Întotdeauna mi-a spus adevărul, așa că eu cred asta.

– Cine te-a ajutat să vezi? l-am întrebat eu, dorind să aflu nu numai cine l-a ajutat să vadă, ci de asemenea cum de aceasta era închisoarea care ținea pe orice suflet captiv.

– Niciodată nu mi-a spus adevăratul nume, ci îmi zicea ‘Înțelepciunea’.

– Înțelepciunea! Și cum arăta?, l-am întrebat eu.

– Era un tânăr atlet de culoare. Vedea mai bine decât oricare, și-i cunoștea pe toți cei de aici. Totuși, mi se pare cam ciudat. M-am întâlnit cu alții care spuneau că și ei au cunoscut Înțelepciunea, dar fiecare îl descria cu totul diferit. Unii spuneau că era alb, iar alții spuneau că era o femeie. Dacă nu cumva sunt mai mulți care-și spun ‘Înțelepciunea’, atunci el este un maestru al deghizării.”

– Mă poți duce până la El?

– Cu multă plăcere, dar nu L-am văzut de multă vreme. Mă tem că a plecat sau chiar a murit. Am fost foarte dezamăgit de când a plecat. Chiar am început să-mi pierd vederea până când ai apărut tu. Când te-am văzut am știut că tot ceea ce-mi spusese Înțelepciunea fusese adevărat. Mai spunea că și tu Îl cunoști, așa că de ce îmi pui atâtea întrebări despre El?

– E adevărat că-L cunosc. Dar nu fi descurajat, pentru că Prietenul tău nu a murit. Îți voi spune adevăratul Său nume, dar mai întâi vreau să-ți pun câteva întrebări.

– Știu că pot avea încredere în tine, și cred că tu și alții care vor veni vreți să vă întâlniți cu toți cei de aici care văd. Vă pot duce la ei. La fel cred că tu și alții care vor veni îi veți ajuta pe mulți din acești prizonieri să vadă. Totuși, mă surprinde un lucru.

– Ce anume?

– Tu ești alb. Niciodată nu mi-am putut imagina că cei care vor veni să ne ajute și să ne elibereze sunt albi.

– Sunt sigur că vor mai veni alții, și nu toți vor fi albi, i-am răspuns eu. Te asigur că ai deja o vedere remarcabilă și de aceea știu că înțelegi ce vreau să spun.”

Valoarea vederii

Uitându-mă către Ștefan să mă asigur că a ascultat ce tocmai i-am spus, am fost mișcat de faptul că era un tânăr deschis și înclinat spre învățătură, într-un contrast izbitor cu profesoara care era cam de vârsta lui. M-am gândit că acest om va fi un învățător adevărat.

– Când vom ajungem în acel moment în care vom vedea pe deplin, nu vom judeca oamenii după culoarea pielii, genul sau vârsta lor. Nu-i vom judeca pe alții după înfățișare, ci după duh.

– Sună la fel cu ceea ce învățătorii noștri obișnuiau să ne spună, a răspuns Ștefan, fiind puțin surprins.

– Totuși, există o diferență, am continuat eu. Ei au încercat să te facă să crezi că toți suntem la fel, dar am fost creați diferiți pentru un anumit motiv. Adevărata pace va veni doar atunci când vom ține seama de deosebirile dintre noi. Când vom ști cu adevărat cine suntem, nu vom mai fi amenințați de cei care sunt diferiți. Iar când vom fi liberi, vom putea arăta cinste și onoare față de cei diferiți, întotdeauna căutând să învățăm unii de la alții, la fel cum faci tu acum cu mine.

– Înțeleg, răspunse Ștefan. Sper însă că nu te-am jignit spunându-ți că am fost surprins să văd că ești alb.

– Nu m-a deranjat acest lucru. Am fost încurajat de faptul că m-ai putut recunoaște în ciuda culorii pielii. Adu-ți aminte că de fiecare dată când ne deschidem inimile să învățăm de la cei care sunt diferiți, crește și puterea vederii în noi. Ochii tăi sunt deja mai strălucitori decât atunci când ne-am întâlnit.

– Tocmai mă gândeam cât de repede îmi revine vederea, remarcă Ștefan.

– Acum știu de ce mă aflu eu aici, am adăugat eu. Ține minte că vederea pe care o ai este averea ta cea

mai de preț. În fiecare zi trebuie să faci ceea ce este nevoie pentru a-ți păstra vederea. Ferește-te de oamenii și lucrurile care te fac să-ți pierzi vederea.

– Da, ca atunci când ești descurajat.

– Exact! Descurajarea este de obicei începutul pierderii vederii, am spus eu. Pentru a ne împlini scopurile trebuie să ne împotrivim descurajării în toate felurile. Descurajările sunt cele care te orbesc.

– Când am început să văd, am simțit că am un scop, chiar unul foarte important, continuă Ștefan. M-ai putea ajuta să-mi aflu scopul?

– Da, cred că așa putea. A ne cunoaște scopul este una din modalitățile în care se dezvoltă vederea noastră, dar este și una din mijloacele noastre de apărare împotriva lucrurilor cum ar fi descurajarea care ne distruge vederea. Cred că scopul principal pe care-l am eu aici este de a te ajuta pe tine și de a-i ajuta și pe alții a căror vedere le-a revenit să-și cunoască adevăratul lor scop. Dar mai întâi de toate trebuie să vorbim despre ceva mult mai important.

Comoara îngropată

Puteam auzi vocea ‘Înțelepciunii’ în timp ce Ștefan vorbea, așa că știam că acest tânăr fusese învățat de Înțelepciune. Mai știam că nu cunoștea numele Domnului, și îi va fi greu să creadă că numele ‘Înțelepciunii’ era Isus. Știam că voi avea nevoie de înțelepciune chiar și pentru a-i împărtăși numele ‘Înțelepciunii’. M-am gândit la apostolii,

profetii, evangheliștii, pastorii și învățătorii despre care ‘Înțelepciunea’ spunea că-i voi întâlni ducă ce voi intra pe ușă. Niciodată nu am visat că-i voi întâlni într-un loc ca acesta. Uitându-mă deasupra marii adunături de oameni, I-am simțit prezența. Era alături de mine și puteam simți cum emoția crește în mine chiar și în această beznă a închisorii. M-am gândit că de fapt pentru aceasta fusesem eu pregătit.

– Ștefan, ce vezi tu când te uiți la adunătura aceasta de oameni?, I-am întrebat eu.

– Văd confuzie, disperare, amărăciune, ură. Văd întuneric, răspunse el.

– Ai dreptate, dar privește din nou cu ochii inimii tale. Folosește-te de vederea ta.

S-a uitat mai multă vreme și în cele din urmă zise cu ezitare:

– Văd acum un mare câmp cu o comoară îngropată în el. Comoara este peste tot și sub orice formă.

– Așa este, am răspuns eu. Aceasta este și o revelație a scopului tău. Ești un vânător de comori. Unele din cele mai mari suflete care au trăit vreodată sunt ținuți captivi aici, iar tu vei ajuta la găsirea acestora și la eliberarea lor.

– Dar cum îi voi găsi, și cum îi voi putea elibera dacă nici măcar eu nu sunt eliberat?

– Știi deja cum să-i găsești, dar este adevărat că nu-i vei putea elibera atâta timp cât tu nu ești eliberat. Aceasta este următoarea ta lecție. Dar amintește-ți că vei ști mereu care este scopul tău într-o anumită

situație, uitându-te cu ochii inimii tale. Ceea ce vezi tu cu adâncul ființei tale îți va descoperi întotdeauna scopul tău.

– La fel ai știut despre mine că sunt chemat să fiu un vânător de comori?

– Da, însă trebuie să fii eliberat înainte de a putea deveni ceea ce ai fost chemat să fii. De ce nu ai încercat să scapi de aici prin acele găuri din zid?, l-am întrebat eu.

– Când am început să văd, am văzut gardurile și zidul. Am văzut și găurile din garduri și chiar am trecut prin ele. Când am ajuns la zid, am încercat de mai multe ori să-l urc, dar teama mă cuprindea pentru că mă tem de înălțimi. M-am mai gândit că dacă aș fi trecut de zid, aș fi fost împușcat.

– Acei străjeri nu pot vedea atât de aproape precum crezi tu, i-am zis eu. Sunt aproape la fel de orbi asemenea oamenilor de aici.

Aceasta se pare că l-a surprins pe Ștefan, dar aș putea spune chiar că i-a deschis ochii chiar mai mult.

– Poți vedea vârful zidului?, l-am întrebat eu.

– Da, îl pot vedea de aici.

– Vreau să îți minte lucrul acesta: Până acum am fost în multe locuri. Poți să le numești lumi diferite, sau târâmuri diferite. Există un principiu important pe care l-am descoperit a fi adevărat în fiecare loc, și trebuie să-ți aduci aminte de el pentru tot restul vieții tale.

– Care este acesta?

– Poți merge întotdeauna doar până acolo unde poți vedea. Dacă poți vedea vârful zidului, poți

ajunge acolo. Când ajungi în vârful zidului, vei putea vedea mai departe decât ai putut vedea vreodată. Continuă să mergi cât poți vedea cu ochii. Niciodată să nu te oprești atâta timp cât poți vedea departe.

– Înțeleg, răspunse el imediat. Dar tot mă tem să urc acel zid. Este atât de înalt! Crezi că sunt în siguranță?

– Nu te voi minți spunându-ți că ești în siguranță, dar știu că este mult mai periculos dacă *nu-l* urci. Dacă nu-ți folosești vederea, umblând după ceea ce vezi, îți vei pierde această abilitate. Și vei pieri aici.

– Cum voi putea găsi comoara ce se află aici dacă eu voi pleca?

– Aceasta este o întrebare bună, dar este una care nu-i lasă pe mulți să-și îndeplinească scopul. Pot doar să-ți spun că mai întâi trebuie să faci această călătorie. Iar la sfârșitul acesteia vei găsi o ușă ce te va conduce din nou la această închisoare, la fel cum am găsit-o și eu. Când te vei întoarce, vederea ta va fi atât de bună încât niciodată nu vei mai putea fi prins aici. Vederea ta va fi suficient de bună pentru a putea vedea comoara ce se găsește aici.

CAPITOLUL VIII

Lumina

Ștefan s-a întors și s-a uitat din nou către zid.

– Încă simt o teamă mare, s-a plâns el. Nu știu dacă voi putea urca.

– Ai vederea, dar îți lipsește credința. Vederea și credința trebuie să lucreze împreună, i-am spus eu. Există un motiv pentru care credința ta este atât de mică.

– Spune-mi, te rog, care este acesta! Există ceva care va ajuta la creșterea credinței mele și în același timp la creșterea vederii mele?

– Da, există. Această credință vine din a ști cine este cu adevărat Înțelepciunea. Trebuie să-I cunoști adevăratul nume. Știind aceasta, va fi suficient pentru a primi credința ce te va trece dincolo de acest zid către libertate. Cu cât Îi vei cunoaște mai bine numele, cu atât vei învinge mai ușor obstacolele și barierele din călătoria ta. Vei ajunge să-I cunoști

numele atât de bine încât vei putea mișca chiar și munții.

– Cum Îl cheamă? Ștefan aproape mă implora.

– Se numește Isus.

Ștefan s-a uitat în jos spre pământ, apoi și-a ridicat privirea de parcă neîncrederea începea să-l cuprindă. Priveam cum se dădea bătălia dintre inima și mintea lui. În cele din urmă s-a uitat din nou la mine și, spre ușurarea mea, încă mai avea speranță în ochi. Știam că își ascultase inima.

– Am bănuțit asta, spuse el. De fapt, tot timpul cât ai vorbit, am știut ce-mi vei spune. Știu că-mi spui adevărul, și totuși sunt câteva întrebări pe care aș dori să ți le pun.

– Desigur.

– Am cunoscut mulți oameni care folosesc numele lui Isus, dar aceștia nu sunt liberi. De fapt, aceștia sunt o parte dintre cei mai legați oameni de pe aici. De ce?

– Aceasta este o întrebare destul de bună, și-ți pot spune doar ceea ce am învățat în călătoria mea. Cred că fiecare caz este diferit, dar sunt mulți care l-au auzit numele, dar de fapt nu-l cunosc pe *El*. În loc să se apropie de El și astfel să înceapă să-l cunoască, să-și schimbe viața, aceștia încearcă mai degrabă să și-l imagineze după tiparele lor. A cunoaște numele lui Isus înseamnă mult mai mult decât a-l rosti numele sau a-l scrie. Înseamnă a cunoaște cu adevărat persoana Lui. De aici pornește adevărata credință.

Încă mai puteam vedea îndoiala din ochii lui Ștefan, dar era un fel bun de îndoială — acel fel de îndoială care vrea să creadă — mai degrabă decât acea îndoială care nu vrea să creadă. Eu am continuat.

– Sunt alți oameni care Îl iubesc pe Isus și încep să-L cunoască cu adevărat, dar și aceștia rămân prizonieri. Aceștia sunt cei care lasă rănilor sau greșelile suferite pe parcursul călătoriei să-i întoarcă înapoi. Aceștia au cunoscut libertatea, însă s-au întors din nou la închisoare din cauza dezamăgirilor sau eșecurilor. Îi poți recunoaște ușor pentru că vorbesc mereu despre trecut și nu despre viitor. Dacă ar fi continuat să umble după vederea lor, nu s-ar fi uitat tot timpul înapoi.

– Am cunoscut mulți ca aceștia, interveni Ștefan.

– Dacă vei dori vreodată să afli răspunsul la această întrebare, ar trebui să afli ceva mai întâi: pentru a-ți împlini destinul, nu trebuie să fii foarte descurajat sau foarte încurajat de alții care folosesc numele Isus. Nu am fost chemați pentru a ne pune credința în oamenii Săi, ci în El. Uneori, chiar și cele mai mărețe suflete ne vor dezamăgi, pentru că sunt totuși oameni.

Mulți asemeni celor pe care tocmai i-am descris pot deveni suflete mărețe. Vedenia și credința pot fi restaurate, chiar și în cei care au devenit foarte descurajați și dezamăgiți. Aceasta este ceea ce ai tu de făcut ca vânător de comori. Nu putem înlătura nici o ființă umană — toate ființele reprezintă comori pentru El. Totuși, pentru a-L cunoaște și a umbla în

adevărata credință, nu-L judeca pe Dumnezeu după oamenii Săi, fie ei buni sau răi.

– Întotdeauna am crezut că Isus este Dumnezeul oamenilor albi. Niciodată nu mi s-a părut să facă mare lucru pentru poporul nostru, zise Ștefan.

– El nu este un Dumnezeu al oamenilor albi — nici măcar El însuși nu a fost alb! Dar nici nu este un Dumnezeu al oamenilor de culoare. El ne-a creat pe toți și El este Domnul tuturor. Dacă începi să te uiți la El ca fiind Dumnezeul vreunui grup, nu faci altceva decât să diminuezi ceea ce El este, și chiar mai mult să-ți diminuezi propria vedere.

Credința și ascultarea

Am privit în liniște cum inima lui Ștefan era chinată de multe alte lucruri. Simțeam în continuare prezența Înțelepciunii, și știam că putea explica toate aceste lucruri mult mai bine decât o făceam eu. În final, Ștefan s-a uitat spre mine, cu o lumină strălucindu-i în ochi mai tare ca niciodată.

– Știu că toate aceste întrebări care m-au chinat au de a face cu ceea ce oamenii au spus că El este, și nu au nici o legătură cu ceea ce este Isus cu adevărat. Ceea ce spui e adevărat. Isus este Cel care mi-a dat vedeniile, și tot El este Înțelepciunea; trebuie să aflui cine este El în realitate; trebuie să-L cauți; trebuie să-L slujești. Știu că El te-a trimis aici pentru a mă ajuta să încep. Ce trebuie să fac?

Am început să-i spun:

– ‘Înțelepciunea’ se află acum aici. L-ai auzit când vorbeam eu, la fel cum și eu L-am auzit vorbind prin tine. Îi cunoști deja vocea. El este Învățătorul tău. Îți va vorbi prin tot felul de oameni, uneori chiar prin cei care nu-L cunosc. Ascultă cu atenție și supune-te cuvintelor Sale. Credința și ascultarea sunt la fel. Nu ai o credință adevărată dacă nu ești ascultător, iar dacă ai o credință adevărată întotdeauna vei fi ascultător.

Ai spus că-L vei sluji. Aceasta înseamnă cu nu vei mai trăi pentru tine, ci pentru El. În prezența Înțelepciunii, vei cunoaște diferența dintre ceea ce este bine și ceea ce e rău. Cunoscând Înțelepciunea, vei ajunge să înțelegi ce este rău. Trebuie să renunți la răul pe care l-ai făcut în trecut, și care te va ispiti în viitor.

Nu mai poți trăi cum trăiesc ceilalți. Ai fost chemat să fii un soldat al crucii. Când ai primit Numele Său și ai acceptat adevărul despre cine este El, când marea lumină a apărut în ochii tăi, când pacea și liniștea au început să-ți inunde sufletul acum câteva momente, tu te-ai născut din nou și ai început o viață nouă. Înțelepciunea ți-a vorbit de multă vreme, călăuzindu-te și învățându-te, dar acum El locuiește *în interiorul* tău. Nu te va părăsi nicio dată. Dar nu-ți va fi slujitor, ci tu vei fi slujitorul Său.”

– Îl simt!, recunosc Ștefan. Dar ce mi-ar plăcea să-L mai pot vedea!

– Îl poți vedea oricând cu ochii inimii. Și aceasta face parte din chemarea ta — să-L vezi mai clar și

să-L urmezi mai îndeaproape. Tot pentru aceasta este și călătoria. În călătoria ta vei învăța despre Numele Său și despre puterea crucii. Când vei fi bine pregătit, te vei întoarce aici cu aceea putere și-ți vei elibera pe mulți dintre captivii acestei închisori.”

– Tu vei mai fi aici?

– Nu pot să știu. Uneori va trebui să lucrez aici, alteori va trebui să-i ajut pe alții în călătoriile lor. S-ar putea să ne mai vedem acolo unde vei merge tu. Eu încă nu mi-am terminat călătoria, iar faptul că mă aflu aici face parte din ea. În călătoria ta va trebui să treci prin multe uși. Niciodată nu vei putea ști unde duc acele uși. Unele s-ar putea să ducă în sălbăticia prin care fiecare trebuie să călătorească. Altele te vor conduce spre glorioasele experiențe cerești, și este foarte tentant să cauți mereu astfel de uși, dar ele nu sunt întotdeauna ceea ce avem nevoie pentru a ne împlini destinul. Nu alege ușile după înfățișarea lor, ci mai întâi cere sfatul ‘Înțelepciunii’.

Ștefan și-a întors acea privire insistentă către zid. Am urmărit cum apărea un zâmbet.

– Acum voi putea urca zidul, spuse el. Abia aștept această provocare. Trebuie însă să recunosc că mai simt teama, dar nu mai contează. E important că pot să urc zidul, și abia aștept să văd ce este dincolo de el. Știu că acum nu mai sunt prizonier, ci sunt om liber!

Am mers alături de Ștefan până la primul gard. A fost foarte mirat să vadă nu doar găurile din el, ci și cum se formau alte găuri oriunde puneă mâna, gardurile sfărâmându-i-se în palme.

– Din ce sunt făcute aceste garduri? mă întrebă el.

– Din iluzii, începui să-i explic. De câte ori cineva evadează prin ele, se formează o gaură pentru ca alții să poată trece prin ea. Poți trece prin aceste găuri care deja există sau poți face chiar tu una.

Ștefan își alege un loc care era mai lat și era îndeșat cu sârmă ghimpată, și-a întins brațele și a trecut prin acesta, făcând o deschizătură și mai mare pe unde trecea. Știam că într-o zi se va întoarce pe aici și-i va îndruma și pe alții prin acea deschizătură pe care el o făcea acum. Era o bucurie nespusă să-l urmăresc. Imediat am simțit prezența Înțelepciunii atât de intens, încât am știut că-L voi vedea dacă-mi întorceam privirea înapoi. M-am întors, și avusesem dreptate. Pe fața Lui puteam vedea bucuria pe care o experimentam și eu.

CAPITOLUL IX

Libertatea

Stând alături de ‘Înțelepciune’, și uitându-mă la Ștefan cum trecea prin garduri, l-am auzit la un moment dat strigând:

– Din ce e făcut zidul?

– Din teamă.

L-am văzut cum se oprise și privea zidul. Era uriaș. Mulți nici măcar n-au trecut prin acele garduri, și știam că acesta era un test crucial pentru Ștefan.

Fără să-și întoarcă privirea, a strigat din nou:

– Ai vrea să mă ajuți să-l urc?

– Nu pot, i-am răspuns eu. Dacă te-aș ajuta, îți va lua mai mult și va fi mai greu. Pentru a-ți învinge temerile trebuie să le înfrunți singur.

– Cu cât mă uit în sus la el, cu atât pare tot mai rău, l-am auzit spunându-și.

– Ștefan, deja ai făcut prima greșală!

– Ce am făcut?, începuse să plângă descurajat, plin de teamă.

– Te-ai oprit.

– Și ce să fac acum? Îmi simt picioarele atât de grele încât nu mai pot umbla.

– Uită-te la deschizătura pe care ai făcut-o în garduri. Și acum uită-te la vârful zidului și urcă mai departe. Când începi să urci pe zid, continuă să mergi. Nu te opri pentru odihnă. Nu vei afla odihnă stând atârnat de acel zid, așa că trebuie să urci până când vei ajunge în vârf.

Spre ușurarea mea, a început să înainteze. Mergea mult mai încet, dar totuși înainta. Când a ajuns la zid, a început să-l escaladeze încet, dar în mod constant. Când am știut că va reuși, m-am dus spre zid și m-am cățărat repede, pentru a-l putea întâlni de cealaltă parte.

Știam că-i va fi sete, așa că l-am așteptat lângă un izvor. Când a ajuns acolo, era puțin surprins să mă vadă, dar era foarte bucuros. La fel de surprins am fost și eu să văd acea schimbare în el. Nu doar că-i străluceau ochii mai tare și mai clar decât până acum, dar umbla cu acea încredere și noblețe uimitoare. Era evident că a fost chemat să devină un mare prinț, însă eu l-am văzut doar ca pe un soldat al crucii.

– Hai, spune-mi cum a fost, i-am zis eu.

– Mi-a fost atât de greu să încep să merg și apoi să continuu să merg, încât știam că dacă mă voi opri îmi va fi foarte greu să mai pot începe din nou. M-am gândit la cei despre care mi-ai vorbit, la cei care cunoscuseră numele Domnului, dar nu au mai escaladat zidul pentru a putea umbla în credința în

numele Său. Știam că puteam să devin unul ca ei. M-am hotărât că fie de cădeam, fie de muream, aș fi preferat să mor decât să stau în acea închisoare. Aș fi preferat să mor decât să nu văd ce se petrece aici și să nu fac acea călătorie pe care am fost chemat s-o fac. A fost greu, chiar mai greu decât m-am gândit că va fi, dar acum îmi dau seama că a meritat.

– Ia și bea din acest izvor. Vei găsi toată apa și hrana de care ai nevoie în călătorie. Va fi întotdeauna acolo când vei fi însetat sau flămând. Lasă ca foamea și setea să te împingă să mergi mai departe. Când vei găsi alimentele, odihnește-te doar atât cât acestea îți vor ajunge, iar apoi mergi mai departe.

A băut repede apa și s-a ridicat, nerăbdător să continue.

– O vreme nu te voi mai vedea, așa că trebuie să-ți spun câteva lucruri ce te vor ajuta mai departe în călătoria ta.

Ștefan s-a uitat către mine cu o privire concentrată și strălucitoare, ce era extraordinară. M-am gândit că cei care au cunoscut cea mai mare robie vor fi cei care vor iubi cel mai mult libertatea. L-am îndemnat să privească la cel mai înalt munte pe care-l vedeam.

– Acum va trebui să urci acel munte. Când vei ajunge în vârf, uită-te cu privirea cât poți cuprinde. Ține minte ceea ce vezi, și uită-te spre calea ce te va conduce unde trebuie să mergi. Creează-ți o hartă a acestui drum în mintea ta. Spre acel munte ești chemat să mergi.

– Înțeleg, îmi zise el. Dar poate fi văzut de pe unul din munții aceștia mai puțin înalți? Nu mai îmi

este teamă să urc, dar sunt nerăbdător să-mi termin călătoria.

– Poți vedea tot felul de locuri și de pe munții aceștia mici, și poți ajunge în acele locuri mult mai repede. Ai putea alege să faci acest lucru. Pentru a escalada acel munte înalt vei avea nevoie de mai mult timp și va fi mai greu, dar de acolo vei putea vedea mult mai departe și vei vedea ceva mult mai mareț. Călătoria pe muntele mai înalt va fi mai grea și va dura mai mult timp. Ești liber să alegi oricare dintre cele două variante.

– Tu întotdeauna alegi muntele mai înalt, nu-i așa?, m-a întrebat Ștefan.

– Acum știu că muntele mai înalt este întotdeauna cea mai bună alegere, dar nu pot spune că mereu l-am ales pe cel mai înalt. Deseori am ales calea cea mai scurtă și mai ușoară, și întotdeauna îmi părea rău când făceam acest lucru. Acum cred că, întotdeauna, cel mai înțelept este să alegi muntele cel mai înalt. Știu că doar la sfârșitul unei călătorii foarte lungi și dificile vei găsi marea comoară. Cred că și tu ești un asemenea vânător de comori. Ai învins marea teamă. Acum a sosit clipa să umbli în marea credință.

– Știu că e adevărat ceea ce-mi spui, și cred în inima mea că trebuie să urc pe cel mai înalt munte, altfel întotdeauna voi alege mai puțin decât aș fi putut avea. Sunt nerăbdător să-mi continui călătoria și să ajung la destinație.

– Credința și răbdarea merg împreună, i-am răspuns eu. Nerăbdarea este cu adevărat o lipsă de cre-

dință. Niciodată aceasta nu te va conduce spre scopurile cele mai înalte ale lui Dumnezeu. Ceva bun poate fi cel mai mare dușman pentru cel mai bun. E vremea să-ți stabilești un model în viața ta pentru a alege întotdeauna ce este mai înalt și mai bun. Doar așa vei rămâne aproape de ‘Înțelepciune’.

– Ce altceva mai ai să-mi spui înainte de a pleca?, m-a întrebat Ștefan, șezând pe o piatră, alegând cu înțelepciune să fie răbdător și să primească toate informațiile de care avea nevoie înainte de a pleca. M-am gândit că s-ar putea să cunoască Înțelepciunea mai bine decât L-am cunoscut eu.

Un avertisment

– Există o altă înțelepciune care nu vine de la Dumnezeu, și un altul care-și spune ‘Înțelepciunea’. El nu este ‘Înțelepciunea’, ci dușmanul nostru. De multe ori poate fi foarte greu de recunoscut deoarece vrea să pară că e Înțelepciunea, și se pricepe foarte bine la aceasta. Vine ca un înger al luminii, și de obicei aduce adevărul. Va avea o parte de adevăr și înțelepciune, dar chiar și mie mi-a luat mult timp să le deosebesc de Adevărul și Înțelepciunea lui Dumnezeu. Am învățat că încă mai pot fi înșelat de acesta dacă, pentru un moment, încep să cred că nu pot fi înșelat. Înțelepciunea mi-a spus că niciodată nu vom putea întrece dușmanul în istețime — apărarea noastră va sta în a-l recunoaște mai întâi, și apoi a ne împotrivi lui.

Ochii lui Ștefan erau mari pe măsură ce acea privire de „am înțeles” venea peste el.

– Știi despre cine vorbești!, exclamă el. Am cunoscut o mulțime de oameni în închisoare care-l urmau pe acesta. Întotdeauna vorbeau despre o înțelepciune superioară, o cunoaștere superioară. Aceștia păreau a fi oameni generoși și cinstiți, dar au fost înșelați. De câte ori le vorbeam despre Înțelepciune, spuneau că și ei cunosc acea ‘Înțelepciune’, care le era „călăuză interioară”. Ori de câte ori îi ascultam, nu simțeam că mergeam spre libertate cum îmi spuneau ei, ci mai degrabă spre o robie și mai puternică în acea închisoare. Pur și simplu simțeam întuneric în jurul lor, și era altceva decât lumina pe care am simțit-o când vorbeam cu Înțelepciunea. Știam că nu sunt la fel ca El.

– Acum știi că adevărata Înțelepciune este Isus. Adevărata înțelepciune este de a-L căuta. Orice înțelepciune care nu te va conduce la Isus este una falsă. Isus te va elibera întotdeauna. Falsa ‘Înțelepciune’ te va duce mereu în robie. Totuși, la început, adevărata libertate deseori arată ca robia, iar robia ca libertatea.

– Nu va fi ușor, nu-i așa?, se plânse Ștefan.

– Nu, nu va fi ușor, și așa e normal să fie. Îndoiala nu este la fel ca adevăratul discernământ, dar dacă te vei îndoii de ceva, să te îndoiești de ceea ce pare ușor. Deși am trecut prin mai multe uși, nicăieri nu am găsit situații ușoare și nici o cale care să fie dreaptă. Să alegi calea cea mai ușoară — acesta este cel mai sigur mod de a te rătăci. Ai fost chemat să fii un sol-

dat, și va trebui să lupți. Chiar acum întreaga lume este în puterea falsei 'Înțelepciuni', iar tu va trebui să biruiști lumea pentru a-ți împlini destinul.

– A trebuit să fac niște lucruri care erau mai grele decât orice am făcut vreodată, recunosc Ștefan. Însă ai dreptate, este greu, dar merită. Niciodată nu am mai cunoscut o asemenea bucurie, o asemenea împlinire, o asemenea speranță. Libertatea este grea. Este greu când trebuie să aleg un munte pe care să-l urc. Când eram acolo, știam că puteam să nu escaladez acel zid. Am simțit cum teama de a alege să fac acel lucru era de fapt un zid în interiorul meu. Dar odată ce am hotărât, știam că voi reuși să ajung în vârf. Însă va fi vreodată mai ușor?

– Nu cred, dar ceea ce este „greu” îți aduce o împlinire mai mare. Nu poate fi victorie fără nici o bătălie, și cu cât bătălia este mai mare, cu atât victoria va fi mai mare. Cu cât experimentezi mai multe victorii, cu atât mai mult aștepti bătăliile, și te ridici și mai sus pentru a-i înfrunța pe cei mai mari. Ceea ce face să fie ușor este faptul că Domnul ne conduce întotdeauna spre victorie. Dacă rămâi alături de El, nu vei eșua. După fiecare bătălie, după fiecare test, ești mult mai aproape de El și-L cunoști mult mai bine.

– Voi simți întotdeauna acel întuneric când 'Înțelepciunea' cea falsă va încerca să mă inducă în eroare?

– Nu știu. Dar știu că întunericul vine atunci când dușmanul ne amăgește cu împlinirea propriilor noastre interese. Când i-a amăgit pe Adam și Eva

să mănânce din pomul cunoștinței binelui și răului, primul lucru pe care cei doi l-au făcut a fost să se uite la ei. Odată ce falsa ‘Înțelepciune’ ne face egoiști, căderea noastră în robie este sigură. Înșelătorul va încerca întotdeauna să te facă să cauți propriile tale interese. Chemarea de a ne împlini destinul nu este de dragul nostru, ci de dragul Domnului nostru și a oamenilor Săi.

– Și-a împlinit cineva destinul fără să fie înșelat?

– Nu cred. Chiar marele apostol Pavel a recunoscut că fusese împiedicat de Satan. Și Petru a fost înșelat de câteva ori, iar acestea sunt consemnate în Scripturi. Și cine știe de câte ori au mai fost oamenii înșelați de Satan, însă nu s-a scris despre toate acestea în Scripturi. Dar nu te gânde prea mult la această înșelăciune. Aceasta este de fapt una din cele mai mari curse ale lui Satan. El îi înșeală pe mulți, făcându-i să se teamă de puterea sa de a înșela mai mult decât să creadă în puterea Duhului Sfânt de a-i conduce la adevăr. Cei care au căzut în această cursă, nu numai că vor cădea într-o robie crescândă a fricii, ci vor și ataca pe oricine umblă în libertatea ce vine o dată cu credința. Sunt sigur că nu vei ajunge sus pe acel munte fără să fii atacat.

– Aceștia cunosc numele lui Isus? întrebă Ștefan, puțin confuz. Trebuie să-L fi cunoscut, din moment ce au trecut de acel zid și au ajuns atât de departe. Sau cel puțin trebuie să fi știut ceva despre El.

– Sunt sigur că au știut. Dar stai și privește înainte, de la un capăt la altul al văii, în jurul fiecărui munte. Spune-mi ce vezi?

– Parcă sunt niște închisori mici. Se pare că sunt multe altele la fel cu cea din care am ieșit eu.

– De aceea am fost surprins când mi-ai zis ce-ți spusese ‘Înțelepciunea’, cum că aceasta este singura închisoare, și, abia după ce petrecusem o vreme acolo, am înțeles ce vroia să spună. Privește zidurile înalte. Privește gardurile. Toate sunt la fel. Dacă ești prins undeva pe drum, nu te vor mai aduce înapoi. Ei știu că vei prefera moartea, dar te vor duce la una dintre celelalte închisori. Apropiindu-te de ele, din exterior nu vei putea zice că sunt închisori, dar în interior toate sunt la fel cu oameni dezbinați și ținuți prizonieri de temerile lor.

– Mă bucur că mi i-ai arătat, zise Ștefan cu mulțumire. Când eram în vârful zidului și mă uitam după muntele pe care trebuia să-l urc, nici măcar nu mi-am dat seama că acelea erau închisori. Crezi că voi fi atacat de multe ori de cei care vor încerca să mă prindă și să mă bage într-una din acele închisori? Și se vor folosi acești oameni de numele lui Isus?

– Însuși Domnul ne avertizează în Scripturi că, în zilele de pe urmă, mulți vor veni în numele Său, spunând că el este Hristosul, și astfel înșelându-i pe mulți. Crede-mă, sunt mulți ca aceștia și cred că mulți nu știu că ei sunt înșelători. Una din caracteristicile pe care le-am văzut la toți aceia pe care i-am întâlnit a fost că renunțau pe parcursul călătoriei lor, neîmplinindu-și destinul. E nevoie de credință pentru a putea continua, iar aceștia au ales teama în locul credinței. Ei încep să creadă că teama este

credință și de fapt văd acele ziduri de teamă dimprejurul închisorilor ca pe niște întărituri ale adevărului. Același lucru va face teama cu vederea ta, și vei începe să vezi astfel întăriturile. Câțiva dintre acești oameni sunt cu adevărat necinstiți. Ei sunt sinceri, însă au fost înșelați de una dintre cele mai mari înșelăciuni — *teama de înșelăciune* —

– Trebuie să mă lupt cu ei?

– Te înțeleg; chiar eu mi-am pus de multe ori întrebarea asta. Ei distrug credința multora, și fac mult mai mult rău călătorilor decât toate cultele și denomițiile la un loc. Va veni vremea când toate aceste piedici vor fi înlăturate, dar deocamdată își fac datoria de a îngreuna calea.

– Înțelepciunea vrea să ne fie mai greu? Și așa ne este foarte dificil să luptăm contra fricii noastre. De ce vrea să ne îngreuneze situația, făcându-ne să luptăm și cu acești oameni plini de teamă?

– Călătoria va fi atât de ușoară sau de grea pe cât vrea El să fie. Această viață este o călătorie trecătoare cu scopul de a-i pregăti pe cei care vor domni cu El în veșnicia vremurilor ce vor urma, ca fii și fiice ale celui Prea Înalt. Orice încercare are ca scop transformarea noastră după imaginea Sa. Unul dintre cele dintâi lucruri pe care trebuie să le învățăm din această călătorie este să nu pierdem nici o încercare, ci să le privim ca pe niște ocazii favorabile. În cazul în care cărarea pe care mergi este mai dificilă, înseamnă că ai o chemare măreață.

Nevoia de disciplină

– *Mulți sunt chemați, dar puțini sunt aleși. Mulți vor veni la ospățul nunții, dar puțini vor fi mireasa.*

Când ne-am întors, Înțelepciunea stătea chiar în spatele nostru. Avea înfățișarea tânărului atlet pe care Ștefan l-a cunoscut și zicea:

– *Aleargă în cursa care-ți stă înaintea, și premiul va fi mai mare decât îți vei putea da seama. Știi că ai nevoie de disciplină în antrenament pentru a te pregăti pentru cursă. Acum disciplinează-te în neprihănire. I-am chemat pe toți să alerge, dar puțini vor alerga pentru a câștiga. Antrenează-te ca să câștigi.*

Apoi dispăru.

– De ce a plecat?, a întrebat Ștefan.

– A spus tot ce era de spus pentru moment. Ți-a vorbit despre disciplină. Eu consider că acesta este cel mai important cuvânt pentru tine în momentul de față.

– Disciplină. Cât de mult am urât acest cuvânt!

– Ți-a vorbit despre cursă. Ai fost cumva alergător?

– Bineînțeles, alergam foarte repede. Eram cel mai rapid din școală, și chiar mi s-a oferit o bursă pentru o universitate renumită.

– Presupun că nu ai acceptat.

– Nu, nu am acceptat.

– Din cauza lipsei de disciplină nu ai mai mers la colegiu?

– Nu, ci a fost... A urmat o tăcere îndelungată, în care Ștefan se uita jos la picioare. Da, cred că se poate să fi fost asta.

CHEMAREA

– Nu-ți face griji acum. Oricum, trebuie să înțelegi ceva: mulți dintre cei care sunt cei mai buni într-un anumit domeniu sau într-o anumită profesie nu devin niciodată oameni care realizează multe din cauza aceluiași lucru — lipsa de disciplină. Ceea ce faci acum este mult mai important decât orice altceva, chiar decât colegiul. Evident, disciplina a fost slăbiciunea ta, și deja te-a costat enorm de mult, dar în Hristos toate lucrurile se înnoiesc. În El, și cele mai mari slăbiciuni ale tale pot deveni forțele tale cele mai mari. Acum ești ucenicul Său, ceea ce înseamnă că ești „disciplinat”.

– Știu că-mi spui adevărul, și mai știu că nu vreau să pierd această cursă.

– Vezi cărarea ce duce spre munte?

– Da, o văd.

– Se numește Disciplină. Rămâi pe ea dacă vrei să ajungi în vârf.

CAPITOLUL X

oștirea

Dintr-odată, stăteam pe un munte înalt ce dădea într-o câmpie uriașă. În fața mea se afla o oștire care mărșăluia pe un front întins. Din marea mulțime de soldați se desprindea o avangardă formată din 12 divizii care mergeau în frunte. Aceste divizii erau împărțite mai departe în ceea ce presupuneam a fi regimente, batalioane, companii și detașamente. Diviziile se deosebeau unele de altele după steaguri, iar regimentele după culorile uniformelor pe care le purtau.

Batalioanele, companiile și regimentele se deosebeau după ținută, cum ar fi centurile sau epoleții. Toți purtau armuri din argint strălucitor, aveau scuturi din aur pur, iar armele erau din aur și argint. Steagurile erau uriașe, mai lungi de zece metri. În timp ce mărșăluiau, armurile și armele lor străluceau în bătaia soarelui asemeni fulgerului, iar fâlfâitul

steagurilor și zgomotul pașilor sunau ca un tunet. N-am crezut că pământul mai fusese martor la așa ceva vreodată.

În clipa următoare mă aflam atât de aproape de aceștia încât le puteam vedea fețele — bărbați și femei, tineri și bătrâni din orice rasă. Pe fața lor puteam citi o dârzenie cumplită, cu toate că nu păreau a fi încordați. Se simțea războiul în aer, dar printre rândurile de soldați simțeam o pace adâncă, și știam că nici unuia dintre aceștia nu-i era teamă de bătălia spre care mășăluiau. Când m-am apropiat de ei, am simțit o atmosferă spirituală la fel de copleșitoare ca înfățișarea lor.

Mi-am întors privirea către uniformele lor. Culorile erau splendide. Fiecare soldat avea medalii și însemne ale gradului. Generalii și ofițerii cu rang mare mășăluiau în rând cu ceilalți. Se știa că cei cu rang mai mare conduceau, dar cu toate acestea nici unuia nu-i păsa prea mult de rang. De la ofițerul cu rangul cel mai mare și până la ofițerul cu rangul cel mai mic, toți păreau a fi prieteni apropiați. Era o armată ce părea a fi de o disciplină nemaipomenită, și în același timp părea o familie mare.

Uitându-mă la aceștia, toți păreau a fi nepărtinitori; totuși nu erau fără identitate, ci toți erau foarte siguri de sine și de ceea ce făceau. Nu se osteneau deloc pentru ei, și nici nu căutau să fie apreciați. Printre aceste rânduri nu am putut sesiza ambiție sau mândrie. Era extraordinar să vezi atât de mulți oameni unici, și totuși într-o asemenea armonie,

mărșăluind într-un ritm perfect. Eram sigur că nicio dată nu mai fusese pe pământ o asemenea oștire.

Imediat după aceasta mă aflam în spatele diviziilor acestei oștiri, uitându-mă la un grup mult mai mare, format din sute de divizii. Fiecare divizie era de diferite mărimi, având cel mai mic număr în jur de două mii, iar cel mai mare de ordinul sutelor de mii. Cu toate că acest grup nu era atât de energic și uimitor în culori ca primul grup, totuși era copleșitor din cauza mărimii pe care o avea. Și acest grup avea steaguri, dar nu atât de mari și impresionante precum grupul dinaintea lui. Toți aveau uniforme și ranguri, dar m-a surprins faptul că mulți dintre ei nu aveau armura completă, și nici măcar nu aveau arme. Puținele armuri și arme pe care le aveau nu erau nici pe jumătate atât de șlefuite și strălucitoare precum cele ale primii oștiri.

Uitându-mă mai îndeaproape la acești oameni, puteam citi hotărârea pe fețele lor și toți aveau o țintă, dar le lipsea acea concentrare pe care o întâlnisem la primul grup. Aceștia păreau mult mai conștienți de rangurile lor și de ale celor din jurul lor. Am simțit că acesta era motivul care-i împiedica să se concentreze. Printre rândurile acestui grup era simțită ambiția și gelozia care, fără discuție, distrăgea atenția. Totuși, am simțit că acest al doilea grup avea un nivel mult mai ridicat al devotamentului și scopurilor față de orice altă armată de pe pământ. Și aceasta părea a fi o forță puternică.

În spatele celei de-a doua oștiri se găsea o a treia, care mășăluia cu mult în spatele primelor două, încât nu eram sigur dacă soldații puteau vedea grupurile din fața lor. Acest al treilea grup era cu mult mai mare decât prima și a doua oștire la un loc, aparent compus din milioane. Privind de la distanță, această oștire părea a se mișca în multe direcții asemeni unui stol de păsări, mergând mai întâi pe un drum și apoi pe următorul, niciodată înaintând în linie dreaptă pentru mai mult timp. Datorită acestui mers neregulat, se depărta tot mai mult de primele două grupuri.

Apropiindu-mă de acest grup, am văzut că soldații erau îmbrăcați cu niște uniforme zdrențuroase, de o culoare cenușie fără nici o strălucire, care nu erau călcate sau nici măcar curate. Aproape fiecare era însângerat și rănit. Câțiva încercau să meargă înainte, dar majoritatea pur și simplu mergeau la pas în direcția principală, spre care erau conduși și ceilalți. Permanent se dezlănțuiau lupte printre rânduri, provocând mare parte din rănilile pe care le aveau soldații. Unii dintre ei încercau să rămână lângă steagurile uzate și risipite de la un capăt la celălalt al rândurilor. Nici măcar cei care stăteau în apropierea steagurilor nu aveau o identitate exactă pentru că mereu se deplasau de la un steag la altul.

Am fost surprins să văd că în această oștire existau doar două grade — generali și ostași. Doar câțiva aveau pe ei o parte de armură, și nu am văzut să fie vreo armă, excepție făcând armele pentru exer-

cițiu pe care le duceau generalii. Aceștia fluturau acele arme de exercițiu de parcă îi făceau mai deosebiți, dar chiar și cei dintre rânduri își puteau da seama că nu erau arme adevărate. Acest lucru era trist deoarece era clar că cei care se aflau printre rânduri încercau cu disperare să găsească pe cineva pe care să-l urmeze cu adevărat.

Nici unul dintre ei nu părea să aibă vreo ambiție, decât generalii. Însă nu din cauza caracterului dezinteresat și altruist pe care-l aveau cei din prima oștire, ci pentru că nu le păsa. M-am gândit că era mai bună acea ambiție ce se găsea în al doilea grup, decât confuzia ce domina al treilea grup. Generalii de aici păreau a fi mai concentrați asupra discuției despre ei înșiși și asupra luptei lor cu alții, la fel ca acele grupuri mici din preajma steagurilor. Apoi am putut vedea că luptele provocate între rânduri erau motivul pentru care acest grup făcea din când în când schimbări de direcții cu mari devieri și neregularități.

Privind spre milioanele de soldați din cel de-al treilea grup, mi-am dat seama că aceștia mai degrabă slăbeau puterea oștirii, decât îi adăugau putere. Într-o bătălie adevărată aceștia ar fi fost mai degrabă un obstacol decât un ajutor. Doar susținerea lor cu mâncare și ocrotire costa mai mult, în ceea ce privește resursele, decât orice valoare pe care ar fi putut s-o adauge ei la îndemânarea în luptă. Un simplu soldat din celelalte oștiri valora după părerea mea mult mai mult decât câțiva generali din a treia oștire. Nu puteam înțelege de ce primele două gru-

puri i-au permis acestuia din urmă să-i urmeze. Cu siguranță aceștia nu erau niște soldați adevărați.

Înțelepciunea Seforei

Mă aflam acum pe un munte de unde puteam vedea întreaga oștire. În timp ce urmăream ce se petrecea în vale, mi-am dat seama că acea câmpie din fața oștirii era uscată și plină de praf, însă imediat ce trecuseră primele douăsprezece divizii, pământul deveni de un verde închis, copacii dădeau umbră și rod, iar râurile curgeau peste tot pământul. Această oștire refăcea pământul. M-am gândit ce mare diferență era față de ceea ce s-ar întâmpla când una dintre oștirile pământului ar trece pe acolo. Ar prăda și ar pustii tot locul, lăsându-l complet neroditor.

M-am uitat cum diviziile celei de-a doua oștiri treceau prin același loc. Au lăsat întregi podurile și multe clădiri, însă pământul nu mai avea acea înfățișare lăsată de prima oștire. Iarba nu mai era atât de verde, râurile erau oarecum cu noroi, și multe din roade fuseseră culese.

Apoi am văzut ce s-a petrecut după ce a trecut al treilea grup prin același loc. Iarba fie dispăruse, fie fusese călcată în picioare și nu se mai putea zări. Puținii copaci care au mai rămas erau și ei goi. Râurile erau poluate. Podurile erau dărâmate și nu se mai putea trece peste ele. Clădirile arătau ca după un măcel îngrozitor. Părea că acest grup a distrus tot binele făcut de celelalte două grupuri. Uitându-mă la ei, furia creștea în mine.

Am simțit prezența Înțelepciunii alături de mine. Pentru o vreme destul de lungă nu zise nimic, dar mi-am dat seama că și El era furios.

– *Egoismul distruge*, zise El în cele din urmă. *Am venit să dau viață din belșug. Când oștirea Mea va fi desăvârșită, vor fi mulți cei care Mă vor chema și-i vor urma pe cei care mă urmează pe Mine, însă ei nu Mă cunosc și nici nu umblă în căile Mele. Aceștia distrug roadele celor care Mă urmează. De aceea, lumea nu știe ce să creadă despre poporul Meu, că este un blestem sau o binecuvântare.*

În timp ce Înțelepciunea spunea aceste lucruri, am simțit cum o căldură puternică venea de la El și se intensifica până când devenea atât de dureroasă încât îmi era greu să mă concentrez asupra a ceea ce-mi spusese. Totuși, știam că simțeam și eu ceea ce simțea El, și era o importantă parte a mesajului pe care mi-l comunica. Durerea era o combinație între compasiunea pentru pământ și mânia împotriva egoismului din această oștire. Ambele sentimente erau atât de puternice încât am simțit ca și când fuseseră stigmatizate în mine.

Deoarece mânia Domnului creștea, m-am gândit că putea distruge întreaga oștire. Apoi mi-am amintit cum Domnul îl întâlnise pe Moise care se afla în drum spre Egipt, în ascultare de El. Domnul căuta să-l omoare, până când soția lui, Sefora, l-a tăiat împrejur pe fiul lor. Niciodată nu înțelesesem acest lucru, până acum. Deoarece tăierea împrejur vorbește de înlăturarea naturii trupesti sau a firii

pământești, incidentul cu Moise a fost ca o prevestire profetică a păcatelor preotului Eli, care a adus asupra lui un blestem și o înfrângere asupra Israelului pentru că nu și-a disciplinat fiii.

– Doamne, ridică-i pe cei cu înțelepciunea Seforei!, am strigat eu.

Căldura creștea în intensitate și am simțit cum asupra mea veni o dorință profundă de a merge la conducătorii acestei mari oștiri și a le spune istoria Seforei și cum toți cei care făceau parte din armata Domnului fuseseră tăiați împrejur în inimile lor. Trebuia îndepărtată acea fire pământească. Am știut că dacă se mergea mai departe fără să se schimbe nimic, întreaga oștire se afla în pericolul de a fi distrusă de Însuși Domnul, la fel cum aproape L-am omorât pe Moise când se întorcea în Egipt.

În clipa următoare mă aflam în Sala de Judecată, înaintea Scaunului de Judecată. Cu toate acestea, Domnul îmi apărea tot ca Înțelepciune, dar nu L-am mai văzut niciodată atât de înverșunat, și nici cuvintele Sale nu avuseseră o greutate mai mare.

– *De multe ori ai mai văzut o asemenea oștire în inima ta. Liderii pe care îi am sub comanda mea vor conduce această oștire. Te trimit la mulți dintre acești lideri. Ce le vei spune?*

– Doamne, această oștire este foarte mare, însă eu sunt întristat de situația celui de-al treilea grup. Nu înțeleg cum de i se permite să susțină că face parte din oștirea Ta. Aș vrea să spun că înainte de a merge mai departe, prima și a doua oștire ar trebui

să se întoarcă și să o împrăștiie pe cea de-a treia. Aceștia nu sunt altceva decât o gloată mare.

– *Ceea ce ai văzut astăzi se află încă în viitor. Lucrările pe care le voi începe vor aduna această oștire și-o va pregăti să fie ceea ce tu ai văzut. În prezent, aproape întreaga oștire se găsește în situația celui de-al treilea grup. Cum îi pot lăsa să fie împrăștiați?*

Am fost uimit de ceea ce auzisem, cu toate că știam că niciodată nu mai văzusem pe vreunul din oamenii Domnului care să fi fost într-o formă la fel de bună precum chiar cel de-al doilea grup al acestei oștiri.

– Doamne, am simțit mânia Ta față de acest grup. Dacă aproape întreaga ta oștire se află într-o asemenea situație, eu sunt recunoscător că nu ne-ai distrus pe toți. Când mă uitam la al treilea grup, simțisem că situația lor deplorabilă se datora lipsei de antrenament, echipare și viziune, și de asemenea neacceptarea crucii care le poate tăia împrejur inimile. Trebuie să merg la ei cu mesajul despre Sefora, însă și ei au nevoie de ofițeri și sergenți de instrucție care să-i antreneze.

Înțelepciunea continuă:

– *Amintește-ți de prima oștire pe care ai văzut-o în fața muntelui. Nici aceștia nu erau pregătiți pentru luptă, iar când lupta a început, cei nepregătiți au dat bir cu fugiții. Totuși, mulți au fost cei care s-au întors purtând armuri, și au lăsat ca iluziile lor să fie înlocuite de adevăr. Primele două grupuri din această oștire au fost și ele schimbate de luptele care i-au trezit la adevărata lor condiție. Apoi au strigat către Mine, și le-am trimis păstori după inima Mea.*

CHEMAREA

Toți păstorii Mei sunt asemeni Regelui David. Ei sunt gata să-și dea viața pentru poporul Meu, și nu sunt ca acei servitori care nutresc după un loc sau o poziție. Ei sunt neînfricați în luptele împotriva dușmanilor Mei, și sunt sinceri când Mi se închină. Voi trimite acești păstori. Trebuie să te întorci cu mesajul Seforei. Va veni cât de curând vremea când nu voi mai îndura prezența celor care vor căuta să fie numărați alături de oamenii Mei, și nu au acea tăiere împrejurul inimii. Trebuie să le faci cunoscută mânia mea.

Te trimit înapoi pentru a umbla alături de acei profeți pe care Eu îi voi da ca pe Samuel odinioară și ei vor turna untdelemn peste adevărații Mei păstori. Mulți dintre aceștia sunt considerați a fi cei mai neînsemnați dintre frații lor, dar vei vedea cum slujesc ca niște păstori credincioși micilor turme pe care le au în grijă, lucrători credincioși în orice li se cere să facă. Aceștia sunt credincioșii Mei chemați a fi regi. Acestora le voi încredința autoritatea Mea. Ei vor pregăti poporul Meu pentru marea bătălie finală.

Apoi mi-am pus următoarea întrebare în inima mea: „Dacă noi suntem acum în situația celui de-al treilea grup, atunci ce trebuia să se întâmple cu generalii care nu arătau deloc a fi generali?”

– *Ai dreptate, aceștia nu sunt niște generali adevărați, răspunse Domnul. Nu i-am ales Eu, ci ei s-au ales singuri. Însă unii dintre ei se vor schimba, și îi voi face generali. Alții vor deveni niște ofițeri de nădejde. Cu toate acestea, mulți vor fugi la cel dintâi semn al bătăliei, și tu nu-i vei mai vedea niciodată.*

Însă adu-ți aminte: toți cei care vor face parte din primele două grupe, erau într-o vreme o parte din ultima. Când vei

merge cu mesajul despre Sefora și vei spune că nu voi mai îndura poftele trupești ale poporului Meu, cei pe care Eu i-am chemat și Mi se supun cu sinceritate nu vor fugi de tăierea împrejur, ci se vor împotrivi postelor trupești astfel încât nu va mai fi nevoie să trimit judecata Mea asupra lor. Păstorii Mei sunt responsabili de situația oilor Mele. Generalii Mei sunt responsabili de situația soldaților Mei. Cei pe care i-am chemat vor primi aceste responsabilități pentru că ei Mă iubesc, iubesc poporul Meu, și iubesc neprihănirea.

Căpetenia oștirii

Imediat am remarcat că nu mă mai aflam în fața Scaunului de Judecată, ci eram din nou pe acel munte privind oștirea. Înțelepciunea stătea alături de mine. Era hotărât, însă nu mai simțeam durerea și mânia pe care le-am simțit înainte.

– *Te-am lăsat să vezi puțin în viitor, începusem Înțelepciunea. Te voi trimite la cei chemați să-Mi pregătească oștirea și s-o conducă. Aceștia sunt cei care au luptat în bătălia de pe munte. Aceștia sunt cei care au rămas credincioși după ce au stat față în față cu oștirea acuzatorului. Aceștia sunt cei care au păzit și au protejat poporul Meu chiar cu riscul vieții lor. Ei sunt chemați să fie lideri în oștirea Mea: vor lupta în bătălia finală și vor rămâne în picioare fără nici o teamă de puterile întunericului.*

După cum vezi, această armată mărșăluiește înainte, dar vor veni și vremuri când aceștia vor așeza tabăra. Așezarea taberei este la fel de importantă ca marșul înainte. E vremea pentru organizare, antrenament, îmbunătățire a

abilităților de luptă și pregătire a armelor. Este vremea ca cei din primul grup să umble printre cei din al doilea grup, pentru a-i găsi pe aceia chemați la nivelul următor. Fă asta până mai poți, pentru că vine clipa când se vor împlini cuvintele din Apocalipsa 11:1-2, iar cei care vor să fie chemați după numele Meu și nu umblă în căile Mele vor fi călcați în picioare. Înainte de bătălia finală, armata Mea va fi la fel de sfântă cum sunt Eu. Îi voi îndepărta pe cei care nu sunt tăiați împrejur în inima lor, și pe liderii care nu trăiesc în neprihănirea Mea. Când se va da cea de pe urmă bătălie, nu va mai fi un al treilea grup cum vezi tu aici.

Până în acest moment când oștirea mea a așezat tabăra, majoritatea timpului a fost risipit. La fel cum există un scop foarte clar în conducerea poporului Meu pentru a merge înainte, tot așa există și un scop în chemarea oștirii Mele să ridice o tabără. Tăria armatei care va merge mai departe va fi hotărâtă de calitatea taberei sale. Când sosește vremea pentru ca oștirea să așeze o tabără pe perioada unui anotimp, atunci Eu îmi voi învăța poporul căile Mele. Oștirea rămâne oștire fie că e pace, fie că e război. Trebuie să înveți cum să așezi o tabără, cum să mergi mai departe și cum să lupți. Doar dacă le vei face pe toate acestea bine, va fi bine.

Oștirea mea trebuie să fie gata să le facă pe fiecare dintre acestea în orice vreme. Poate că vei crede că este timpul să mergi mai departe, dar te voi sfătui să așezi o tabără pentru că Eu pot vedea lucruri pe care tu nu le poți vedea, nici măcar din punctul în care ai ajuns. Dacă Mă vei urma, vei face întotdeauna ceea ce trebuie la timpul potrivit, chiar dacă ție nu ți se va părea așa. Adu-ți aminte că Eu sunt Căpetenia Oștirii.

OȘTIREA

Hotărârea unei oștiri este determinată de noblețea misiunii pe care o are, de cât de bine sunt pregătiți pentru misiunea lor, și de cât de bine sunt conduși. Această oștire va merge înainte având cea mai nobilă misiune din toate câte au fost date vreodată omenirii. Totuși, puțini din oamenii Mei sunt echipați pentru misiunea lor, și cei care conduc acum poporul Meu își urmează propriile dorințe. Îmi voi ridica acum lideri care vor instrui și vor echipa poporul meu. Aceștia mă vor urma întotdeauna pentru că Eu sunt Căpetenia Oștirii.

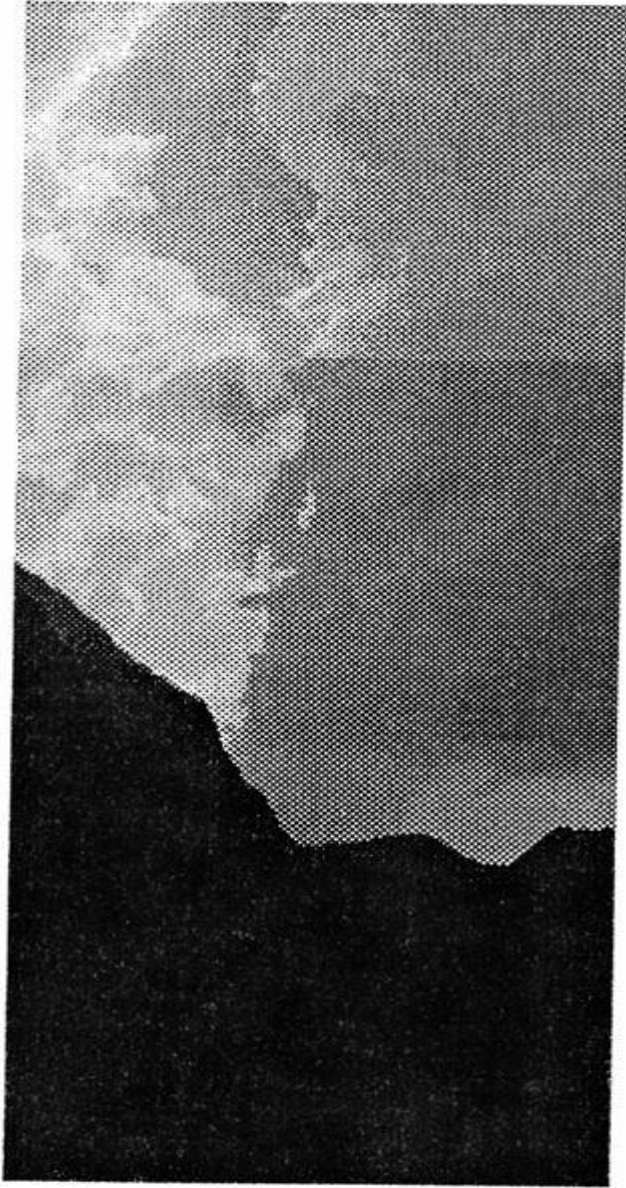
Multe oștiri experimentează atât victorii cât și înfrângeri. Oștirea Mea merge înainte de multe secole. Și ea a avut parte de multe înfrângeri și multe victorii. Oștirea Mea a pierdut în multe bătălii atacând inamicul când Eu nu-i dădeam acest ordin. Alții erau înfrânți pentru că atacau dușmanul cu oameni nepregătiți. Mare parte dintre acești lideri făceau aceasta deoarece căutau să primească ei înșiși glorie. La fel cum scrisese Pavel despre cei din vremea lui: „Toți umblă după interesele lor proprii.”

Alți lideri aveau în inimile lor interesele Mele, și căutau cu adevărat să aibă victorie asupra răului de dragul numelui Meu, dar ei nu-și pregătiseră bine oamenii lor; ei nu umblau cu Mine și nu mă aveau ca Înțelepciune a lor. Și aceasta se va schimba. Voi fi de acum Comandantul Oștirii. Nu te lăsa descurajat de felul în care îi vei vedea pe oamenii Mei, ci ține minte ce vor deveni ei. Voi ridica lideri care vor merge mai departe doar atunci când eu voi porunci aceasta. Când oștirea Mă va urma, va câștiga fiecare bătălie. Când vor așeza tabăra, îmi vor cunoaște prezența Mea, și vor fi tot mai puternici în căile Mele.

CHEMAREA

În viitor vei ajunge într-un moment când vei vedea armata mea așa cum este ea acum. În acea vreme vei simți din nou mânia din Mine. Află că nu voi mai îngădui ca vreunul să rămână în situația celui de-al treilea grup. Voi opri întreaga oștire până când cei din acest grup au fost fie disciplinați destul de bine pentru a ajunge soldați, fie împrăștiați. Îi voi pregăti și pe cei din al doilea grup să se lepede de ambițiile lor păcătoase și să trăiască pentru Mine și pentru Adevărul Meu. Atunci oștirea Mea va merge înainte pentru a aduce viață și nu pentru a mai distruge. Eu voi fi în mijlocul lor pentru ca armata să calce în picioare pe inamic. Eu voi fi Căpetenia Oștirii!

CAPITOLUL XI

ORAȘUL

De pe muntele pe care mă aflam acum puteam vedea un oraș. Gloria lui întrecea orice văzusem sau îmi imaginasem până acum. Fiecare clădire și casă era unică și foarte frumoasă, într-o simetrie totală unele cu altele, dar și cu câmpiile, munții și locașurile de apă din împrejurimi. Parcă orașul creștea ca o plantă în loc să fie construit. Parcă aveam în față ceva ce fusese construit de o rasă care nu a dispărut și a umblat în neprihănirea și puritatea lui Adam și a Evei de la început.

Una dintre trăsăturile care au ieșit în evidență a fost marea cantitate de geamuri din sticlă în fiecare construcție sau locuință. Sticla era foarte curată și clară, iar geamurile și ușile erau în așa fel situate încât îmi puteam da seama că nu eram doar bine-venit în fiecare dintre locuințe, ci chiar invitat. Totul arăta de parcă nu era ascuns absolut nimic, și nu exista nici un pericol că vreun lucru ar putea fi furat.

Apoi mi-am întors privirea spre oamenii din oraș. Toți îmi păreau atât de apropiați, și în același timp știam că niciodată nu-i mai întâlnisem. Erau așa cum mi-l închipuisem pe Adam înainte de izgonirea lui din Grădina Eden. Ochii fiecăruia străluceau de o înțelegere ce părea absolută, o profunzime intelectuală ce depășește și cea mai inteligentă persoană pe care am cunoscut-o vreodată. Mi-am dat seama că era de fapt rezultatul unei liniști și a unei păci extraordinare, complet eliberate de confuzie sau îndoială, ori poate de acea confuzie *care vine din îndoială*. Nu exista nici un fel de ambiție pentru că fiecare era atât de sigur de sine, și era foarte mulțumit de ceea ce era și pentru ce făcea. Pentru că toți cei de aici erau liberi, erau și foarte sinceri. Sărăcia sau boala păreau a fi de neînțeles.

M-am uitat la străzile din oraș. În centru erau câteva autostrăzi mari, toate având o singură direcție, iar multe alte drumuri mai mici se uneau cu acestea. Uitându-mă la una dintre cele mai mari autostrăzi, mi-a fost împărtășită cunoștința despre adevărul sfințeniei. M-am uitat la o altă autostradă, și deja cunoșteam adevărul despre vindecare. Apoi am privit spre alta și imediat am înțeles judecata. Privind fiecare stradă, am înțeles un alt adevăr. Mi-am dat seama că fiecare autostradă era o cale spre acel adevăr. Oamenii care umblau și locuiau pe fiecare dintre acestea păreau să reflecte adevărul acelei autostrăzi.

Atenția mea a fost îndreptată spre numeroasele străzi care se uneau cu autostrăzile. Uitându-mă la

fiecare dintre acestea, am simțit un fel de împărtășire din roada Duhului Sfânt, cum ar fi bucuria, pacea și răbdarea. Acestea veneau ca și sentimente în locul înțelegerii ce venea când priveam spre autostrăzi.

Mi-am dat seama că în timp ce unele dintre aceste străzi erau unite cu fiecare autostradă, unele dintre autostrăzi se uneau cu doar una sau două străzi. De exemplu, puteam ajunge pe Autostrada Sfințeniei mergând doar pe strada Dragostei. Puteam ajunge pe Autostrada Judecății mergând pe străzile Dragostei și a Bucuriei. Totuși, Autostrada Harului se unea cu *toate* străzile. Pentru a ajunge pe oricare dintre Autostrăzile Adevărului, a trebuit să merg pe câte o stradă ce avea numele după una din roadele Duhului.

Oamenii umblau pe autostrăzi și pe străzi, în timp ce unii dintre ei stăteau pe marginea acestora. Unii stăteau în casele de pe o stradă sau autostradă, iar alții își construiau case pe acele străzi sau autostrăzi. Cei care locuiau în case serveau continuu mâncare și băutură celor care mergeau sau stăteau pe străzi. Ceea ce lipsea din acest oraș erau restaurantele, hotelurile sau spitalele. Imediat am înțeles că nu era nevoie de nici unul dintre acestea deoarece fiecare casă era un fel de centru al ospitalității și vindecării.

Aproape fiecare casă era deschisă călătorilor. Cele care nu erau deschise se foloseau cu scopuri speciale, cum ar fi studiul sau vindecarea pe termen lung. Mă întrebam de ce ar avea nevoie cineva de

vindecare tocmai aici, dar motivul pentru aceasta urma să mi se arate mai târziu. Totuși, nu-mi puteam imagina un loc mai plăcut pentru convalescență. Însă îmi puteam da seama că fiecare casă fusese construită pentru marea lucrare de slujire a ospitalității, ajutorării sau vindecării, chiar și cele care se construiau pe Autostrada Judecării, care părea să fie locul cu cea mai mare activitate. Din această cauză, Autostrada Judecării părea mai atrăgătoare. Era evident că fiecare stradă nu oferea doar siguranță, ci era mai dorită decât orice alt drum sau șosea pe care le-am văzut vreodată, chiar și decât parcurile. Acest oraș a fost cu mult mai glorios decât orice utopie pe care au conceput-o filozofii.

Atenția mi-a fost din nou atrasă spre Autostrada Judecării. Părea a fi șoseaua cel mai puțin circulată, dar care devenea tot mai activă, deoarece toate celelalte străzi și șosele duceau spre ea. Oamenii încă păreau să ezite să meargă pe Autostrada Judecării, cu toate că aceasta devenea punctul central al activității.

Privind spre capătul șoselei, puteam vedea că drumul era într-o înclinație constantă, iar la capăt se afla un munte înalt, împresurat de o glorie subtilă, și totuși profundă. Dacă oamenii ar putea vedea capătul drumului, ar umbla mai mult pe aici. Mi-am dat seama că am fost atras de acest drum, deoarece avea acea atracție asemeni Marii Săli de Judecată. Am știut că acesta era drumul care ducea spre cunoașterea Domnului ca Judecător Drept.

Legătura păcii

Mă întrebam dacă acest oraș era cumva Raiul sau Noul Ierusalim. Cu toate că acești oameni depășeau cu mult statura oricărui dintre cei pe care i-am văzut pe pământ, ei nu aveau nici măcar gloria aceluia din cele mai joase poziții din Sala de Judecată. La aceasta mă gândeam când am simțit Înțelepciunea stând din nou alături de mine.

– Aceștia sunt exact aceiași oameni pe care i-ai văzut în oștirea Mea, începuse Înțelepciunea. Orașul și oștirea sunt același lucru. Liderii care vor veni au avut viziuni atât cu oștirea, cât și cu orașul Meu. Le construiesc pe amândouă, și voi folosi liderii pe care-i pregătesc acum pentru a termina ce-am început în urmă cu multe generații. Generalii Mei vor fi meșteri-zidari pentru orașul Meu, iar meșterii zidari vor fi generali. Aceștia sunt la fel.

Într-o zi nu va mai fi nevoie de oștire, dar orașul va dăinui pentru totdeauna. Trebuie să pregătești oștirile pentru bătăliile lor actuale, însă construiește orașul pentru viitor.

Există un viitor pentru pământ. Va fi un viitor glorios după ce-Mi voi trimite judecata. Le voi arăta oamenilor viitorul, astfel încât viitorul să fie în inima lor. Cum scria și Solomon: „Tot ceea ce Dumnezeu creează rămâne veșnic.” Pe măsură ce poporul Meu devine ca Mine, ceea ce va construi va avea durabilitate. Va face totul cu pace pentru timpul prezent și viziune pentru viitor. Orașul pe care-l construiesc pentru a dura o veșnicie e construit pe baza adevărului din inimile oamenilor. Adevărul Meu va dura, iar cei care umblă în adevăr vor lăsa roade care vor rămâne.

Voi veni pe pământ în poporul Meu ca și Înțelepciune pentru a construi orașul. Cunoașterea adevărului va umple orașul Meu, dar înțelepciunea îl va construi. Înțelepciunea ce va veni asupra zidurilor Mei va face lumea să se minuneze cu mult mai mult de orașul Meu decât s-a minunat de orașul construit de Solomon lor. De când au mâncat prima oară din pomul cunoștinței binelui și a răului, oamenii s-au închinat înțelepciunii. Înțelepciunea lumii a început să pălească în fața înțelepciunii Mele pe care o voi descoperi prin orașul Meu. Și atunci aceia care se vor închina vreunei alte înțelepciuni se vor rușina. Tot ceea ce a făcut Solomon era de fapt o profecie a ceea ce voi construi Eu.

Tot ceea ce ai văzut în orașul pe care-l voi construi este doar o privire superficială. Din când în când îți voi arăta mai mult, dar deocamdată trebuie să te uiți spre un singur lucru. Ce te-a impresionat cel mai mult la acest oraș?

Un lucru care m-a impresionat cel mai mult a fost armonia. Totul se potrivea perfect, iar orașul întreg era pe măsura acestei atmosfere, i-am răspuns eu.

– Legătura desăvârșită a păcii perfectă este dragostea, continuă Domnul. În orașul Meu va exista unitate. În tot ce am creat a existat o armonie. În Mine toate lucrurile se potriveau. Tot ceea ce fac acum pe pământ este să restaurez armonia de la început dintre Tatăl Meu și creația Sa, și între toate ființele. Când întreaga omenire va trăi în armonie cu Mine, și pământul va fi în armonie cu ea, atunci nu vor mai exista cutremure, inundații sau furtuni. Eu am venit să aduc pacea pe pământ.

Știam că priveam în viitor, la fel ca atunci când am văzut armata. De asemenea, știam că toate acele

lucruri legate de construirea cu pace în prezent și viziunea asupra viitorului, erau foarte importante pentru acea armonie pe care am văzut-o eu. Timpul făcea parte și el din creația Lui care trebuia să i se conformeze.

Imediat Înțelepciunea m-a întors în așa fel încât să-L privesc în ochi și mi-a spus:

— *Iubesc tot ceea ce-am creat. Iubesc animalele de pe câmp și peștii din mare. Voi face lucrurile așa cum trebuiau să fie, dar mai întâi de toate trebuie să restaurez omenirea. Nu am venit doar pentru a vindeca, ci și pentru a restaura. Tu trebuie să vezi lumea cum trebuie să devină, și nu cum este; doar așa vei face parte din lucrarea Mea de restaurare. Ca și Ezechiel, trebuie să vezi chiar și în cele mai uscate oase o oștire foarte mare. Trebuie să proorocești viață peste acele oase ca să devină oștirea pe care Eu am chemat-o să fie. Apoi oștirea Mea va mărșălui, și când acest lucru se va întâmpla, ea va restaura — nu va distruge. Va lupta împotriva răului, dar în același timp va construi orașul neprihănirii.*

Toate comorile pământului nu se pot compara ca valoare cu valoarea sufletului unui singur om. Îmi construiesc orașul în inimile oamenilor, cu inimile oamenilor. Pe cei cu înțelepciune mai mare — cei care cunosc comorile eterne — îi voi folosi pentru a-Mi construi orașul. Îi vei cunoaște pe zidari după înțelepciune — mintea lor este concentrată asupra comorilor cerului, nu asupra lucrurilor pământești. Pentru aceasta, lumea își va aduce bogățiile la orașul Meu la fel cum a făcut Solomon.

Voi trimite meșteri zidari înțelepți. Trebuie să umbli împreună cu ei, iar ei trebuie să umble toți împreună. Toate

autostrăzile și străzile pe care le-ai văzut în acest oraș vor începe ca și fortărețe ale adevărului pe pământ. Fiecare fortăreață va sta împotriva puterilor întunericului, iar acele puteri nu li se vor putea împotrivi. Fiecare va fi asemeni unui munte, cu izvoare ce curg pentru a uda pământul. Fiecare va fi ca o cetate de scăpare și adăpost pentru toți care Mă vor căuta. Orice armă ridicată împotriva lor va fi fără putere, și nici o armă pe care le-o voi da eu nu va da greș.

Zidarii Domnului

În timp ce vorbea, ochii îmi erau deschiși pentru a vedea cea mai frumoasă vale pe care am văzut-o vreodată. Munții care formau această vale și valea însăși erau mai verzi decât orice alt verde văzut până acum. Stâncile erau asemeni fortărețelor din argint; copacii erau perfecți și foarte încărcăți cu roade. În mijloc era un râu alimentat de izvoarele ce veneau din fiecare munte din jur. Apa strălucea cu nuanța cea mai albastră, și se potrivea de minune cu cerul. Fiecare fir de iarbă era minunat. Valea era plină de tot felul de animale care păreau toate a fi cele mai bune din rasa lor, fără nici o boală sau cicatrice. Se potriveau perfect cu valea și unele cu altele. Niciodată în viața mea nu mai văzusem un asemenea loc pe pământ.

Mă întrebam dacă nu cumva vedeam Grădina Edenului, dar am văzut câțiva soldați în armuri care supravegheau valea. Alți soldați urmăreau fiecare izvor de apă care ducea spre râu, iar apoi urmăreau

râul spre locul unde primii soldați supravegheau. La început nu mi se părea că soldații ar trebui să fie acolo, dar din anumite motive fusesem liniștit de gândul că aceștia trebuia să fie acolo.

M-am uitat la soldați. Păreau a fi duri și căliți în luptă, și în același timp blânzi și prietenoși. Erau înspăimântători și neclintiți, și totuși păreau a fi foarte pașnici. Erau serioși și sobri, iar pe de altă parte erau plini de bucurie și gata să râdă. M-am gândit că dacă ar trebui să merg la luptă, chiar dacă războiul este întotdeauna înspăimântător, nu ar exista alt grup de soldați lângă care aș prefera să lupt, decât aceștia.

Am remarcat că armura era făcută exact pe măsura lor, și se potrivea cu fiecare mișcare a lor, de parcă n-ar fi avut nici o armură. Pot să spun că era mai ușoară și mai rezistentă decât orice altă armură. Părea a fi o combinație perfectă între culoarea apei, a munților și a cerului albastru, dându-mi impresia că e reflecția acestor culori într-o asemenea puritate nemaivăzută până acum. Chiar armura era de un argint „din altă lume”, mai pur și mai profund decât orice alt argint de pe pământ. Întrebându-mă cine erau acești soldați, Domnul începu din nou să vorbească.

– *În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri. Aceștia sunt zidarii Mei. Fiecare din casele Mele va fi o fortăreață din care îmi voi trimite oștirile Mele. Unii vor merge să lupte pentru cei săraci și asupriți ca niște cavaleri, în timp ce alții vor năvăli între întăriturile dușmanului ca și mici companii, pentru a aduce comorile înapoi. Unii vor trimite un coman-*

CHEMAREA

---

dant pentru a învinge orașul peste care va domni adevărul și neprihănirea Mea, iar soldații din celelalte fortărețe se vor uni cu această oștire pentru a elibera toate națiunile cu adevărul Meu, cu dragostea Mea și cu puterea Mea.

Aceste fortărețe nu sunt doar pentru protecția poporului Meu, ci și pentru mobilizarea, antrenarea și trimiterea oștirii Mele la luptă pe pământ. Curând va veni întunericul vremurilor, însă poporul Meu nu va fi ascuns. Ei vor merge înainte pentru a învinge răul prin bine. Ei vor învinge iubindu-i pe alții mai mult decât propriile lor vieți. Aceștia vor fi cei fără teamă pe care-i voi trimite înainte de întoarcerea Mea.

Chiar profetiile venirii lor vor provoca teroare în inimile dușmanilor Mei. Ei nu se vor teme de nimic. Ei vor iubi. Dragostea este mai puternică decât teama, și dragostea lor va zdrobi puterea fricii în care era ținută omenirea încă de la început. Deoarece ei au ales să moară în fiecare zi, frica de moarte nu are nici o putere asupra lor. Aceasta le va da putere asupra fiecărui dușman a cărui putere este teama. Odată am fost mort, dar acum sunt viu pentru totdeauna, iar cei ce mă cunosc pe Mine nu se vor teme de moarte; de aceea ei mă vor urma oriunde voi merge Eu.

Fiecare dintre locuințele Mele se va găsi într-o vale ca aceasta. Este plină de acea viață care a fost pe pământ înainte de izgonirea lui Adam, pentru că aici puterea mântuirii Mele a dat din nou naștere vieții adevărate. Locuința Mea va fi găsită acolo unde toate izvoarele vor curge într-unul. Zidarii Mei vor veni din fiecare izvor, dar vor lucra ca unul. Așa cum casele mari au nevoie de mai mulți meșteri, la fel are nevoie și casa Mea.

Meșterii Mei vor avea înțelepciunea de a-și isprăvi supravegherea înainte de a începe să construiască. Fiecare casă se va potrivi perfect în acest loc, conform măsurilor Mele, și nu ale oamenilor. Prima îndemânare dezvoltată de către zidarii Mei este aceea de a supraveghea. Ei trebuie să cunoască acest loc pentru că Eu l-am pregătit pentru poporul Meu. Când construiești cu înțelepciunea Mea, ceea ce construiești se va potrivi perfect cu acest loc.

Apoi stăteam în vale lângă un izvor. Am început să-l urmez spre vârful muntelui. În timp ce mă apropiam de vârf, am început să aud niște zgomote puternice și îngrozitoare. Când am privit dincolo de vale, puteam vedea războaie și cutremure puternice sfâșiind pământul, iar furtunile și focurile păreau a înconjura întreaga vale. Era ca și când stăteam la granița dintre rai și iad, și mă uitam spre iadul însuși. Știam în sinea mea că tot iadul nu avea nici o putere să treacă de granița înspre vale, dar acea imagine era atât de înspăimântătoare încât am alergat înapoi spre vale. Imediat am simțit prezența Înțelepciunii alături de mine.

— Aici trebuie să trăiești: între viață și moarte. Nu te teme, ci crede. Ai fost slab, dar acum Eu sunt cu tine, așa că fii curajos și puternic. Nu lăsa teama să te controleze — să nu faci nimic de teamă. Fă totul din dragoste, și mereu vei triumfa. Dragostea este sursa curajului, și aceasta va domni în cele din urmă. Încurajează-i pe zidarii Mei cu aceste cuvinte.

CAPITOLUL XII

cuvințele vieții

Din nou mă aflam în Marea Sală de Judecată, stând în fața aceleiași uși. Eram puțin buimăcit de ceea ce văzusem la marginea văii, dar cuvintele Sale încă mai aveau ecou în mine. „Dragoste, dragoste,” repetam mereu. „Nu trebuie să uit puterea dragostei. Există o pace desăvârșită în dragoste. Există curaj în dragoste. Există putere în dragoste.”

M-am uitat spre ușă. Știam că aceasta era ușa bisericii Sale. Acele fortărețe despre care vorbise Înțelepciunea erau de fapt biserici și mișcări. M-am gândit la niște adunări și mișcări care se pregăteau pentru ceea ce tocmai văzusem. M-am gândit la supraveghetorii spirituali pe care-i cunoscusem, însă nu gândisem în acest fel până acum. Apoi din nou, părea că mulți dintre ei erau atât de frânți de luptă în încercarea lor de a supraviețui, încât se luptau chiar unii cu alții în disperarea lor.

M-am gândit la lupta ce avusese loc pe munte. Inamicul se folosise de creștini pentru a-i ataca pe creștinii care încercau să urce muntele. Chiar dacă bătălia ar fi fost câștigată, iar majoritatea creștinilor ar fi scăpat de sub puterea acuzatorului, știam că ar fi fost nevoie de mult timp ca acele răni să se poată vindeca. Mulți au fost sub influența acuzatorului pentru ceva vreme, încât făcea parte din natura lor să acuze pe alții, și putea dura ceva vreme până când mințile lor vor fi schimbate. Știam că biserica e foarte departe de a fi unită.

De unde să încep? M-am gândit în sinea mea. Ce trebuie să fac după ce voi trece de acea ușă?

– Nu este nevoie să începi nimic, deoarece este deja gata, zise Înțelepciunea. Am săvârșit pe cruce unitatea poporului Meu. Chiar dacă se pare că dușmanul a domnit de la cruce până acum, el, de fapt, făcea parte dintr-un plan pe care L-am avut cu Tatăl Meu încă de la început. Dacă propovăduiești crucea și trăiești după puterea ei, vei face voia Mea. Cei care-Mi slujesc doar Mie și nu propriilor lor ambiții, se vor cunoaște unii pe alții și vor fi împreună. Cei care se tem cu adevărat de Dumnezeu, nu au de ce să se teamă de nimic altceva pe pământ. Cei ce se tem de Mine nu se vor mai teme de nimeni altcineva, ci se vor iubi unii pe alții și vor sta împreună la masa Mea.

Te-am chemat să vezi, și vei vedea cum va veni Împărăția Mea. Răul va fi aruncat jos pe pământ, și va avea cu el o mare pedeapsă. Dar nu te teme de pedeapsa lui, deoarece Eu îmi voi arăta pedeapsa împotriva nedreptății. Cel Rău și toți cei care-l urmează vor cunoaște pedeapsa

Mea. Trebuie să vezi aceste lucruri, însă nu te teme de ele pentru că Eu locuiesc în mijlocul poporului Meu și sunt mai mare decât toți. Privind spre Mine nu te vei teme de nimic. Te vei teme doar dacă nu privești spre Mine.

Doar când răul din omenire va fi unit definitiv cu cel rău, atunci vor veni vremuri de necaz asupra pământului. Întreaga omenire și creație vor înțelege zădărnicia și drama acestei revolte. În același timp, poporul Meu se va uni cu Mine, iar marea lumină a Mea se va împotrivi marelui întuneric. Cei ce vor umbla în fărâdelege vor cădea în întunericul cel adânc, iar cei care vor umbla în supunere vor străluci asemeni stelelor de pe cer.

Umilința și supunerea te vor conduce întotdeauna la Mine. Când vei veni la Mine vei vedea și vei declara gloria Mea. Cerurile și pământul vor vedea curând diferența dintre lumină și întuneric. Ai fost chemat să trăiești între lumină și întuneric pentru a-i aduce la lumină pe cei ce trăiesc în întuneric. Nici acum nu doresc ca vreunul să piară.

În gloria ce ne înconjură, era foarte greu să-ți amintești de întunericul și evenimentele îngrozitoare la care tocmai fusesem martor. M-am gândit la diferența dintre gloria Lui, și chiar marele fast și splendoare a omului.

– Cât de neînsemnați suntem!, am șoptit. Dacă întreaga omenire ar putea arunca doar o privire asupra Scaunului Tău de Judecată, s-ar pocăi toți în cel mai scurt timp. Doamne, de ce nu te arăți lumii, astfel încât aceasta să nu mai îndure tot acest rău? Nimeni nu ar alege răul dacă ar putea să te vadă așa cum ești Tu.

CHEMAREA

— *Mă voi arăta. Când cel rău și-a îndeplinit întreg cursul, atunci mă voi arăta lumii. La fel cum cel rău se arată prin cei căzuți, Eu mă voi arăta prin oamenii restaurați. Atunci lumea mă va vedea — nu doar în gloria pe care o am în ceruri, ci pe măsură ce gloria Mea se va împotrivi întunericului. Gloria Mea depășește cu mult ceea ce vezi tu aici; face parte din natura Mea. După ce-Mi voi arăta natura Mea poporului Meu, mă voi întoarce în gloria pe care o am Eu aici. Până atunci, îi voi căuta pe cei care vor să Mă urmeze pentru că Mă iubesc și iubesc și adevărul, nu doar pentru că iubesc gloria și puterea.*

Cei care vor alege să Mi se supună, când întreaga lume este nesupusă, sunt vrednici să fie moștenitori cu Mine. Aceștia vor fi vrednici să conducă cu Mine, să-Mi vadă gloria și s-o împărtășească. Aceștia sunt cei care nu trăiesc pentru ei, ci pentru Mine. Unii dintre acești mari frați ai Mei se vor arăta cât de curând. Ei vor susține adevărul împotriva marelui întuneric. Aceștia vor rămâne statornici pe tot parcursul proceselor. Te-am adus aici și te voi trimite înapoi ca să-i încurajezi să rămână în picioare, și să nu cadă, pentru că vremea salvării lor este aproape.

Te trimit să-i avertizezi pe acești oameni măreți. Satan a văzut gloria Tatălui Meu și îngerii care-I slujesc, și tot a căzut. El a căzut deoarece a început să se încreadă în gloria și puterea pe care Tatăl le-a împărtășit, în loc să se încreadă în El. Cei cărora li se va încredința puterea și gloria Mea în aceste vremuri, să nu se încreadă în acestea, ci în Mine. Adevărata credință nu stă niciodată în tine, în puterea ta sau puterea pe care Ți le-am dat. Adevărata credință este în Mine.

CUVINTELE VIETII

Pe măsură ce vei crește în adevărata credință care este în Mine, va crește și dependența ta de Mine, și te vei încrede tot mai puțin în tine. Cei ce se vor încrede în propriile lor puteri nu vor putea suporta greutatea puterii sau gloriei Mele; ei vor putea să cadă la fel cum a căzut și cel rău. Puterea Mea devine desăvârșită în slăbiciune, însă nu uita niciodată că în tine este doar slăbiciune, și singur nu ești altceva decât un nesăbuit.

Cei vrednici de a stăpâni alături de Mine în vremea care se apropie vor demonstra aceasta prin trăirea în întuneric și în lipsa de putere a trupului omenesc, și totuși îmi vor sluji și se vor încrede în Mine. Chiar și cei mai mari îngeri se vor închina cu bucurie în fața celor dovediți credincioși în felul acesta. Și îngerii se miră atunci când bărbații și femeile care suferă și au văzut atât de puțin din gloria Mea, rămân totuși statornici față de Mine și față de adevărul Meu în vremurile marelui întuneric. Aceștia merită să fie chemați frații Mei, fiii și fiicele Tatălui Meu.

Pe pământ, deseori adevărul pare fără putere și foarte ușor de înfrânt. Cei ce privesc de aici știu că adevărul Meu va domni întotdeauna. Vremea când Mă voi ridica și-Mi voi aduce judecățile peste pământ a fost amânată doar pentru ca frații Mei să-și poată dovedi dragostea lor față de Mine stând în picioare pentru adevăr cu orice preț. Adevărul și bunătatea Mea vor domni pentru veșnicie, și la fel va fi cu toți cei ce vor veni la Mine pentru că iubesc adevărul. Aceștia vor străluci ca stelele făcute în cinstea lor.

În timp ce Înțelepciunea vorbea, mă simțeam de parcă eram stropit cu apa vieții. Câteodată îmi era rușine deoarece, chiar și în prezența gloriei Sale,

eram trist și foarte confuz atât aici, cât și pe pământ. Dar acum, în timp ce îmi vorbea, cuvintele Sale mă curățau în așa fel încât în mintea mea s-a făcut o lumină, ce trecea dincolo de starea de veselie mintală. Cu cât eram mai curățit, cu atât cuvintele Sale păreau să izbucnească cu o strălucire și mai purificatoare. Nu am văzut doar gloria Sa, ci am și simțit-o în Mine. În prezența Sa nu numai că auzeam adevărul, ci îl *absorbeam*.

Mireasa Lui iubită

Această senzație de a fi curățit de cuvintele Sale a fost mai minunată decât se poate descrie, dar era familiară. Știam că simțisem aceasta când ascultasem acea predică ce ungea, de la cel care fusese în prezența Domnului. Nu era intoxicantă, ci chiar opusul. În loc să-mi amortească simțurile, le-a accelerat. În prezența Sa, am simțit cum mii de fragmente ale informației acumulate de-a lungul anilor erau toate legate împreună pentru a da un sens mai larg la tot ceea ce zicea El. În felul acesta, fiecare concept devenea asemeni unui stâlp înalt al cunoștinței din mintea mea. Apoi devenise o pasiune în timp ce simțeam o dragoste adâncă pentru fiecare adevăr.

În timp ce vorbea, simțeam o anumită energie ce-mi permitea să văd fiecare adevăr mai profund decât înainte. Cuvintele Sale nu transmiteau doar informație, ci *viață*. Această iluminare era la fel cu ceea ce experimentasem după ce am hotărât să nu

mai încerc să ascund câte ceva de câte ori mă aflam în fața Scaunului de Judecată. Cu cât mai mult îmi deschideam inima în fața cuvintelor Sale pentru a demasca orice întuneric din mine și pentru a mă schimba, cu atât mai multă puterea păreau să aibă cuvintele Sale în Mine.

Domnul nu-mi dădea doar informații în timp ce-mi vorbea, ci și îmi reorganiza mintea și inima astfel încât aceste adevăruri să fie temelia înțelegerii, iar înțelegerea să transmită dragoste pentru adevăr. De exemplu, am avut ceea ce se numește o înțelegere sănătoasă a Bisericii ca și mireasă a lui Hristos. În timp ce vorbea despre lucrarea de slujire care avea ca scop pregătirea miresei Sale, am văzut în inima mea ceea ce părea a fi fiecare biserică pe care o cunoșteam. Acestea au devenit foarte repede mai mult decât un grup de oameni: au devenit *Iubita Lui*. Am simțit o pasiune arzătoare pentru a le ajuta să se pregătească pentru El. Respingerea păcatului și a stricăciunii lumii aproape mi-a muiat genunchii când am văzut ce i-au făcut acestea poporului Său. Știam că ceea ce simțeam eu simțea și El.

Adevărul ce curăță curgea peste mine. Curățirea pe care am simțit-o era mai minunată decât am crezut vreodată că este posibil. Era ca și când îmi trăisem toată viața într-un canal colector, și abia acum primeam un duș cu apă caldă. Puterea adevărului ce curăța m-a cuprins cu o asemenea forță, încât doream neapărat să mă întorc înapoi pentru a împărtăși acestea cu poporul Său.

– Voi trimite puterea adevărului sfințit pentru a curăți poporul Meu, continuă Înțelepciunea. Mireasa Mea va fi curățită de toate murdăriile. Voi trimite mesagerii Mei ce vor fi flăcări de foc, arzând cu stăruință pentru sfințenia Mea și sfințenia poporului Meu.

Când vorbea, simțeam profunzimea și puterea mesajului de sfințenie. Apoi am cunoscut fără nici o îndoială puterea adevărului de a-l împlini. Ardea în inima mea o viziune a miresei glorioase pe care El o merită. Doream să împărtășesc lucrul acesta cu oamenii Săi, astfel încât aceștia să devină complet concentrați în a fi gata pentru El. Nu puteam să percep să mai fac ceva, fără ca acesta să fie scopul meu.

Începuse să vorbească despre fortărețele adevărului și ale neprihănirii. Când vorbea, parcă vedeam adunările cu care fusesem obișnuit și cum acestea se luptau între ele. Dintr-odată mi s-a întristat inima față de acestea, ca niciodată până acum, și am simțit nevoia de a fi împuternicit cu adevărul Său. Mâhnirea pe care mi-au pricinuit-o s-a transformat în ceva cu mult mai mult decât puteam suporta.

– De ce nu umblă în adevăr?, am izbucnit eu.

– Ai început să simți acea întristare a inimii pe care a simțit-o și Neemia când a aflat că cetatea Ierusalimului fusese nimicită, îmi explică Înțelepciunea. Le voi împărtăși mesagerilor Mei atât focul din inimă pentru a vedea mireasa Mea curățită, cât și povara lui Neemia de a vedea zidurile mântuirii restaurate. Atunci poporul Meu nu va mai fi nimicit. Mi-ai văzut poporul ca oștire a Mea, ca oraș al Meu și ca mireasa Mea. Acum nu doar că le vezi,

ci le și simți. Doar atunci când adevărul vine din inimă, el are puterea de a schimba oamenii. Apa vie trebuie să izvo-rască tocmai din interiorul ființei, din inimă. La fel cum ai simțit că adevărul Meu te curăță, tot așa îmi voi face mesagerii flăcări de foc ce vor rosti adevărul, nu doar pen-tru a da înțelegere, ci cu puterea de a schimba inimile oame-nilor. Adevărul pe care-l voi trimite Eu îi va convinge pe oameni de păcatele lor și îi va curăți de ele.

În timp ce Înțelepciunea vorbea, în mine creștea o râvnă de a face ceva. Strategii divine îmi veneau în minte, care știam că-i vor ajuta pe oamenii Săi. Abia așteptam să înceapă. Acum credeam că și chiar cele mai veștejite oase puteau deveni o oștire deosebit de mare! În prezența Înțelepciunii nimic nu părea a fi imposibil. Nu-mi era deloc greu să cred că Biserica Sa va deveni o mireasă fără nici o pată sau zbârcitură, sau că Biserica Sa va fi un mare oraș, stând ca și o fortăreață a adevărului ca s-o vadă toată lumea. Nu aveam nici o îndoială că oamenii Săi, așa de slabi și înfrânți cum păreau acum, vor deveni o oștire a ade-vărului în fața căreia nu va putea sta nici o putere a întunericului. Simțind puterea adevărului mai put-ernică ca niciodată, știam că puterea Sa era cu mult mai puternică decât întunericul.

Cuvintele vieții

În prezența Sa am simțit ca și cum puteam spune dinainte despre viziunea pe care am primit-o în legă-tură cu mireasa Sa, și oricine va auzi aceasta va fi

schimbat. Mi s-a părut că aş putea vorbi chiar și micilor adunări, care fuseseră învinse de mai multe ori, cu o asemenea putere încât acestea repede ar deveni o mare fortăreață a adevărului. Știam că pe pământ cuvintele mele nu aveau nici un strop de putere.

– *Cuvintele tale vor avea această putere dacă vei rămâne în Mine, interveni Înțelepciunea. Eu nu te-am chemat să predici despre Mine; te-am chemat să fii o voce prin care Eu să vorbesc. Dacă vei rămâne în Mine și cuvintele Mele vor rămâne în tine, vei aduce roade ce vor rămâne pentru veșnicie. Cuvântul Meu a dat naștere întregii creații, și tot Cuvântul Meu va face o nouă făptură din tine și din poporul Meu. Cuvintele Mele sunt Duh și Viață. Cuvintele Mele sunt dătătoare de viață. Ai fost chemat nu doar să-i înveți pe alții despre Mine, ci să-Mi dai voie să vorbesc prin tine. Dacă rămâi în prezența Mea, cuvintele tale vor fi de fapt cuvintele Mele și ele vor avea putere.*

M-am gândit la ce spusese odată Margaret Browning: „Fiecare rug în flăcări arde cu focul lui Dumnezeu, însă numai aceia care văd își scot încălțăminte din picioare. Ceilalți doar culeg fructele.”

– Doamne, vreau să te văd în toate, i-am spus eu.

– *Le voi da mesagerilor Mei viziunea de a-Mi vedea scopul în toate lucrurile, mi-a răspuns El. Îi voi face pe acești mesageri flăcări de foc, la fel cum am apărut Eu la rugul aprins. Focul Meu va fi peste ei, și ei nu se vor mistui. Omenirea se va minuna de o asemenea priveliște și se va întoarce ca s-o vadă. Le voi vorbi chiar din mijlocul mesagerilor Mei, chemându-i pe oamenii Mei să-și impli-*

nească destinul și să se ridice ca eliberatori, așa cum i-am chemat Eu să fie.

În momentul următor am simțit cum eram atras de ușă. Am pășit mai aproape de ea, încât putem vedea scrisul de pe ușă. Niciodată nu mai văzusem un asemenea scris. Era din cel mai pur aur, și era oarecum viu. Am început să citesc.

„Pentru că prin El au fost făcute toate lucrurile care sunt în ceruri și pe pământ, cele văzute și cele nevăzute: fie scaune de domnii, fie dregătorii, fie domnii, fie stăpâniri. Toate au fost făcute prin El și pentru El.

El este mai înainte de toate lucrurile, și toate se țin prin El.

El este Capul trupului, al Bisericii. El este începutul, cel dintâi născut dintre cei morți, pentru ca în toate lucrurile să aibă întâietate.

Căci Dumnezeu a vrut ca toată plinătatea să locuiască în El,

și să împace totul cu Sine prin El, atât ce este pe pământ cât și ce este în ceruri, făcând pace, prin sângele crucii Lui.

Și peste voi, care odinioară erați străini și vrăjmași prin gândurile și prin faptele voastre rele, El va împăcat acum

prin trupul Lui de carne, prin moarte, ca să vă facă să vă înfățișați înaintea Lui sfinți, fără prihană și fără vină;

negreșit, dacă rămâneți și mai departe întemeiați și neclintiți în credință, fără să vă

abateți de la nădejdea Evangheliei, pe care ați auzit-o, care a fost propovăduită oricărei făpturi de sub cer, și al cărei slujitor am fost făcut eu, Pavel.

Mă bucur acum în suferințele mele pentru voi; și în trupul meu, împlinesc ce lipsește suferințelor lui Hristos, pentru trupul Lui, care este Biserica.

Slujitorul ei am fost eu, după isprăvnicia, pe care mi-a dat-o Dumnezeu pentru voi ca să întregesc Cuvântul lui Dumnezeu.

Vreau să zic: taina ținută ascunsă din veșnicii și din toate veacurile, dar descoperită acum sfinților Lui,

cărora Dumnezeu a voit să le facă cunoscut care este bogăția slavei tainei acesteia între Neamuri, și anume Hristos în voi, nădejdea slavei.

Pe El Îl propovăduim noi, și sfătuim pe orice om, și învățăm pe orice om în toată înțelepciunea, ca să înfățișăm pe orice om, desăvârșit în Hristos Isus.

Iată la ce lucrez eu, și mă lupt după lucrarea puterii Lui, care lucrează cu tărie în mine.”
(Coloseni 1:16-29)

În timp ce citeam aceste cuvinte, ele erau ca un fel de insuflare a vieții. Doar un singur cuvânt de la Dumnezeu valorează mai mult decât toate comorile de pe pământ! M-am gândit: cum aș putea să mă mai las prins de grijile lumii, când eu am cuvântul Său?

Am început să mă gândesc cât de mult ar merita osteneala de a traversa pământul doar pentru a auzi o predică cu ungera lui Dumnezeu, și uneori eram atât de leneș încât nu mergeam nici măcar până la celălalt capăt al orașului. Stând în fața ușii, m-am simțit îngrozit de nepăsarea mea față de Cuvântul Său. „Doamne, îmi pare rău!” am spus.

Zicând acestea, ușa se deschise. În timp ce se deschidea, mă întrebam cum de arătase de la distanță atât de lipsită de strălucire și deloc atrăgătoare, și de aproape era mai complexă și mai frumoasă decât orice altă ușă pe care am văzut-o vreodată. M-a gândit că la fel judecă oamenii Biserica, și de fapt chiar eu însumi am judecat-o de multe ori. Multă vreme L-am iubit pe Dumnezeu, însă nu i-am iubit pe oamenii Săi așa cum trebuia să-i iubesc.

– O asemenea pocăință îți va deschide ușa pentru a merge înainte înspre scopul pentru care ai fost chemat. Nu poți să împlinești acest scop separat de poporul Meu. I-am chemat pentru a fi una, și aceasta se va întâmpla acum. Separat de aceștia, nu poți trăi după ceea ce ai văzut în vedeniile tale. Acum trebuie să mergi de la a vedea calea și a cunoaște adevărul, până la a fi un vas al vieții Mele. Iar acest lucru nu-l poți face separat de poporul Meu. Tatăl și-a oferit dragostea Sa față de Mine pentru ca ea să poată fi și în tine. Acum îți voi da dragostea Mea pentru poporul Meu. Mesagerii Mei trebuie să-i vadă și să-i iubească, la fel cum îi văd și-i iubesc Eu. Dacă îmi vei iubi Cuvântul, și se va deschide acea ușă către destinului tău alături de poporul Meu.

Cuvintele Sale nu doar îmi atingeau mintea, ci și inima. Le-am simțit pe amândouă. Doar ascultasem dragostea cu care vorbise El despre poporul Său, și acea dragoste îmi era transmisă și mie. Aceasta era o dragoste și mai mare decât am simțit vreodată, dar părea foarte cunoscută și am experimentat-o la un asemenea nivel când am ascultat predici cu ungeră divină. M-am gândit cum, în nechibzuința ea, de multe ori spuneam că în rai nu va exista nici un fel de predică, iar acum simțeam că parcă nu ar putea exista rai fără nici o predică. Chiar am început să tânjesc după predicarea cuvântului Său.

– În ceruri vor fi atât predici cât și învățături. Povestea Mea va fi pomenită în veșnicie. De aceea este numită Evanghelia veșnică. Eu sunt Cuvântul și Eu sunt Adevărul, iar cuvintele adevărului vor umple pentru totdeauna creația Mea. La fel cum tu te delectezi acum cu aceste cuvinte ale adevărului, întreaga creație se va delecta cu aceste cuvinte ce vin de la Mine. Și îngerilor le place să-ți asculte mărturiile, și chiar le vor asculta. Celor răscumpărați le va plăcea întotdeauna să spună și să asculte povestiri despre mântuirea Mea. Dar acum trebuie să le spui celor care locuiesc în întuneric. Cuvântul mărturiei tale îi va elibera pe mulți. Cei care Mă iubesc, iubesc Cuvântul Meu. Le place să-l citească și să-l asculte. Ți-a fost încredințat adevărul care va elibera oamenii, și acesta este Cuvântul Meu din inima ta. Mergi mai departe cu Cuvântul Meu. Atunci vei vedea puterea lui.

CAPITOLUL XIII

mana

Am trecut dincolo de ușă. Însă am fost surprins să constat că dispăruse toată gloria în care mă aflasem până acum. Era întuneric și mirosea a mucegai, ca într-o pivniță veche. Era înspăimântător, dar încă mai simțeam puterea cuvintelor rostite de Domnul, și acestea m-au liniștit.

– Ceea ce simți tu este ungera Duhului Sfânt, zise o voce din întuneric.

– Cine ești tu? am întrebat eu.

– Mai întrebi? Nu părea a fi Înțelepciunea, ci o voce cunoscută. Oricum, știam că era Domnul. Treptat, ochii mei s-au obișnuit cu întunericul și am fost surprins să-l văd pe vechiul meu prieten, vulturul alb.

– Domnul locuiește în tine și, așa cum acolo te aflai în prezența Sa, aici poți rămâne tot în ceea ce ai experimentat tu. Știu că te-ai dedicat prezenței Sale, și este un lucru bun, dar aici trebuie să-L recunoști

în multe feluri. Mai întâi de toate trebuie să-I recunoști vocea în inima ta, și apoi să-L recunoști vorbind prin alții.

Ai știut lucrul acesta dinainte și l-ai experimentat din când în când, dar nu cum trebuie să-l știi acum. Va fi întotdeauna aproape de tine, și Îl vei găsi foarte ușor. El te va conduce întotdeauna la adevăr. Doar condus de Duhul Sfânt vei vedea și vei ști totul așa cum este în realitate. În vremurile ce vor veni, vom pieri dacă nu-L vom urma îndeaproape.

– Știu că ceea ce-mi spui este adevărat, deoarece aud cum Înțelepciunea vorbește prin tine. Te afli aici pentru a-mi arăta calea? Abia văd.

– Din când în când voi veni la tine să te înștiințez despre indicatoarele care-ți vor spune că încă te afli pe drumul cel bun, dar trebuie să te lași condus de Duhul Sfânt. Te voi ajuta să înțelegi cum El te conduce în diferite locuri, dar mai întâi trebuie să-ți spun despre mană ca să poți trăi.

– Mană! Vorbești despre aceeași mană pe care israeliții au mâncat-o când se aflau în pustie? Așa ceva vom mânca aici?

– Chiar de la începuturi, toți cei care au umblat cu Dumnezeu au trăit datorită ei. Mana pe care au mâncat-o israeliții în pustie era o profecie a ceea ce este aici. Domnul îți va da mană proaspătă zilnic. Așa cum în fiecare zi a acoperit pământul cu mană pentru israeliții ce se aflau în pustie, la fel va acoperi pământul cu adevăr pentru poporul Său. În orice direcție te vei întoarce, o vei vedea. Chiar și în

mijlocul întunericului și tristeții, Cuvântul Său te va înconjura, și o vei putea strânge. Cei aruncați în mijlocul închisorilor se vor trezi, găsind-o în fiecare zi. Și cei ce trăiesc în palate maiestuoase o pot afla în fiecare zi. Dar mana Sa este la fel de gingașă și ușoară ca roua, și se zdrobește ușor. Trebuie să ai inima gingașă și ușoară pentru a o putea vedea.

Epistole vii

– Domnul vorbește în fiecare zi cu fiecare dintre oamenii Săi. Ei nu pot trăi doar cu pâine, ci au nevoie de cuvintele care ies din gura Sa. Acestea nu sunt cele pe care le-a rostit în trecut, ci acelea pe care le rostește în fiecare zi, continuă vulturul.

Mulți dintre ei sunt slabi pentru că nu știu cum să strângă mana pe care Domnul le-o dă în fiecare zi. Aceștia deviază de la drumul inițial, deoarece nu-i cunosc vocea. Oile Sale Îi cunosc vocea și-L urmează pentru că-L recunosc pe El. Mana este pâinea vieții dată poporului Său în fiecare zi. Trebuie să înveți cum s-o recunoști și să-i ajuți pe oamenii Săi să recunoască această mană. Când o vor gusta la fel cum o guști tu acum, o vor căuta cu sârguință în fiecare zi. Nu-ți fă griji cum să aduni mâncare și apă, ci învață să vezi și să ai parte de această mană pe care Domnul ți-o dă în fiecare zi. Aceasta te va păzi atunci când toate celelalte vor pieri.

Scripturile sunt carnea pe care ne-o dă Domnul, iar mana Sa o găsim în epistolele Sale vii, adică în

Hrana tare a Cuvântului Său scris ne va întări și ne va pregăti pentru ceea ce va urma, iar mana ne va încuraja prin ceea ce vom trece în viitor.

Cuvintele pe care le-ai auzit de la sfinți în Sala de Judecată erau mana de la Dumnezeu. Și oamenii Săi sunt mană pentru lume. Mana este pâinea vieții—cuvintele vii adresate în fiecare zi poporului Său, rostite prin oamenii Săi. Scripturile au fost scrise odată și nu vor mai putea fi schimbate. Ele sunt speranța sufletului nostru. Oricum, încă se mai scrie în Cartea Vieții. Cu fiecare suflet care vine la El, El scrie un capitol nou în Cartea Vieții.

Victorie sau înfrângere

„Scripturile sunt schițele locuinței Sale pe care o clădește printre oameni. Ele sunt mărturia felului în care a lucrat printre bărbați și femei pentru a le aduce mântuirea. Oamenii Lui sunt vase ale Cuvântului viu și martori pentru lumea în care cuvintele Sale nu fac parte doar din istorie, ci sunt vii și dătătoare de viață. Trebuie să cunoști Scripturile și mana Sa pentru a-I ști cuvintele. Scripturile sunt de fapt planurile Sale veșnice care nu se vor schimba și noi trebuie să le știm ca să umblăm în căile Sale. Mana Lui îți va da tărie pentru a umbla în fiecare zi, și pentru a avea părtășie. „Dacă umblăm în lumină, după cum El însuși este în lumină, avem părtășie unii cu alții,” zise vulturul.

Mulți dintre mesagerii Lui nici nu-și dau seama că sunt folosiți în acest fel. De foarte multe ori ei nu

Hrana tare a Cuvântului Său scris ne va întări și ne va pregăti pentru ceea ce va urma, iar mana ne va încuraja prin ceea ce vom trece în viitor.

Cuvintele pe care le-ai auzit de la sfinți în Sala de Judecată erau mana de la Dumnezeu. Și oamenii Săi sunt mană pentru lume. Mana este pâinea vieții—cuvintele vii adresate în fiecare zi poporului Său, rostite prin oamenii Săi. Scripturile au fost scrise odată și nu vor mai putea fi schimbate. Ele sunt speranța sufletului nostru. Oricum, încă se mai scrie în Cartea Vieții. Cu fiecare suflet care vine la El, El scrie un capitol nou în Cartea Vieții.

Victorie sau înfrângere

„Scripturile sunt schițele locuinței Sale pe care o clădește printre oameni. Ele sunt mărturia felului în care a lucrat printre bărbați și femei pentru a le aduce mântuirea. Oamenii Lui sunt vase ale Cuvântului viu și martori pentru lumea în care cuvintele Sale nu fac parte doar din istorie, ci sunt vii și dătătoare de viață. Trebuie să cunoști Scripturile și mana Sa pentru a-I ști cuvintele. Scripturile sunt de fapt planurile Sale veșnice care nu se vor schimba și noi trebuie să le știm ca să umblăm în căile Sale. Mana Lui îți va da tărie pentru a umbla în fiecare zi, și pentru a avea părtășie. „Dacă umblăm în lumină, după cum El însuși este în lumină, avem părtășie unii cu alții,” zise vulturul.

Mulți dintre mesagerii Lui nici nu-și dau seama că sunt folosiți în acest fel. De foarte multe ori ei nu

știu că El vorbește prin ei. Celor cărora le vorbește rareori Îi recunosc vocea. Aceasta trebuie să se schimbe. Oamenii Săi au fost chemați să fie în unitate cu El și cu tot ceea ce El face, dar foarte puțini sunt cei ce Îi cunosc vocea. De aceea, rareori Îl urmează în direcția în care Domnul vrea să-i conducă. El dorește ca toți oamenii Săi să știe când le vorbește sau când vorbește prin ei. La fel cum comunicarea sigură dintre un general și soldații săi poate determina rezultatul bătăliei, tot așa și puterea Sa de comunicare cu poporul Său va determina victoria sau înfrângerea în zilele ce vor veni.

Acum pregătește cât mai mulți mesageri care să transmită mesajul Său mai departe. Acești mesageri, la rândul lor, îi vor învăța pe oamenii Săi să-I cunoască vocea și căile Sale. Trebuie să-i primești pe mesagerii Săi ca și când L-ai primi chiar pe Domnul. Tu va trebui să-i ajuți pe calea lor. Succesul lucrării lor de slujire va determina căderea și înălțarea multora.

Pentru o clipă m-am gândit că sigur nu vor avea nevoie de ajutorul meu, din moment ce-i trimite Domnul. Aceasta a adus o muștrare aspră din partea vulturului, care-mi putea citi gândurile.

– Nici să nu te gândești la așa ceva! Mulți dintre oamenii Săi cad din cauza acelei iluzii! Dumnezeu ar putea face toate lucrurile și fără noi, dar a ales să le facă prin noi. Noi suntem provizia Sa pentru alții. El și-a trimis un Ajutor care să locuiască în oamenii Săi; pentru aceasta urmărește ca aceștia să se ajute unii pe alții. El a plănuțit toate lucrurile pentru ca noi

să-L iubim mai mult decât orice lucru, dar și noi trebuie să ne iubim unii pe alții. Avem nevoie de El mai mult decât orice lucru, însă avem nevoie și unii de alții. În felul acesta, toți suntem supuși pentru ca El să ne încredințeze harul și puterea Sa.

– Îmi pare rău, i-am spus eu. Cunosc toate aceste lucruri foarte bine, dar uneori am tendința de a le uita.

– Acele vremuri când ai uitat aceste lucruri au costat mult prea mult decât ai nevoie să știi în această vreme, dar te va costa și mai mult în viitor, mai mult decât poți îndura. Avem nevoie de Domnul mai mult decât orice lucru, dar avem nevoie și de toți oamenii Săi. În aceștia vom găsi Ajutorul, Cel ce ne duce la adevăr și Cel ce ne duce la Fiul.

Acum Domnul își trimite mesagerii. Unii vor fi bătrâni și înțelepți. Alții vor fi tineri și fără experiență, dar aceștia vor cunoaște vocea Domnului. Însă și dușmanul își va trimite mesagerii săi pentru a semăna confuzie. Aceasta face parte din pregătirea noastră. Unii vor fi înșelați de mesagerii dușmanului pentru ceva vreme, iar alții vor suferi pierderi din cauza lor, dar cei care Îl iubesc pe Domnul și adevărul Său nu vor fi înșelați de aceștia prea mult timp, deoarece ei vor cunoaște adevărul. Cei care au fost înșelați mai mult timp vor învăța din lucrul acesta, și vor fi folosiți pentru a-i demasca pe înșelători în zilele din urmă.

Unii care în trecut au fost înșelați mai multă vreme vor deveni cei mai tari în adevăr, și aceasta din cauza înțelepciunii lor. Înțelepciunea înseamnă a-I

cunoaște vocea și a-L urma. Aceștia nu vor mai putea fi depărtați de El. Nu judeca oamenii din cauza trecutului lor, ci judecă-i după ceea ce au devenit. Slăbiciunile celor care au urmat Înțelepciunea au devenit punctele lor tari. Nici unul nu este mai tare sau mai de încredere decât aceia care-I cunosc vocea și Îl urmează.

Nu trebuie să ne oprim din a încuraja poporul Său să-I cunoască vocea. Trebuie să le cere profetilor Săi să-i confrunte și să-i demaște pe profetii falși. Trebuie să ducem acest mesaj până la sfârșit. Am fost trimiși pentru a clădi acele linii de comunicare dintre El și aceia care vor fi soldații Săi în marea bătălie care urmează. *Toți* oamenii Săi trebuie să-I cunoască glasul. Curând va veni vremea când toți aceia care nu-I vor cunoaște glasul vor fi înșelați de către întuneric. Cei care Îi cunosc glasul nu vor fi înșelați deoarece Îl cunosc.

Pe când vulturul spunea acestea, cuvintele sale continuau să mă spele la fel ca atunci când mă aflam în prezența Înțelepciunii. Nu-L puteam vedea, dar știam că El era acolo, și El era Cel care îmi vorbea. Cu toate că nu puteam vedea prea bine în acest loc, am avut o limpezime a minții care mă făcea să înțeleg. Întotdeauna am crezut că am o memorie slabă, dar cu toate că acum spunea mai mult decât îmi spusese vreodată, se părea că puteam să-mi amintesc fiecare cuvânt spus de El, chiar și atunci când venea prin altcineva. În acea clipă am știut că aceasta era puterea Duhului Sfânt, Cel care ne face să ne

amintim de toate lucrurile. Când ești în El, era același lucru dacă te uitați în prezent, sau în trecut și viitor. În timp ce mă gândeam la aceste lucruri, vulturul continuă.

– Acest loc pare a fi vechi și mușcat, deoarece foarte puțin aer proaspăt a intrat înăuntru într-un timp atât de lung. Ai găsit ușa și ai intrat. Aceeași ușă care te-a adus în acest loc te poate duce înapoi în Sala de Judecată. Ce ai primit în Sala de Judecată?

– Înțelepciune și înțelegere, i-am răspuns eu.

– Într-un singur cuvânt — har, mi-a răspuns vulturul. Tronul de Judecată este de asemenea Tronul Harului. Poți oricând merge acolo.

Când a spus acestea, m-am întors pentru a vedea ușa din spatele eu. Acum o vedeam și mai frumoasă decât atunci când am intrat în Sala de Judecată. Am deschis-o și am trecut dincolo de ea pentru a doua oară.

CAPITOLUL XIV

chemarea

M-am uitat spre Înțelepciune, care apoi m-a întors să privesc din nou Marea Sală. Am fost surprins să-i găsesc stând în spatele meu pe toți cei pe care-i mai întâlnisem acolo. Însă m-a surprins și mai mult când i-am văzut arătând și mai plini de glorie.

– *Ei nu s-au schimbat, îmi zise Înțelepciunea. Tu te-ai schimbat. Ochii tăi sunt mai deschiși pentru a vedea mai mult decât au văzut înainte. Cu cât Mă vei vedea mai clar, cu atât mai mult Mă vei recunoaște în alții.*

Mi-am întors privirea spre apostolul Pavel. Arăta regește, dincolo de orice caracterizare posibilă. Era de o asemenea autoritate și demnitate, și în același timp atât de plin de umilință, încât și cel mai modest țăran sau cel mai păcătos om s-ar fi simțit foarte confortabil apropiindu-se de el. M-a copleșit acea dorință de a fi ca el.

Apoi mi-am întors privirea spre ceilalți și simțeam că ei erau cea mai apropiată familie a mea și cei mai buni prieteni pe care i-am cunoscut vreodată. Este imposibil de descris cum de îi iubeam, și de unde știam că și ei mă iubesc. Nu exista nici o părtășie pe pământ care să se poată compara cu aceasta de aici, însă și aceea care arăta a fi cea mai bună pe pământ era un fel de anticipare a acesteia. Nu exista nici un fel de pretenție, poziție sau atitudine. Fiecare știa totul unul despre celălalt, și dragostea era sursa fiecărui gând. Să fiu în veșnicie cu această familie urma să fie cu mult mai bine decât mi-am imaginat vreodată. Voiam neapărat să-i iau pe toți cu mine, dar știam că nu ar putea părăsi acest domeniu.

Și din nou Înțelepciunea răspunse gândurilor mele:

– Ei vor fi cu tine la fel cum și Eu sunt cu tine. Amintește-ți că ei sunt marele nor de martori. Chiar și atunci când nu-i vei mai vedea, ei vor fi la fel de aproape de tine cum sunt și acum. Toți cei care Mi-au servit de la început sunt un singur trup, și în vremurile ce se apropie vor fi alături de tine, dar nu uita că și Eu voi fi cu tine.

Mă gândeam cum de-ar putea ceva ce vom experimenta în veșnicie să fie mai bun decât ceea ce urma să găsim chiar aici în Sala de Judecată. Judecata venea din fiecare gând care era declarat. Nu era o judecată a pedepsirii, ci o eliberare, fiindcă nu exista nici o tentativă de a ascunde ceva. Libertatea venea împreună cu tot ceea ce era clar, astfel încât se distingea o anume dorință de a expune orice slăbi-

ciune a inimii. Dragostea era atât de măreață, încât știam că totul va fi acoperit și făcut cum trebuie.

– *Tot ceea ce simți în prezența Mea este adevărat continuă Înțelepciunea. Această dragoste și apropiere de ceea ce experimentezi aici cu frații tăi este reală. Toți sunteți una în Mine, și veți crește în adevărata dragoste pe măsură ce veți crește în Mine. Dacă veți face asta, acea dragoste îi va ajuta și pe alții să guste libertatea pe care ați experimentat-o aici. Când oamenii Mei care umblă pe pământ vor primi adevărata judecată, vor umbla în libertatea ce-Mi va permite să ating lumea cu dragostea Mea.*

Doresc ca nici unul să nu piară ori să sufere vreo pierdere când vor veni aici. Toți să se judece singuri pentru a nu fi nevoie să-i judec Eu. Tocmai pentru aceasta îmi voi trimite judecățile pe pământ. Acestea vor veni asemeni unor valuri în continuă creștere ce vor face ca lumea să creadă și să se pocăiască. Fiecare sunet al trâmbiței va suna mai tare decât cel dinainte. Mesagerii Mei trebuie să-i ajute pe oameni să înțeleagă sunetul trâmbițelor.

Amintește-ți că și cei cu care va trebui să umbli pe pământ fac parte din trupul Meu. Încă nu au fost glorificați, însă trebuie să-i vezi așa cum au fost chemați să fie, și nu cum ți-au apărut în față. Trebuie să-i iubești și să vezi autoritatea și harul din ei. Adu-ți aminte că așa te vor vedea ei pe pământ cum îi vei vedea și tu. Învață să nu-i judeci după înfățișarea pe care o au, ci să-i vezi așa cum vor fi. Doar aceia care trăiesc cu înțelepciune în judecățile Mele și rămân în Mine vor vedea în alții autoritatea Mea. Totuși, să nu dorești ca oamenii să vadă autoritatea Mea în tine. Nu te îngrijora dacă alții te vor vedea sau nu cum

CHEMAREA

---

ești; gândește-te cum să-i vezi pe alții așa cum sunt în realitate, și să Mă vezi în ei. Când ajungi să te îngrijorezi de faptul cum te vor vedea alții, deja îți pierzi autoritatea. Iar când autoritatea devine țelul tău, vei începe să pierzi adevărata autoritate. Cunoști autoritatea și lucrarea de slujire pe care Eu ți le-am dat; nu le cere oamenilor să te numească după poziția pe care o ai, ci după numele tău. Atunci numele tău va fi mai mare decât poziția ta.

În Împărăția Mea, autoritatea vine din cine ești tu, nu din ceea ce ești. Slujirea ta este un rol pe care l-ai primit, și nicidecum un rang. Aici, rangul este dobândit prin umilință, slujire și dragoste. Diaconul care iubeste mai mult este mai mare decât apostolul care iubeste mai puțin. Pe pământ, profeții pot fi folosiți pentru a scutura lumea, însă aici vor fi cunoscuți după dragostea lor. Și aceasta este chemarea ta — să iubești cu dragostea Mea și să slujești cu inima Mea. Atunci vom fi una.

CAPITOLUL XV

închinarea în duh

În timp ce ascultam cum vorbea Înțelepciunea, îmi era foarte greu să înțeleg și pe altcineva, chiar și acest mare nor de martori, dorind autoritate sau poziție în prezența Sa. Gloria și autoritatea Sa păreau să crească tot mai mult cu fiecare moment pe care-l petreceam aici, și știam că viziunea pe care o aveam în legătură cu El nu-mi era dezvăluită în totalitate. La fel cum universul se mărea cu o viteză incredibilă, iar dimensiunea lui nu era de înțeles, revelația noastră cu privire la Domnul părea a se mări în același fel spre veșnicie.

– Cum pot să te reprezinte niște oameni? am întrebat eu.

– *Când Tatăl Meu mișcă doar degetul Lui cel mic, întreg universul vibrează. Însă pe nici unul de aici nu-l va impresiona că vei scutura popoare întregi cu cuvintele tale. Când cel mai ne semnificativ dintre frații Mei de pe pământ*

își va arăta dragostea, inima Tatălui Meu se va bucura. Când și cea mai umilă dintre biserici îi va cânta Tatălui Meu cu inimile pline de dragoste, El o va asculta împreună cu tot cerul. Domnul știe că cei de aici care-I privesc gloria nu pot face altceva decât să I se închine, însă este mai înduioșat mai degrabă de aceia care trăiesc în întuneric și greutate, și cântă cu inimi adevărate, decât de toate mulțimile cerului.

De multe ori, acele sunete sfâșietoare de pe pământ făceau ca întreg cerul să plângă de bucurie când L-au văzut pe Tatăl fiind mișcat. De multe ori plângea din cauza sfinților care luptau să-și exprime adorarea față de El. De fiecare dată când văd că adevărata închinare a fraților Mei înduioșează inima Tatălui, durerea și suferința îndurate pe cruce par a fi un preț mic de plătit. Nimic nu Mă bucură mai mult decât atunci când te închini Tatălui. Tot ceea ce-am îndurat pe cruce a fost pentru ca tu să te poți închina Tatălui prin Mine. Prin această închinare tu, Tatăl și cu Mine vom fi una.

Din tot ceea ce experimentasem până acum, emoția ce venea de la Domnul în timp ce-mi spunea aceste lucruri era mai mare decât am experimentat vreodată. Nu plângea și nici nu râdea. Vocea lui era liniștită, dar ceea ce-mi spunea despre adevărata închinare venea tocmai din interiorul Său, și era mai mult decât puteam primi. Știam că auzeam cea mai profundă dragoste a Fiului lui Dumnezeu — aceea de a vedea bucuria Tatălui Său. Adevărata închinare a credincioșilor care luptă pe pământ putea face lucrul acesta cum nimeni altcineva nu putea.

ÎNCHINAREA ÎN DUH

Cu toate că era atât de glorios acest loc, pentru prima dată îmi doream cu disperare să merg pe pământ chiar și la cel mai trist serviciu de închinare. Eram copleșit de faptul că puteam să-L înduioșăm pe Tatăl. Acea persoană de pe pământ care I se închina în aceste vremuri grele însemna și mai mult pentru Tatăl decât milioanele și milioanele care I se închinău în ceruri. Pe pământ, îi putem acum înduioșa inima așa cum poate niciodată nu o vom mai putea face! Aceasta m-a surprins atât de mult, încât nici nu mi-am dat seama când am căzut la pământ. Imediat am intrat în ceea ce părea a fi un somn adânc.

L-am văzut pe Tatăl. Milioane și milioane Îl urmau. Gloria Sa era atât de măreață, și puterea Sa atât de copleșitoare, încât am simțit că întreaga lume nu făcea nici măcar cât un fir de nisip în fața Lui. Când am putut să-I aud vocea, m-am simțit asemeni unui atom pus în fața soarelui, iar când l-am văzut fața, am știut că soarele era un atom în comparație cu ea. Galaxiile erau ca niște perdele în jurul Său. Veșmântul Său era format din milioane și milioane de stele vii. *Totul* era viu în prezența Sa — tronul, coroana și sceptrul. Știam că și dacă aș locui în prezența Lui pentru totdeauna, niciodată n-aș înceta să mă minunez; nu exista un țel mai mare în tot universul decât acela de a mă închina Lui.

Apoi Tatăl a devenit interesat asupra unui singur lucru. Întreg cerul părea a se fi oprit pentru a privi. Privea crucea. Dragostea pe care Fiul o avea pentru Tatăl Său, exprimată prin toată durerea și întunericul

care au venit asupra Lui, L-au înduioșat într-atât de mult, încât începuse a se cutremura. Când Tatăl și-a închis ochii, cerul și pământul s-au cufundat în întuneric. Emoția Sa era atât de puternică, încât nu cred că aș fi putut supraviețui acesteia dacă continuam să privesc această scenă mai mult de o clipă.

Apoi mă aflu într-alt loc, urmărind un serviciu de închinare în clădirea unei mici biserici. Cum deseori se întâmplă într-o experiență profetică, mi se părea că știu totul despre fiecare din acea mică încăpere stricată. Toți treceau prin încercări grele în viețile lor, dar nici măcar nu se gândeau la acestea în timp ce se aflau aici. Nu se rugau pentru nevoile lor, ci încercau să compună cântări de mulțumire către Domnul. Erau fericiți, iar bucuria lor era sinceră.

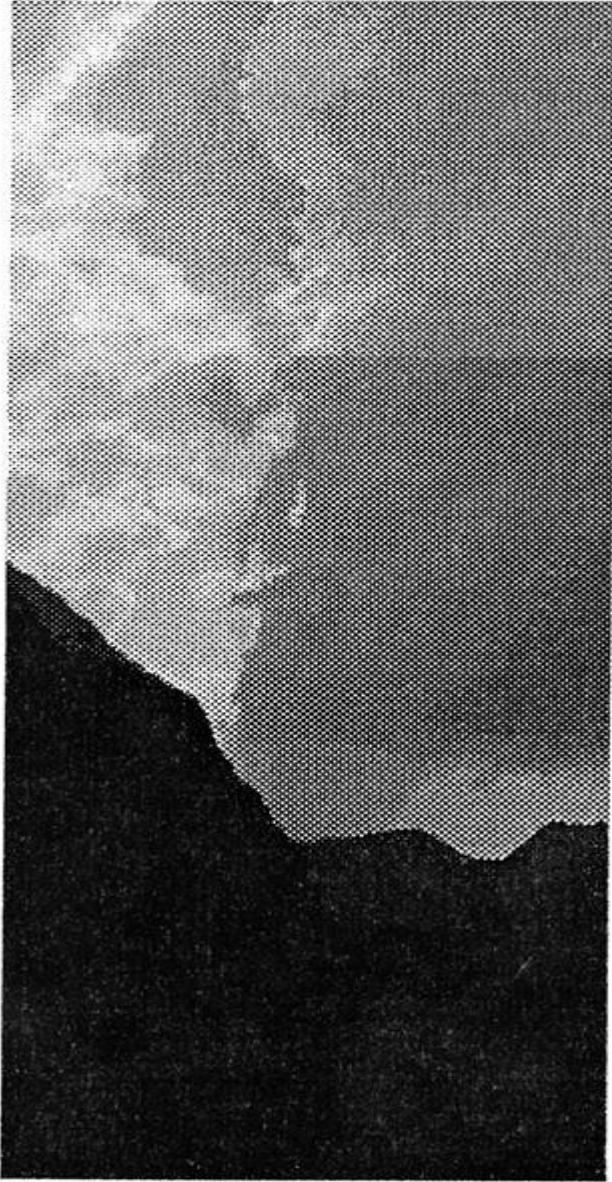
Am văzut întreg raiul, și tot cerul plângea. Apoi L-am văzut din nou pe Tatăl, și am știut care era motivul pentru care plângeau. Acest grup mic de oameni, care luptau împotriva greutăților și erau în mod evident înfrânți, L-au înduioșat într-atât pe Domnul, încât plângea. Lacrimile pe care le vărsa nu erau de durere, ci de bucurie. Când am văzut dragostea pe care o simțise pentru acești câțiva închinători, nu am mai putut să-mi înfrânez lacrimile.

Nimic din ceea ce am experimentat nu m-a pătruns mai adânc decât această scenă. Îmi doream mai mult decât orice să mă închin Domnului pe pământ, decât să locuiesc în toată gloria cerurilor. Știam că-mi fusese încredințat acest mesaj care-i putea pregăti pe sfinți pentru ultima bătălie de pe pământ,

dar acum nu însemna pentru mine atât de mult pe cât încercarea de a transmite cum L-am putea înduioșa pe Tatăl. Adorația adevărată exprimată chiar și de cel mai neînsemnat credincios de pe pământ ar face ca tot cerul să se bucure, dar mai mult, să-L înduioșeze pe Tatăl. De aceea îngerii ar prefera să li se dea în grijă un singur credincios de pe pământ, decât autoritatea asupra galaxiilor sau stelelor.

L-am văzut pe Isus stând alături de Tatăl. Privind bucuria de pe fața Tatălui în timp ce urmărea mica întâlnire de rugăciune, Isus S-a întors către mine zicând:

– Pentru aceasta am murit pe cruce. Merita să-I dau bucurie Tatălui Meu chiar și pentru un moment. Închinarea ta Îl va bucura în fiecare zi. Când vei trece prin greutăți, închinarea ta va mișca inima Tatălui mai mult decât toate închinările din cer. Aici, unde se poate vedea gloria Sa, îngerii nu pot decât să I se închine. Adevărata închinare în Duh și-n adevăr este atunci când I te închini fără să vezi gloria Sa în mijlocul încercărilor prin care tocmai treci. Astfel vrea El să fie adevărații închinători. Nu risipi încercările prin care treci. Închină-te Tatălui tău pentru a-I aduce bucurie, nu pentru ceea ce vei primi. Nu vei fi niciodată mai puternic decât ești atunci când îi aduci bucurie Tatălui, pentru că adevărata bucurie a Domnului este tăria ta.

CAPITOLUL XVI

păcatul

Din nou stăteam lângă Înțelepciune. Un timp destul de lung nu vorbise deloc, și oricum cuvintele nu erau necesare. Aveam nevoie să-mi satur sufletul cu tot ceea ce tocmai am văzut. Năzuiam să înțeleg marea slujbă care ni s-a dat de a fi închinătorii Domnului. Pentru El, soarele era ca un atom, iar galaxiile asemeni unui fir de nisip. Cu toate acestea, El ne-a ascultat rugăciunile, bucurându-se tot timpul de prezența noastră în timp ce ne privea și, eram sigur, întristându-se pentru noi. Era cu mult mai mare decât își putea închipui mintea umană, dar știam că era și cea mai sentimentală Ființă din întreg universul. Puteam să înduiosăm inima lui Dumnezeu! Fiecare ființă umană a avut acea putere de a-I provoca bucurie sau durere. Am știut aceasta din punct de vedere teologic, dar acum știam într-un fel care nimicea importanța aparentă a oricărui alt lucru.

Nu exista altă cale prin care să am cuvinte pentru a comunica lucrul acesta, dar știam că trebuia să petrec tot timpul care mi-a fost dat pe pământ, lăudându-L pe Domnul. Era asemeni unei noi revelații: chiar puteam să-i aduc bucurie Domnului! Puteam să-I aduc bucurie lui Isus! Acum am înțeles pentru ce a murit Isus pe cruce. Merita orice sacrificiu pentru a înduioșa inima lui Dumnezeu, chiar și pentru cele mai scurte secunde. Nu doream să mai pierd nici o clipă, știind că o puteam petrece lăudându-L. Cu cât mai mari erau încercările și întunericul de unde venea închinarea, cu atât mai mult Îl înduioșau pe El. M-a făcut să doresc încercările pentru a mă închina Domnului prin ele.

În aceeași vreme m-am simțit asemeni lui Iov, când a recunoscut că urechea sa auzise de El, iar când L-a văzut pe Domnul s-a pocăit în țărână și cenușă. Eram ca și Filip care umblase cu Isus atâta timp, și nu știa că prin El Îl vedea pe Tatăl. Cât de surprinzătoare trebuie să fie slăbiciunea noastră pentru îngeri! Și din nou vorbi Înțelepciunea.

– Adu-ți aminte că și cel mai neînsemnat dintre micuții Mei are acel potențial de a mișca inima Tatălui. Acest lucru singur face ca valoarea să-i crească mai mare decât orice preț. Aș muri din nou pe cruce chiar și pentru unul dintre aceștia. Simt însă și durerea ta. Îți cunosc încercările deoarece trecem împreună prin ele. Simt durerea și bucuria fiecărui suflet. De aceea mijlocesc în continuare pentru voi toți. Va veni vremea când toate lacrimile vor fi îndepărtate, și doar bucuria va mai fi cunoscută. Dar până atunci,

suferința poate fi folosită. Nu risipi încercările, pentru că în mijlocul acestora va fi ceea ce ne încântă pe Noi, și anume cea mai mare închinare și cea mai măreață exprimare a credinței tale.

Trebuie să Mă cauți atât în inima ta cât și în a altora. Trebuie să mă cauți atât în cel mai mare, cât și în cel mai mic. La fel cum Eu apar diferit pentru fiecare dintre aceștia care stau înaintea ta, și Eu voi veni la tine prin diferiți oameni. Voi veni la tine în diferite împrejurări. Scopul tău principal este de a Mă recunoaște, de a-Mi auzi vocea și a Mă urma.

Întorcându-mi privirea spre Înțelepciune, nu mai era acolo. M-am uitat împrejur. Nu-L puteam vedea, însă simțeam prezența Sa peste tot. Apoi m-am întors spre martorii care stăteau în fața mea. Era acolo. Nu-L vedeam, dar era în fiecare dintre aceștia, într-un fel mai profund decât am știut înainte. În timp ce Reformatorul începuse să vorbească, în propria voce putea remarca vocea Înțelepciunii ca și cum vorbea direct cu mine.

– Întotdeauna a fost în noi. Este în tine și în cei la care trebuie să te întorci. Din când în când, se va înfățișa din nou înaintea ta, însă trebuie să știi că de câte ori nu-L vei vedea, cel mai bine Îl vei recunoaște în locașul Său — în poporul Său. El este Înțelepciunea. Doar El știe cum, unde și prin cine să-Ți vorbească. Cei prin care El îți va vorbi sunt doar o parte din mesaj. Amintește-ți ce a zis El când a plâns din cauza Ierusalimului: „Nu Mă veți mai vedea, până veți zice: Binecuvântat este Cel ce vine în Numele

Domnului!” Nu-L vei mai vedea până ce nu-L vei vedea în aceia pe care-i trimite la tine.

– Îmi este ușor să-L văd și să-L aud în tine, i-am spus eu, dar nu este chiar atât de ușor cu aceia de pe pământ care nu au fost încă glorificați.

– Nu va fi deloc ușor, replică Angelo. Chemarea regilor care vor domni cu El este de a-L căuta. Cei ce-L iubesc pe Domnul și iubesc adevărul, Îl vor căuta pe Domnul mai mult decât orice alte cuceriri sau comori mari.

Cucerit de El

– Marea chemare a tuturor este de a fi în totalitate cuceriti de El, zise un om pe care nu l-am recunoscut, venind mai în față. „Ar trebui să știi,” adăugă el, iar apoi mi-a spus numele său. Am fost șocat de faptul că acest om putea fi găsit aici în compania îngerilor. Fusese un mare cuceritor, dar întotdeauna am crezut că el a produs cel mai mult rău numelui Isus, decât oricine altcineva.

– Și eu am găsit harul crucii înainte de sfârșitul vieții mele, zise el. Nu te vei întoarce înapoi doar pentru a cuceri *pentru* El, ci pentru a fi cucerit *de* El. Dacă stăruiești în a te dedica Lui, El te va folosi pentru a birui în Numele Lui. Adevărata biruință este de a câștiga inimile oamenilor cu adevărul care-i va elibera. Cei care-L urmează mai îndeaproape vor fi folosiți pentru a câștiga cel mai mult, și vor fi cei mai mari între regi. Pe pământ, aceștia rareori își vor da

seama că au câștigat ceva. Vor putea să vadă ce au realizat doar când vor ajunge aici. Cei care-și adună comori pe pământ — chiar și acele comori ce ar putea fi considerate spirituale — vor avea puțin aici.

– Pe pământ nu poți evalua comorile veșnice, zise Pavel. Când am murit, se părea că toate lucrurile pentru care mi-am dat viața să construiesc pe pământ au pierit. Bisericele pentru care mi-am dat viața pentru a le ajuta să se dezvolte cădeau în apostazie, și chiar unii dintre cei mai buni prieteni ai mei se întorceau împotriva mea. În ultimele zile a vieții mele, mă simțeam ca un ratat.

– Da, chiar și eu îl socoteam pe Pavel a fi un părinte spiritual — continuă marele cuceritor — la fel cum fac majoritatea dintre noi care suntem aici. Mulți care vor trece prin marea bătălie finală vor fi biruitori datorită credincioșiei de a susține adevărul. Nu vei putea evalua corect roadele spirituale atâta timp cât te afli pe pământ. Îți poți evalua adevărata reușită prin cât de clar Îl vezi pe Domnul, prin cât Îi cunoști de bine vocea, și prin cât îți iubești frații.

Apoi Pavel începuse din nou să vorbească:

– M-am simțit ca un ratat pentru multe luni înainte de execuția mea. Totuși, în ziua execuției mele mi-am adus aminte de Ștefan, pe care l-am văzut murind la picioarele mele cu câțiva ani înainte. Amintirea strălucirii de pe fața lui din acea zi m-a purtat prin multe încercări. Întotdeauna simțisem că oarecum el murise pentru mine, ca eu să văd adevărata lumină. Știam că dacă aș fi murit ca Ștefan,

chiar dacă tot ceea ce făcusem a fost zadarnic, totuși m-aș fi asigurat că viața mea nu fusese în zadar. Eram plin de recunoștință că puteam muri de dragul Evangheliei, chiar dacă la vremea aceea lucrarea pe care o îndeplineam nu fusese dusă până la capăt.

Harul venea asupra mea asemeni revelației în legătură cu aceasta, iar ultima zi petrecută pe pământ a fost cea mai minunată dintre toate. Atunci mi-am dat seama că în timp ce trăiam, și încercam în fiecare zi să-mi înfrânez dorințele pentru a sluji cum se cuvine Evangheliei, existau seminte plantate pentru totdeauna, chiar dacă eu nu le puteam vedea în raport cu domeniile temporare. Aflându-mă aici, pot să spun în sfârșit că lucrul acesta este cu siguranță adevărat. Încearcă să nu judeci după roadele pe care le vezi pe pământ, ci fă ceea ce ai de făcut pentru că așa este corect.

Mai mult decât atât, chemarea ta trebuie să fie aceea de a-L cunoaște pe Domnul. Căutându-L, Îl vei găsi întotdeauna. Va fi mereu aproape de cei care se apropie de El. Mulți doresc să fie în prezența Sa, însă nu Se apropie de El. Trebuie să faci mai mult decât să-L *dorești*: trebuie să-L *cauți*. Aceasta face parte din chemarea ta. Nu există un scop mai înalt decât acesta. Biruința ta va fi evaluată în funcție de felul cum Îl cauți pe El. Întotdeauna te vei afla atât de aproape de El pe cât de mult dorești să te afli. Biruința ta în viață va fi în funcție de dorința ta pentru El.

Pavel și-a ridicat mâna și a îndreptat-o spre mine. „Mult ți s-a dat, și mult ți se va cere. Chiar dacă vei

ascunde multe din talentele care ți-au fost încredințate, vei realiza mult mai mult decât alții, însă așa nu-ți vei duce la îndeplinire chemarea. Nu te compara niciodată cu alții, ci înaintează cu hotărâre, căutând mai mult din El. Totuși, cu toată gloria care-ți va fi descoperită, niciodată să nu-ți dai jos mantia!”

Semănând și secerând

M-a uitat în jos la mantia umilinței despre care vorbea el. În toată gloria pe care o puteam vedea acum, părea să se amplifice mohorârea acesteia. M-am îngrozit de înfățișarea mea, arătând atât de rău în prezența lor. Am dat-o la o parte pentru a vedea armura de sub ea, care acum era mai strălucitoare decât înainte. Strălucea atât de tare, și cu cât descopeream mai mult din ea, cu atât mai mult grupul din fața mea pălea din cauza strălucirii acesteia. Nici nu mă mai simțeam stânjenit. M-am hotărât s-o dau jos în timpul care rămâneam acolo, ca cel puțin să nu mă simt atât de respingător în prezența acelei glorii mărețe.

S-a făcut liniște, și am stat așa pentru câteva clipe. Nu puteam vedea nimic din cauza strălucirii armurii mele. Apoi am strigat după Înțelepciune.

– *Pune-ți înapoi mantaua!* L-am auzit răspunzându-mi. Am făcut ce mi-a spus și am văzut vag schița Marii Săli.

– Doamne, ce s-a întâmplat cu toți cei de aici? De ce e totul atât de vag?

– *Nu poți vedea nimic fără acea mantie.*

– Dar acum o am pe mine, și totuși nu văd prea bine, am protestat eu cu disperare.

– *De fiecare dată când lași umilința, vei fi orb în fața adevăratei lumini, și-ți va lua timp ca să poți vedea din nou.*

Chiar dacă puteam vedea din nou gloria, nimic nu mai era ca înainte. Vederea îmi revenea foarte, foarte încet. Eram întristat peste măsură.

– Unde este Pavel?, am întrebat eu. Știu că urma să-mi spună ceva foarte important.

– *În clipa în care ți-ai scos mantia, toți cei ce se aflau aici au plecat.*

– Dar de ce? De ce ar pleca doar pentru că mi-am dat jos mantia? Mi-era rușine de cum arătam. Aceasta i-a supărat cumva?

– *Nu s-au supărat. Știau că nu Mă puteai vedea sau auzi prin ei fără acea mantie, așa că s-au întors la locurile lor.*

Eram și mai întristat de această afirmație.

– Doamne, știu că ceea ce urma să-mi spună era foarte important. Se vor întoarce?

– *E adevărat că ai pierdut o revelație importantă dându-ți jos mantia. Te-ar fi ajutat, dar dacă înveți să nu-ți mai dai mantia jos niciodată, mai ales pentru acel motiv pe care l-ai avut, vei învăța o lecție foarte importantă.*

– Doamne, cred că am învățat acea lecție. Nu-mi aduc aminte să mă fi simțit vreodată atât de rău. Nu s-ar putea cumva întoarce acum și să-mi împărtășească ce aveau pentru mine, l-am implorat eu.

– *Tot Adevărul și toată Înțelepciunea vin de la Mine. Vorbesc prin oameni deoarece oamenii prin care vorbesc*

sunt o parte a mesajului. Când vei fi destul de umil să-ți ții mantia pe tine, Îți voi vorbi din nou în slavă. Iar de câte ori ți-o vei da jos vei deveni orb și surd din punct de vedere spiritual. Totdeauna îți voi răspunde când Mă vei chema, însă va trebui să-Mi schimb modalitatea prin care-ți vorbesc.

Nu fac aceasta pentru a te pedepsi, ci pentru a te ajuta să-ți recapeteți vederea cât mai repede. Îți voi spune Eu ce conține acel mesaj pe care urma să ți-l comunic prin acești martori, însă acum va trebui transmis tocmai prin dușmanii tăi. Va veni însoțit de încercări, și va trebui să te apleci foarte adânc pentru a-l primi. Numai așa îți vei primi viziunea înapoi pe cât de repede vei avea nevoie de ea. Trebuie să fii în stare să vezi ceea ce va urma.

Zdrobirea

Mâhnirea și durerea care m-au cuprins erau aproape de nesuportat. Știam că ceea ce puteam primi în mod glorios urma să treacă acum prin mari încercări, dar chiar mai rău decât era faptul că gloria cea măreață pe care tocmai o privisem cu câteva momente în urmă era acum foarte vagă.

– Doamne, îmi pare foarte rău pentru ceea ce a făcut. Acum știu cât de rău a fost ceea ce am făcut. Durerea pricinuită de această greșeală este prea greu de suportat. Nu există vreo cale prin care aș putea fi iertat, și să-mi primesc înapoi vederea? Nu pare corect ca un scurt moment de mândrie să fie atât de devastator, am rostit eu.

– *Ești iertat. Nu vei fi pedepsit cu nimic. Am plătit Eu prețul pentru acest păcat și multe altele. Trăiești datorită harului Meu, și aceasta nu din cauza Legii neprihănirii. Datorită harului Meu există consecințe ale păcatului. Trebuie să seceri ceea ce ai semănat, altfel nu ți-aș putea încredința autoritatea Mea. Când Satan a făcut primul pas în mândrie și egoism, mulțimi de îngeri care erau sub autoritate sa l-au urmat pe el. Din cauza căderii lui Adam, mulțimi de oameni au suferit. Există o responsabilitate asemănătoare pentru cei cărora le-am dat o asemenea autoritate. Adevărata autoritate nu poate exista fără responsabilitate, ceea ce înseamnă că alții vor suferi de pe urma ta dacă o vei lua pe un drum greșit. Greșelile au consecințe.*

Cu cât ți se dă mai multă autoritate, cu atât mai mult poți să ajuți ori să rănești pe alții prin acțiunile tale. A îndepărta consecințele acțiunilor tale ar însemna să îndepărtezi adevărata autoritate. Tu ești parte din noua creație, care este cu mult mai înaltă decât prima creație. Celor chemați să stăpânească cu Mine li s-a dat responsabilitatea cea mai mare dintre toate celelalte. Ei sunt chemați la o funcție mai înaltă decât cea pe care Satan o avea. Era un înger mareț, însă nu era și fiu. Ai fost chemat să fii moștenitor împreună cu Mine. Întreaga ta viață, împreună cu încercări și revelații, reprezintă totul pentru scopul de a te învăța care este responsabilitatea autorității.

Fiecare lecție pe care trebuie s-o înveți are o cale ușoară și alta mai grea. Te poți umili, poți să cazi pe stâncă și să te zdrobești, sau stâncă va cădea peste tine și te va face praf. Orice ai alege, rezultatul final va fi zdrobire, ceea ce este umilință. Mândria a cauzat atât prima cădere din har, cât

și majoritatea căderilor de atunci încoace. Aceasta întotdeauna rezultă în tragedii, întuneric și suferință. De dragul tău și a celor pentru care ai fost chemat să slujești, având autoritate peste ei, Eu nu voi compromite acea disciplină pe care trebuie s-o înveți, și anume că seceri ceea ce ai semănat. Adonia s-a lăudat că tatăl lui, regele David, nu l-a mustrat niciodată. Solomon se plângea că în tot ce făcea nu putea scăpa fără mustrarea tatălui său. David a fost cinstit, cu toate că Solomon s-a gândit că nu fusese tratat corect. El știa că Solomon va fi rege. Cei care primesc mustrarea sunt cei chemați să umble în autoritate și putere.

Ai fost orbit deoarece ai ieșit din umilință și ai început să umbli în mândrie. Cel smerit nu poate fi stânjenit. Începi să te rușinezi când începi să umbli în mândrie. Lasă acea rușine să fie un avertisment al lipsei de înțelepciune. Niciodată nu lăsa rușinea să-ți controleze acțiunile. Dar dacă se întâmplă aceasta, vei cădea și mai mult. Învață să accepți în orice moment să fii smerit, știind că astfel îți voi încredința mai multă autoritate.

Nu te lăuda cu puterea pe care o ai, ci laudă-te cu slăbiciunile tale. Dacă vei spune deschis mai mult despre eșecurile tale pentru a-i ajuta pe alții, atunci și Eu îți voi prezenta mai deschis victoriile tale, „Oricine se va înălța, va fi smerit; și oricine se va smeri, va fi înălțat.”

Știam că tot ceea ce a zis era adevărat. Am predicat același mesaj de multe ori. M-am gândit la cum îl avertizase Pavel pe Timotei să fie atent la însuși învățăturile lui, și mi-am dat seama că eu aveam nevoie de mesajele mele mai mult decât aceia căroră le predicam. Acum îmi era mai rușine de armura

strălucitoare pe care o purtam, decât de acea mantie a smereniei. Am strâns și mai tare mantia. Iar când am făcut acest lucru, ochii mi-au strălucit mai tare și vederea mea creșcu surprinzător, cu toate că era încă departe de ceea ce fusese. M-am întors spre ușă. Mi-era teamă să mai trec de ea, cel puțin până îmi recăpătam mai mult din vedere.

– *Trebuie să pleci acum*, zise Înțelepciunea.

– Ce este dincolo?, am întrebat eu.

– *Destinul tău*, a răspuns El.

Știam că trebuia să plec. Încă îmi părea rău că nu puteam trece din nou pe acea ușă cu vederea pe care o avusesem înainte, deoarece știam deja cât de întuneric era de cealaltă parte. M-am gândit că voi depinde și mai mult de alții pentru o vreme, și mi-am luat angajamentul să mă încred în Domnul, și nu în vederea mea. Imediat ochii mei mi-au strălucit și mai mult decât înainte. M-am gândit să privesc din nou Sala de Judecată, pentru a vedea dacă și ei erau la fel de glorioși precum au fost, dar m-am hotărât să nu o fac, deoarece am considerat că nu era bine. Apoi Înțelepciunea a apărut lângă mine, aproape la fel de strălucitoare ca și înainte. Ochii mi s-au acomodat cu lumina atât de repede, încât puteam să mă uit la El. Nu a spus nimic, dar simplul fapt că-L priveam îmi dădea mult curaj. Totuși, încă simțeam acea părere de rău că nu am ascultat toate mesajele pe care urma să le primesc din partea marelui nor de martori.

– *Dacă părerea de rău se transformă în hotărâre, atunci încercarea va fi mult mai ușoară. Și atunci când*

dușmanii tăi vor părea să se înalțe pe sine deasupra ta, autoritatea ta și puterea de a învinge dușmanii Mei va crește mai mult.

Uitându-mă spre ușă, am rămas uimit. Am văzut și mai mult prin ea decât văzusem înainte, încât pentru un moment chiar am crezut că era o altă ușă. Părea să fi devenit mai frumoasă decât înainte și era diferită de orice altă ușă pe care am văzut-o vreodată, chiar și în aceste locuri cerești. Existau ranguri mărețe care erau scrise cu cel mai frumos scris, toate în aur și argint. Erau bijuterii frumoase pe care eu nu le-am putut recunoaște, atât de irezistibile încât mi-era greu să-mi întorc privirea de la ele. Erau vii. Apoi mi-am dat seama că întreaga ușă era vie.

Privind spre ușă, Înțelepciunea și-a pus mâna pe umărul meu.

– *Aceasta este ușa casei Mele. Rostind acestea, imediat am înțeles că atracția pe care o simțisem față de această ușă era exact ca aceea pe care am simțind-o privind spre El. Într-un fel era El. Mă gândeam cum ar putea ceva atât de frumos să fi arătat atât de simplu și neatrăgător înainte. Domnul mi-a răspuns acestei întrebări nerostite.*

– *Nu poți vedea casa Mea cum este ea până când nu Mă vei vedea în poporul Meu. Când ai început să Mă auzi cu adevărat prin poporul Meu, chiar înainte de a-ți da jos mantia, ochii îți erau deschiși pentru a vedea casa Mea așa cum este ea. Există o glorie mult mai măreață decât poți vedea tu acum. Aceasta este doar ușa, dar există mai mult decât atât. Când te vei întoarce în locul de unde vii, aces-*

ta este lucrul pe care trebuie să-l cauți. Spre aceasta trebuie să-Mi conduci oamenii Mei. Pentru aceasta trebuie să lupți, și trebuie să ajuți la construcția ei — a casei Mele.

Cu mâna Înțelepciunii peste mine, am înaintat spre ușă. Nu s-a deschis, însă am trecut chiar prin mijlocul ei. Nu cred să existe vreo limbă omenească care ar putea descrie ceea ce am simțit când am trecut de ea. Am văzut gloria tuturor veacurilor într-o singură clipă. Am văzut cerurile și pământul fiind una. Am văzut mulțimi de îngeri și oameni care arătau mai plini de glorie decât oricare alt înger pe care l-am văzut până acum. Toți aceștia slujeau în casa Domnului.

Acum știam care era chemarea mea. Cu toate că trecusem prin atâtea, știam un lucru: căutarea mea abia acum începea.